

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
ZEMĚDĚLSKÁ FAKULTA

Studijní program: N4106 Zemědělská specializace

Studijní obor: Pozemkové úpravy a převody nemovitostí

Katedra: Katedra krajinného managementu

Vedoucí katedry: doc. Ing. Pavel Ondr, CSc.

DIPLOMOVÁ PRÁCE

**Vývoj osídlení ve zvolených lokalitách
v příhraničním regionu**

Vedoucí diplomové práce: Ing. Jana Moravcová, Ph.D.

Autor: Bc. Tereza Michálková

České Budějovice, 2019

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE
(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Bc. Tereza MICHÁLKOVÁ**
Osobní číslo: **Z17062**
Studijní program: **N4106 Zemědělská specializace**
Studijní obor: **Pozemkové úpravy a převody nemovitostí**
Název tématu: **Vývoj osídlení ve zvolených lokalitách v příhraničním regionu**
Zadávací katedra: **Katedra krajinného managementu**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

Teoretická část.
Historie vzniku osídlení v příhraničním regionu.
Vývoj uspořádání venkovských sídel.
Vývoj uspořádání venkovského prostoru z pohledu dispozice, půdorysného a prostorového uspořádání, stavebních materiálů apod. .
Využití zeleně ve venkovských sídlech.
Popis faktorů, které ovlivnily vývoj uspořádání sídel.
Rozdělení typů venkovských sídel podle regionů v České republice.
Praktická část.
Výběr zájmových lokalit v příhraničním regionu.
Podrobný popis vybraných lokalit.
Zhodnocení historického vývoje osídlení vybraných lokalit.
Zmapování a vyhodnocení jednotlivých typických prvků architektury a staveb venkovských sídel.
Popis a zdokumentování rozvoje obcí ve zvolených lokalitách.
Porovnání zvolených lokalit z hlediska odlišností v historickém vývoji venkovských sídel.

Rozsah grafických prací: dle potřeby
Rozsah pracovní zprávy: 50 stran textu
Forma zpracování diplomové práce: tištěná/elektronická
Seznam odborné literatury:

CÍLEK, V., DRESLEROVÁ, D., HÁJEK, P., POKORNÝ, P., SÁDLO, J. 2005. Krajina a revoluce: Významné přelomy ve vývoji kulturní krajiny Českých zemí. Malá Skála. 256 s. .
LAMBIN, E. F., GEIST, H. J. 2006. Land-Use and Land-Cover Change. Berlin: Springer. 176 s. ISBN 978-3-540-32201-6. .
LÖW, J., MÍCHAL, I. 2003. Krajinný ráz. Kostelec nad Černými lesy: Lesnická práce. 551 s. ISBN 80-86386-27-9. .
SKLENIČKA, P. 2003. Základy krajinného plánování. Praha: Naděžda Skleničková. 321 s. ISBN 80-903206-1-9. .
SÝKORA, J. 2002. Územní plánování vesnic a krajiny. Praha: České vysoké učení technické v Praze, Vydavatelství ČVUT. 226 s. ISBN 80-01-02641-8. .
Časopisy Landscape and Urban Planning, Land Use Policy, Landscape Ecology, Urbanismus, Pozemkové úpravy.

Vedoucí diplomové práce: Ing. Jana Moravcová, Ph.D.
Katedra krajinného managementu

Datum zadání diplomové práce: 19. března 2018
Termín odevzdání diplomové práce: 15. dubna 2019

prof. Ing. Miloslav Šoch, CSc., dr. h. c.
děkan

JIHOČESKÁ UNIVERZITA
V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
ZEMĚDĚLSKÁ FAKULTA
studijní oddělení
Studentická 1668, 370 05 České Budějovice

doc. Ing. Pavel Ondřej, CSc.
vedoucí katedry

V Českých Budějovicích dne 19. března 2018

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své diplomové práce, a to – v nezkrácené podobě – v úpravě vzniklé vypuštěním vyznačených částí archivovaných zemědělskou fakultou – elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

Datum: 15. 4. 2019

Bc. Tereza Michálková

Především bych chtěla poděkovat vedoucí mé diplomové práce Ing. Janě Moravcové Ph.D., za cenné rady a odborné vedení při zpracování mé diplomové práce. Dále bych chtěla poděkovat rodině, příteli a přátelům za trpělivost a podporu.

Abstrakt

Tématem diplomové práce je vývoj osídlení v příhraničním regionu, konkrétně na Prachaticku. Diplomová práce je rozdělena na literární a praktickou část. Literární část je členěna do pěti kapitol. V prvních dvou kapitolách se čtenář nejprve seznámí s pojmem pohraničí, dále pak s pojmem Sudety. Dále literární část pojednává o historii osídlení na našem území počínaje pravěkem, přes příchod Slovanů, velkou kolonizaci, husitské války, třicetiletou válku, zrušení nevolnictví a v neposlední řadě události 20. století. Dále se historie osídlení zaměřuje na osídlení na Šumavě, kde se čtenář především dozví informace z období okupace a poválečných událostí. Na konci literární části je přehled faktorů, které ovlivňují vývoj venkova i v dnešní době.

Stěžejní částí diplomové práce je především část praktická. Je založena na rodokmenu autorčiny rodiny a zaměřena na vesnice, ve kterých rodina žila nebo doteď žije. Některé vesnice zůstaly zachovány, některé po odsunu Němců zanikly docela. Praktická část mapuje každou z těchto obcí, popisuje jejich vývoj a zaznamenává, jak vesnice vypadaly na mapách stabilního katastru a jak se v průběhu historie změnily do dnešní podoby.

Klíčová slova

Vývoj osídlení, pohraničí, rodokmen, okres Prachatice, Oseky, Krejčovice, Milešice, Cudrovice, Kamýk, Radvanovice, Drslavice, Lažiště

Abstract

The topic of the thesis is the development of settlement in the borderland, especially in Prachatice region. The thesis is divided into literary and practical part. The literary part is divided into five chapters. In the first two chapters, the reader is familiarized with the concept of the borderland, then with the term Sudetenland. Furthermore, the literary part deals with the history of settlement in our country, beginning with prehistoric times, through the arrival of the Slavs, great colonization, the Hussite war, the Thirty Years' War, the abolition of serfdom and also it focuses on historical evolution of the 20th century. Furthermore, the history of settlements focuses on the settlement in the Bohemian forest (well-known as Šumava in czech language), where the reader is primarily informed about the period of occupation and post-war events. At the end of the literary part there is an overview of factors that influenced rural development until now.

The main part of the thesis is mainly practical. It is based on the family tree of the author and focuses on the villages where the family lived or still has been living. Some villages have been saved and preserved after the World War II., some villages were destroyed and disappeared from the maps after the Germans moved away. The practical part maps each of these villages, describes their development and records how the villages looked on the maps of land and cadestral register and how they have changed into today's form during history.

Keywords

Settlement development, border region, county Prachatice, Oseky, Krejčovice, Milešice, Cudrovice, Kamýk, Radvanovice, Drslavice, Lažiště

OBSAH DIPLOMOVÉ PRÁCE

1. Úvod.....	11
2. Cíl práce	12
3. Literární přehled.....	13
3.1 České pohraničí	13
3.2 Sudety	14
3.3 Historie osídlení na našem území a vývoj venkovských sídel	15
3.3.1 Pravěk	15
3.3.2 Příchod Slovanů.....	16
3.3.3 Velká kolonizace	17
3.3.4 Husitské války	18
3.3.5 Novověk – třicetiletá válka	19
3.3.6 Od zrušení nevolnictví 1781 do revolučního roku 1848	19
3.3.7 Události 20. století.....	22
3.4 Historie osídlení na Šumavě	24
3.4.1 Období okupace (1938/39-1945).....	25
3.4.2 První poválečné desetiletí a odsun Němců.....	26
3.4.3 Zemědělské a nezemědělské osidlování pohraničí	27
3.4.3.1 Zemědělské osidlování	27
3.4.3.2 Nezemědělské osidlování	27
3.4.3.3 Reemigrace a osidlování zahraničními krajany	28
3.5 Popis faktorů, které ovlivnily vývoj uspořádání sídel	29
3.5.1 Faktory ovlivňující vývoj venkova	29
4. Metodika.....	31
4.1 Materiál.....	31
4.1.1 Výběr lokality.....	31
4.1.2 Popis vybraných lokalit.....	31
4.2 Metody	32
4.2.1 Sběr dat	32
4.2.2 Vlastní průzkum terénu	32
4.2.3 Zpracování a vyhodnocení dat.....	32
5. Výsledky a diskuze	33
5.1 Oseky (Wosseck)	33
5.1.1 Popis území a vývoj obce.....	33
5.1.2 Předkové a jejich život v Osekách.....	34

5.1.2.1 Kašpar a Marie Jarošovi	34
5.1.2.2 Rudolf a Marie Jarošovi	36
5.1.2.3 Děti Rudolfa a Marie Jarošových.....	38
5.1.2.4 Jan a Marie Jarošovi.....	43
5.1.2.5 Jan a Božena Michálkovi – moji rodiče	45
5.1.3 Pozemky v Osekách.....	46
5.2 Kamýk (Wildberg)	50
5.2.1 Lokalizace obce	50
5.2.2 Vývoj obce	51
5.2.3 Předkové v Kamýku.....	51
5.2.4 Vlastní průzkum obce	53
5.3 Radvanovice (Schillerberg).....	56
5.3.1 Lokalizace obce	56
5.3.2 Vývoj obce	56
5.3.3 Předkové v Radvanovicích.....	57
5.3.4 Vlastní průzkum a současnost	57
5.4 Krejčovice (Schneiderschlag)	59
5.4.1 Lokalizace obce	59
5.4.2 Vývoj obce	59
5.4.3 Předkové v Krejčovicích.....	60
5.4.3.1 Potomci Jana a Anežky Irouškových	61
5.4.4 Vlastní průzkum	64
5.5 Milešice (Oberschlag).....	66
5.5.1 Lokalizace obce	66
5.5.2 Vývoj obce	66
5.5.3 Osudy v Milešicích	67
5.5.4 Vlastní průzkum obce	68
5.6 Drslavice (Drißlawitz)	70
5.6.1 Lokalizace obce	70
5.6.2 Vývoj obce	70
5.6.3 Drslavická tvrz.....	72
5.6.4 Předkové v Drslavicích	73
5.6.5 Vlastní průzkum obce	74
5.7 Cudrovice (Zuderschlag)	77
5.7.1 Lokalizace obce	77
5.7.2 Vývoj obce	77

5.7.3 Význam jména Cudrovice.....	78
5.7.4 Zaniklý kostel v Cudrovicích	78
5.7.5 Farář Emil Hübsch – známá osobnost z Cudrovic.....	80
5.7.6 Předkové v Cudrovicích.....	80
5.7.7 Vlastní průzkum obce	81
5.8 Lažiště (Laschitz)	86
5.8.1 Lokalizace obce	86
5.8.2 Vývoj obce	86
5.8.3 Předkové v Lažišti	87
5.8.4 Současný stav obce	88
6. Závěr.....	90
7. Seznam použité literatury a zdrojů.....	91
7.1 Seznam literatury.....	91
7.2 Seznam elektronických zdrojů	93
7.3 Ostatní podklady.....	94
8. Seznam obrázků, tabulek, map a příloh.....	95
9. Přílohy	99

1. Úvod

Téma „Vývoj osídlení v příhraničním regionu“ mě okamžitě zaujalo a spojení tématu vývoje osídlení s mou rodinou a mými předky mi připadalo jedinečné. Ihned jsem se pustila do vlastního průzkumu obcí a hledání domů, kde moji předci žili. Při procházení houštinami a hledání pozůstatků domů mi naskakovala husí kůže při představě, že místem, kde jsem stála, chodil například můj prapradědeček a společně s mou praprababičkou v těchto místech vychovávali své děti a psali své vlastní rodinné osudy. Byla jsem v tu chvíli šťastná, že čas věnovaný psaní mé diplomové práce věnuji právě jim, své rodině, díky které tu dnes můžu být i já. Budu to tedy teď já, kdo bude psát rodinné osudy a zaznamená je na papír společně s průzkumem a zmapováním vesnic, které prostupují právě mým rodokmenem. Mé myšlenky dovršuje fakt, že moji rodiče žijí dnes v chalupě, kterou nechal v roce 1875 postavit můj praprapraděda. Částečně je to zásluha právě naší osecké chalupy, že nám umožnila naše rodinné osudy psát a vytvářila nám po celých 144 let rodinné zázemí. Děkuji svým předkům, že schraňovali různé doklady, dopisy, záznamy, pohlednice, fotografie, vzkazy, které mi umožnily lépe se v historii mé rodiny zorientovat. Když moji rodiče chalupu zdědili, také se snažili veškeré písemné prameny zachovat. I když jsem se se svými předky nemohla setkat osobně, znám jejich tváře, písmo a důležité okamžiky jejich života právě z těchto dochovaných pramenů.

2. Cíl práce

Cílem diplomové práce je na základě vlastního průzkumu provést zmapování vesnic v příhraničním regionu – konkrétně na Šumavě v okrese Prachatice. Zmapování bude provedeno formou popisu vývoje daných obcí, vlastním průzkumem současného stavu a vytvořením map, které porovnávají současný stav s mapami stabilního katastru. Zmapování obcí bude doplněno fotografiemi, a především rodinnými osudy předků, které budou sepsány na základě vytvoření vlastního rodokmenu.

3. Literární přehled

Nejprve bychom si měli definovat, co vlastně pojem venkov znamená. Tento pojem je velmi široký. Venkovem nemusí být označena jen samotná vesnice, ale i krajina. Můžeme tedy říci, že venkov je území či prostor. Dalo by se říci, že venkov je buďto území s venkovským charakterem nebo je venkov vše, co není město. Ovšem vymezit hranici mezi tím, co je nebo není město není také úplně jednoduché. Venkov je především spojován se zemědělstvím, volností, krajinou, přírodou a prostorem (PĚLUCHA, 2012). Každá usedlost a každá vesnice vždy byly zasazeny do krajiny velmi citlivě. Český venkov je malebná mnohotvárná krajina, která byla kultivována a formována generacemi našich předků. Má neopakovatelný půvab a kouzlo v tom, jak dokonale venkovská architektura splývá s kulturní krajinou (DAVID, SOUKUP, 2000).

3.1 České pohraničí

Kastner (2015) vymezil obecně pojem pohraničí jako převážně hornaté území, které leží na státní hranici. Obecně řečeno státní hranice rozděluje dva mocenské státní celky, kde může docházet ke konfliktům, ale i například ke spolupráci. Ve většině případech se jedná o území, které je znevýhodněné geograficky nebo ekonomicky. Co se týče České republiky jsou státní hranice ve většině případů vedeny po horských hřebenech, neplatí to tak ale všude.

Pojem „české pohraničí“ není jednoduché vymezit. Stejně tak je těžké stanovit hranice mezi pohraničím a vnitrozemím. Území českého pohraničí se nachází na hranicích s Německem, Polskem, Rakouskem a od roku 1993 i se Slovenskem, přestože většina našich obyvatel pohraniční oblast se Slovenskem možná ani jako pohraničí vůbec nevnímá. V českém pohraničí žilo až do let 1945–1947 německé obyvatelstvo, a to ve většině případů jako majoritní populace (s výjimkou Mostecka, Opavska nebo Domažlicka) (ČAPKA, SLEZÁK, 2005).

3.2 Sudety

Území českého pohraničí se překrývá s pojetím takzvaných Sudet (ČAPKA, SLEZÁK, 2005). Původ slova Sudety sahá až ke Keltům, výraz Sudety by se dal přeložit jako „les kanců“. Dále se s ním můžeme setkat v díle *Sudeti montes* od starověkého geografa Claudia Ptolemaia. Zde můžeme Sudeti montes přeložit jako pohoří Sudety. Sudety v tomto díle označují pohoří ve středu Evropy, které není blíže specifikováno. Ve středověku tento výraz upadá do zapomnění a znovu se objevuje až v renesanci. V renesanci měly Sudety již více významů a ztotožňovaly se především s dnešními Krušnými horami. Z renesance ale pocházejí i texty, kde se tento pojem používá obecně pro označení horských pásem kolem a částečně i uvnitř Čech (SPURNÝ, 2006).

I přesto, že tento pojem má původ již u Keltů, nejvíce si ho spojujeme právě s neblahými událostmi 20. století – se vzrůstem moci NSDAP Konráda Henleina, rozpadem Československa a vytvořením Sudetské župy. Termín se zrodil již v roce 1866 společně s označením sudetský Němec, který označoval Němce žijícího na území Čech v habsburské monarchii. V období první republiky se sudetští Němci ocitli v roli národnostní menšiny. Už to vypadalo, že Češi a Němci budou smířliví a budou spolu vycházet, ale zabránil tomu v roce 1933 nástup Adolfa Hitlera a nová propaganda, která hlásala „*Heim ins Reich*“, což všem sudetským Němcům hlásalo Domů do Říše a dávalo jim signál vrátit se zpět do Německa (ANONYMOUS (a), 2017). 29. září 1938 byla zástupci čtyř mocností (Německem, Velkou Británií, Itálií a Francií) podepsána Mnichovská dohoda (KUKLÍK, KUKLÍK, 2002). Češi k jednání nebyli vůbec připuštěni (ZIMMERMANN, 2012). Po podepsání Mnichovské dohody vláda vydala Německu české i moravské pohraničí. Byly ale obsazeny i některé typicky české obce (KUKLÍK, KUKLÍK, 2002). Během druhé světové války začali mít Češi odpor k sudetským Němcům a celkově k používání pojmu Sudety. Po válce bylo používání pojmu Sudety zakázáno a začalo se používat neutrální označení „pohraniční území“ (ANONYMOUS (a), 2017).

3.3 Historie osídlení na našem území a vývoj venkovských sídel

Je jasné, že vývoj osídlení na našem území byl velmi komplikovaný proces, který ovlivnila spousta faktorů (přírodní, ekonomické, sociální a geopolitické) (HOLEČEK, 2003).

Naše území historicky zasáhly různé události, které ovlivnily vývoj osídlení a pohyb obyvatelstva. Byla to například velká kolonizace, nebo husitské války, zrušení nevolnictví a roboty, třicetiletá válka nebo odsun Němců po druhé světové válce. Tyto události výrazně zasáhly naše obyvatelstvo a vývoj osídlování je s nimi úzce spjat.

Člověk vytvořil kulturní krajinu již dávno v minulosti a od té doby kulturní krajina podléhá různým změnám ve vývojových etapách. I přesto jsou hlavním a určujícím faktorem pro tvorbu krajiny přírodní podmínky, hlavně pokud hovoříme o způsobu využívání krajiny na rozsáhlých plochách například pro zemědělství nebo lesnictví. Hlavně tyto dva typy využívání krajiny, zemědělství a lesnictví, vytváří strukturu dnešního využívání krajiny, slouží jako významný ukazatel charakteru daného území a jsou výsledkem dlouhodobého historického vývoje (BIČÍK a kol., 2010). Samotný charakter zemědělské výroby předurčoval velikost, umístění, skladbu a funkci sídel. Současná podoba všech sídel má původ již dávno v minulosti, ale samozřejmě se v ní odráží i doba dnešní. Člověk vždy využíval jako stavební materiál všechny zdroje, které byly v dosahu, a které mu poskytovala příroda sama. Byly jimi především dřevo, kámen nebo hlína. Člověk vždy byl, a dalo by se říci, že dodnes je, v neustálém kontaktu s přírodou, a to se odráželo i ve vývoji sídel. Byl to proto především člověk, kdo zformoval obraz krajiny a dal jí vzhled takový, jaký známe dodnes (DAVID, SOUKUP, 2000).

3.3.1 Pravěk

Na našem území můžeme zaznamenat osídlování již v dobách pravěku, v mezolitu. V mezolitu bylo osídlení velmi řídké, ale i tak už můžeme říci, že mělo určitý vliv na přírodu a krajinu. V přehledu historie je datován počátek osídlení až v paleolitu, ale známky osídlení jsou přitom patrné již z mezolitu. Je to ale chyba, jelikož první stopy osídlení z této doby existují, i když jsou nenápadné. Proto tak dlouho unikaly

naší pozornosti. Zdá se ale, že ho na našem území můžeme doložit téměř všude s výjimkou podhorských a horských oblastí (SÁDLO a kol., 2005).

První údaje o lidské populaci máme právě z období paleolitu, kdy byli lidé pouze lovci a sběrači. Živili se ulovenou zvěří, sběrem rostlin a plodů a vyráběli první primitivní nástroje (MANDELOVÁ, 1997). To znamenalo, že lidé měli k přírodě pouze kořistnický přístup a nedokázali přírodu plně využívat. Proto byl jejich vliv na krajinu minimální. V neolitu nastává proces neolitizace, což byl tvrdý proces a zásah do krajiny a krajina se začala přetvářet vlivem člověka na krajinu kulturní (SÁDLO a kol., 2005).

Nejvýznamnější událost, co se vývoje osídlení týče, nastala v mladší době kamenné – neolitu, kdy lidé začali pěstovat různé rostliny pro svou potřebu a věnovat se chovu některých zvířat. Chovali prasata, skot, kozy a ovce. Domestikován byl pes a postupně docházelo i k domestikaci koně. Lidé přestali být závislí jen na přírodě a na tom, co jim příroda sama nabízela. Zakládali pole a pastviny a s tím bylo spojené i zakládání sídlišť. V osídlených oblastech se tak člověk stal velmi významným ekologickým činitelem, který měnil přirozený vývoj a dalo by se říci, že to vedlo ke zrodu kulturní krajiny (LOŽEK, 2007).

3.3.2 Příchod Slovanů

Na českém území vznikalo osídlení především v geograficky, klimaticky a zemědělsky výhodných oblastech (ANONYMOUS (b), 2006). Osídlení našeho území, především osídlení venkovské, by se dalo datovat od příchodu slovanských kmenů, které časově spadá do 4. – 6. století našeho letopočtu (PĚLUCHA, 2012). Slované přicházeli především do míst podél toku velkých řek a do nížin, kde byly příznivé podmínky pro pěstování plodin (DAVID, SOUKUP, 2000). To byla především Polabská nížina a střední a jižní Morava (ANONYMOUS (b), 2006). Z tohoto období pocházejí nejstarší sídla na našem území (ANONYMOUS (c), 2011). Jak vypadaly nejstarší osady raného středověku si můžeme jen domýšlet z nečetných archeologických nálezů, ze kterých máme pouze mlhavé představy.

Od 11. století pokračovalo osidlování níže položených úrodných území kolonizací. Vznikaly předrománské a románské vesnice, které byly většinou menší a měly nepravidelný hromadný půdorys. Nejprve se stavěly zahloubené zemnice nebo polozemnice, které měly kůlovou konstrukci s vyplétanými zdmi omazanými hlínou. Postupně je však začaly vytlačovat roubené stavby. Většinu území Čech i Moravy pokrývaly lesy, jehličnaté i smíšené, a proto bylo dřevo velmi vhodné ke stavbě roubených domů. Například na západě a severu Čech, v oblasti nížin, byly lesy spíše listnaté, a proto se zde stavěly domy s hrázděnou konstrukcí, která je typická především pro německé kolonisty. Jihovýchodní Morava měla domy především hliněné. Postupně se začal využívat jako stavební materiál i kámen (DAVID, SOUKUP, 2000).

3.3.3 Velká kolonizace

Významným mezníkem v osidlování našeho území je 12. - 13. století, kdy byla ve vývoji osídlení důležitá především velká kolonizace. Docházelo k osidlování podhorských a horských oblastí českým, ale i německým obyvatelstvem. V období 12. a 13. století nejvíce převládala venkovská sídla (ANONYMOUS (c), 2011). Německé osadníky zvali i čeští panovníci, například Přemysl Otakar I., za účelem osídlení pohraničních hvozdů. Chtěli tím kromě jiného zajistit ochranu a obranu pohraničního území.

Kolonizaci lze rozdělit na **vnější a vnitřní**. Vnější kolonizaci předcházela kolonizace vnitřní, které také můžeme říkat domácí kolonizace. V rámci vnitřní kolonizace docházelo k přesunu pouze českého obyvatelstva, zatímco ve vnější kolonizaci převládali většinou Němci. Naše území bylo ale osidlováno i jinými národy. Vnitřní a vnější kolonizace se prolínaly a vytvořily neoddělitelný celek (ŠKVRŇÁK, 2008). K rozvoji sídelní sítě českých zemí došlo především v průběhu 13. století. Na konci 14. století byla hlavní sídelní síť dokončena (PĚLUCHA, 2012). České země se daly kolem roku 1400 zařadit k nejlidnatějším zemím Evropy (LÖW, MÍCHAL, 2003).

V tomto období se přecházelo od střídavého k výkonnějšímu trojpolnímu systému v rostlinné výrobě, rozšířilo se dokonalejší zemědělské nářadí a přešlo se ke kvalitnějšímu hnojení. Díky hospodářským změnám a technickému pokroku

docházelo k rychlému populačnímu růstu a tím se zvyšovala potřeba nové zemědělské půdy. Díky novým právním vztahům (dědičný nájem půdy) vznikaly plánovitě nové vesnice, které měly pravidelný půdorys. Vesnice byly zakládány buď na starém sídelním území nebo v úplně novém zalesněném území, které bylo výše položené. Zde probíhala již zmíněná vnější kolonizace, kdy do neobydlených hraničních hvozdů, někdy i hlouběji do vnitrozemí, přicházeli právě němečtí kolonisté (DAVID, SOUKUP, 2000).

Venkované se věnovali především produkci potravin (PĚLUCHA, 2012). Právě s produkcí potravin vždy souvisel i předpoklad pro vznik nového venkovského sídla – a tím byl zdroj vody. Vesnice, které vznikaly v příznivějším terénu, měly **pravidelný návesní nebo silniční půdorys**. V hornatých nebo lesnatých oblastech (zejména v pohraničí) **vznikaly rozvolněné údolní lánové řadové vsi nebo lesní lánové návesní vsi**. Plánovitému založení odpovídala i tzv. **plužina**, která navazuje na usedlost vzadu a táhne se v pruhu až na konec katastru (DAVID, SOUKUP, 2000).

3.3.4 Husitské války

Velká kolonizace přetrvávala až do husitských válek. Díky husitským válkám a jejich útrapám došlo k výraznému poklesu obyvatel a tím se snížila lidnatost českých zemí (LÖW, MÍCHAL, 2003). Husitské války zapříčinily i změnu ve vlastnických vztazích. Církev přišla o velké množství majetku, který získala města a především šlechta (FENCL, 2000).

Husitství můžeme brát jako český pokus o reformaci náboženství. Nezáleží ale na tom, jak husitství vnímáme nebo jak si ho představujeme, ale jedno je zřejmé. Husitství znamenalo pro vývoj osídlení a pro obyvatelstvo velkou katastrofu, kterou co se týče rozsahu, v historii předstihly už jen důsledky třicetileté války. Odhaduje se, že celkový počet obyvatel Čech se snížil téměř o celou jednu třetinu. Toto vysoké číslo nemají na svědomí jen husitské války, ale také morové epidemie. Samotná sídla se ale převážně zachovala a s nimi byla zachována i lokace vesnického osídlení (LÖW, MÍCHAL, 2003).

3.3.5 Novověk – třicetiletá válka

V novověku se osídlení týkalo především měst než vesnic. Nová města vznikala spíše ojediněle a docházelo k přestavbám měst současných. Rozvíjely se především cesty mezi osídlením. Vývoj růstu měst byl ukončen v 16. století, kdy hustota měst v českých zemích patřila k nejvyšší v Evropě (ANONYMOUS (b), 2006).

Důležitým mezníkem v historii našeho osídlení v novověku byla třicetiletá válka, která trvala od roku 1618 do roku 1648. Třicetiletá válka je největší katastrofou v naší historii, co se týče vývoje počtu obyvatel. Před třicetiletou válkou žilo v českých zemích 1,4 milionu obyvatel, po válce pouhých 800 tisíc. Z toho plyne, že v průběhu třiceti let ubylo 43 % veškeré naší populace. Docházelo k plenění naší země, rabovala jak katolická, tak protestantská vojska, a to bez rozdílu. Výsledkem třicetileté války nebyl jen úbytek obyvatelstva, ale i úbytek sídel (na rozdíl od husitských válek). Některé obce zmizely hned při prvním vyplenění, jiné i přesto přetrvávaly. Třicetiletá válka znamenala především zhroucení veškerých představ o humanismu a lidské moudrosti (LÖW, MÍCHAL, 2003).

3.3.6 Od zrušení nevolnictví 1781 do revolučního roku 1848

Co se týče vývoje populace byl do poloviny 18. století velmi nízký přírůstek, a to i přes vysokou porodnost. Zapříčinily je nakažlivé nemoci, například cholera, mor nebo tyfus, ale také periodické neúrody a četné války, které decimovaly veškeré obyvatelstvo na našem území. Od poloviny 18. století, hlavně díky změnám v zemědělství, byla pro obyvatele lépe zajištěna obživa a zlepšila se i hygienická situace. Díky tomu značně klesla úmrtnost a docházelo k nárůstu počtu obyvatel (HOLEČEK, 2003).

Postavení venkovanů bylo závislé na vrchnosti a obnášelo hodně povinností. Zde hovoříme o poddanství a omezování práv a osobních svobod. Změny přinesla až vláda Josefa II., který v roce 1781 vydal **patent o zrušení nevolnictví**. Ten umožňoval volný pohyb a migraci obyvatel (PĚLUCHA, 2012). Díky patentu došlo také k osvobození závislosti na půdě. Uvolnění pracovních sil na vesnicích umožnilo

rozšíření specializovaných profesí, které umožnily rozvoj průmyslu. Všechny reformy vydané Josefem II. vyžadovaly centralizovaný a jednotný stát. Tím přešla vrchní správa našeho království definitivně do Vídně a došlo tak k výrazné jazykové integraci, především na úřadech a v armádě. Za úřední jazyk byla vybrána němčina. Tato cílená germanizace naší zemi výrazně do budoucna ovlivnila (LÖW, MÍCHAL, 2003). I přes šíření germanizace žilo ve vnitrozemí především česky mluvící obyvatelstvo a německy mluvící obyvatelstvo se i nadále drželo především v příhraničí a hornatějších oblastech.

Drtivá většina obyvatelstva žila právě na vesnicích, kde hlavním zdrojem obživy bylo především zemědělství (HLAVAČKA, ČORNEJ, 2001). Počet obyvatel rostl a docházelo k **rozšiřování a zahušťování stávající zástavby** v částech obce, jako byla například náves, podél komunikací, v prolukách nebo na okrajích. Dále docházelo k osidlování zbývajících nepřístupných oblastí, jak ve vnitrozemí, tak v pohraničí. Vznikaly zde **nepravidelné rozptýlené dvorcové osady**. Tyto osady především souvisely s podnikáním šlechty, například ve sklářství, dřevařství nebo hornictví (DAVID, SOUKUP, 2000).

V roce 1790 žilo v českých zemích 4 457 000 obyvatel (HLAVAČKA, ČORNEJ, 2001). Následně v 19. století se počet obyvatel na našem území skoro až zdvojnásobil (HOLEČEK, 2003). V roce 1851 bylo při sčítání lidu zjištěno, že v českých zemích žije 6 624 000 obyvatel. Co se týče poměru českého a německého obyvatelstva, bylo zde 60 % Čechů a 40 % Němců (HLAVAČKA, ČORNEJ, 2001).

Důležité je se zmínit i o krajinářských úpravách, které proběhly v renesančním období. Máme na mysli zejména rozvoj rybníkářství. Další krajinářskou úpravou navazující na renesanci, bylo rozložení barokních dominant v krajině, které daly naší krajině specifický ráz. V 19. století pokračoval vývoj krajiny, a to především v zakládání parků a zahrad (ANONYMOUS (b), 2006).

Dalším důležitým mezníkem byla **raabizace**, při které vznikaly drobné geometricky pravidelné sídelní útvary (DAVID, SOUKUP, 2000). Raabizační vesnice byly zakládány za vlády Marie Terezie na počátku poslední čtvrtiny 18. století. Raabizace má na svém kontě vznik více než stovky vesnic v Čechách. Raabizace je poddanská a pozemková reforma založená dvorním radou F. A. Raabem. Vznikla jako reakce na neefektivnost zemědělského hospodaření na vrchnostenských dvorech.

Cílem reformy bylo zvýšit produktivitu zemědělské výroby a současně upustit od robotních povinností, které v té době vyvolávaly značný neklid. Dvory byly pronajaty nebo se rozprodaly a pozemky se rozparcelovaly mezi poddané (ČERNÁNSKÝ, 2019).

I když by to člověk neřekl, venkov měl důležitou roli v **procesu národního obrození**. Hlavně z toho důvodu, že na venkově se zachoval český jazyk a tradice našeho českého národa. To bylo pro národní obrození velmi důležité a vděčíme za to venkovu dodnes (PĚLUCHA, 2012). Venkovské obyvatelstvo se v té době dělilo hlavně podle majetku. Na sedláky se robota nevztahovala, za ně práci vykonávala čeled'. I nadále zde jako hlavní zdroj obživy převažovalo zemědělství. Poprvé se ale i na venkově začaly objevovat průmyslové podniky, které lákaly na práci chudší venkovské obyvatele (HLAVAČKA, ČORNEJ, 2001). Od dob národního obrození byl český sedlák vnímán úplně jinak. Najednou byl vnímán pozitivněji a stal se symbolem vzdoru a pokroku (PĚLUCHA, 2012).

Na začátku 19. století se do venkova začal promítat **romantismus** a s ním spojená turistika. Do venkovské krajiny začali proudit umělci, kteří krajinu buď malovali nebo o ní psali a venkov se stal cílem turistů (PĚLUCHA, 2012).

Průmyslová revoluce, která nastoupila od poloviny 19. století, kladla na krajinu a její jednotlivé části úplně jiné požadavky, než tomu zatím bylo. Doposud se jednalo především o funkci tradiční – to znamenalo, že lidé od krajiny chtěli především produkci. A právě to průmyslová revoluce měnila. Například krajinu a s ní i venkov ovlivnila výstavba železnice (BIČÍK a kol., 2010).

Revoluční rok 1848 přinesl venkovu především zrušení poddanství, ale také nové technické novinky, například stroje, nové technologické postupy nebo také hnojiva. Právě zde začíná velký pohyb obyvatel z venkova do měst kvůli práci v rozrůstajících se průmyslových městech. To byla první vlna stěhování z venkova do měst. Venkov ale ovlivnila ještě druhá vlna, kdy obyvatelé mířili z venkova do zahraničí. V této době začal význam venkova klesat (PĚLUCHA, 2012).

3.3.7 Události 20. století

Události 20. století se odrazily nejenom na venkově, ale v celé společnosti. Pro venkov zde nejdůležitější roli hrály především pozemkové reformy. Po skončení první světové války v roce 1918 docházelo k přerozdělování půdy, která patřila německé šlechtě, mezi české dělníky a drobné rolníky. Tím se posílila především malá hospodářství a zvýšila se zemědělská malovýroba. Tento slibný rozvoj nedlouho na to zastavila hospodářská krize, která přišla ve 30. letech 20. století a opět dopadla hlavně na venkovská hospodářství (PĚLUCHA, 2012).

Co se týče světových válek, obě nějakým způsobem ovlivnily vývoj počtu obyvatel. První světová válka zasáhla naše obyvatelstvo na životech více než druhá světová válka.

Po okupaci pohraničí Hitler sice tvrdil, že má zájem pouze o něj, protože zde převažuje německé obyvatelstvo, postupně však začal zabírat i obce, kde podle sčítání lidu převažovalo obyvatelstvo české. Jednalo se především o Těšínsko, které zaujímallo přibližně 830 km². Těšínsko bylo v roce 1938 obsazeno Polskem, avšak po necelém roce připadlo, po porážce Polska, Německu. Celkově si Německo okupací přivlastnilo 38 % území z naší dřívější rozlohy s 36 % obyvatelstva. Tato procenta odpovídají 30 000 km² území a 3 860 000 obyvatel (ARBURG, STANĚK, 2010).

Po březnu roku 1939 se Češi ve své vlastní zemi stali cizinci. Byli z nich druhořadí lidé, ovšem ne všichni. Podle říšského protektora Konrada von Neuratha a jeho náměstka K. H. Franka, měli být Češi přenárodněni. A to tak, že lidé „dobré rasy“ budou poněmčeni a lidé „špatné rasy“ vysídleni a předáni k procesu, tzv. „zvláštního zacházení“, Židé a Cikáni byli ze společnosti vyřazeni okamžitě. Pro Hitlera byl tento proces pod vedením Neuratha asi příliš pomalý, a proto do funkce v roce 1941 obsadil Reinharda Heydricha, mimořádně krutého člověka, který nezahálel. Hned pro začátek 400 lidí nechal popravit a 4 až 5 tisíc lidí zatknout (ZIMMERMANN, 2012). Od července roku 1940 byla uznána prozatímní vláda Československa (SLÁDEK, 2002). Během let 1941-1944 se na území protektorátu usadilo asi 8 800 „Volksdeutsche“ (ARBURG, STANĚK, 2010).

Odsun německého obyvatelstva po druhé světové válce byl výrazným mezníkem v počtu i národnostním složení obyvatelstva především v pohraničních oblastech našich zemí (HOLEČEK, 2003).

Únorovým převratem v roce 1948 došlo k nastolení totalitního režimu komunistickou stranou (KUKLÍK, KUKLÍK, 2002). I přes veškeré zákazy a překážky dané komunistickou stranou v období 1948 až 1989, docházelo k emigracím na Západ. Dvě nejdůležitější vlny emigrací proběhly v roce 1948, hned po nástupu komunistů, a druhá po roce 1968, kdy naši zemi obsadila vojska Varšavské smlouvy (HOLEČEK, 2003). Během vlády komunistické strany přišlo znárodnování. Znárodnování postihlo samozřejmě i venkov a navazovala na něj kolektivizace. Kolektivizace byla myšlenka, která byla převzata ze Sovětského svazu a náš venkov se měl stát díky ní lepším, s čímž bychom zrovna v oboru pozemkových úprav nemohli souhlasit. I když proti ní bylo mnoho odpůrců, byl tento proces zrealizován skoro na celém území republiky (výjimkou bylo právě pohraničí, kde vznikaly státní statky). (PĚLUCHA, 2012). Charakteristický vzhled kulturní krajiny se výrazně proměnil. Nebyla to ale jen újma estetická, došlo i k porušení ekologické stability, která se vytvářela velmi dlouhou dobu (DAVID, SOUKUP, 2000). Vznikala jednotná zemědělská družstva a s nimi se změnil celý systém zemědělské výroby. Docházelo ale k vyliďňování venkova především kvůli odcházení mladých lidí do měst.

V období socialismu vznikl (nebo spíše navázal na historii) nový český fenomén spojený s venkovem – chataření a chalupaření. Zachránilo se tak hodně původních venkovských stavení a zachovala se tak značná část venkova. Na počet venkovských obyvatel to ale vliv nemělo.

Sametová revoluce v roce 1989 ovlivnila venkov díky transformaci zemědělských družstev a procesu restitucí zabaveného majetku. Trvalo to ale několik let. Nenavázalo se na dřívější soukromé hospodaření, ale značné množství restituentů začalo své pozemky pronajímat nově vzniklým podnikům (PĚLUCHA, 2012).

3.4 Historie osídlení na Šumavě

Šumava jako příhraniční region má oproti vnitrozemí jiné klimatické, ale i geografické podmínky, a právě ty daly osídlování jiný charakter a jiný směr. Od kolonizace ve vnitrozemí se kolonizace na Šumavě lišila především tím, že neměla výlučně zemědělský charakter, a proto se mohla rozvinout i zde, kde převažují horské polohy, které pro zemědělství nejsou úplně příznivé. Základním zdrojem obživy zde tedy nebylo zemědělství, ale například práce v lese, sklářská nebo železářská výroba, těžba nerostů, chov dobytka a postupně se zde rozvinula i textilní výroba (LÖW, MÍCHAL, 2003).

Šumava byla vždy nehostinná svými přírodními podmínkami, a proto byla ze začátku obydlena opravdu jen velmi zřídka. Ale i přesto se zde zachovalo například Kelty vybudované hradiště Obří hrad (STEUN a kol, 2016).

Na území Šumavy se již od nepaměti prolínají dvě skupiny obyvatelstva – slovanská, představovaná dnešními Čechy a germánská, představovaná dnešními Němci a Rakušany (FENCL, 2000). První Slované, kteří se zde objevili, přišli na Šumavu v 6. století a usadili se především v podhůří (STEUN a kol, 2016). Šumava vždy tvořila přirozenou hranici českého území, ale zároveň její vysoká poloha a souvislý lesní porost představovaly prostor, který lidi odrazoval, aby se zde ve větším počtu usazovali. Ale i přesto docházelo k postupné kolonizaci. Novými obyvateli nebyli jen čeští, ale i němečtí kolonisté.

K velké kolonizaci došlo ve 13. a 14. století. Těžily se zde především drahé kovy a vznikaly první sklárny (FENCL, 2000). Němci a Češi zde žili bok po boku v poklidu a bez problémů. Své osady budovali ve stále vyšších polohách a společně prožívali nejen období konjunktury hornictví a sklářství, ale i krize (STEUN a kol, 2016).

I zde na Šumavě se promítly následky husitských válek, například obléhání Prachatic. Rozvoj celého území nastává na konci 15. a 16. století, především díky obchodu. Vznikají zde pivovary, zemědělské dvory, sklárny a dále se vyvíjí těžba kovů.

Velkou změnu ve složení obyvatelstva přinesla i sem, na Šumavu, třicetiletá válka. Horská část Šumavy se přetvořila hlavně na německou a podhůří zůstalo české.

Na konci 17. století postupovala kolonizace zase o něco výše do hor. Ovšem zemědělství zde nemělo tak dobré podmínky, lidé se zde živili především prací v lesích nebo ve sklárnách. Další vlna osídlení přichází na konci 18. století a na přelomu s 19. stoletím by se dalo říci, že je kolonizace Šumavy v podstatě dokončena (FENCL, 2000).

K největším změnám došlo v průběhu 20. století, již vznikem samostatné Československé republiky v roce 1918. Mnoho českých Němců se nechtělo s nově vzniklou republikou ztotožnit a chtěli být součástí jednotného německého státu. V době podepsání Mnichovské dohody roku 1938 byly už rozpory mezi Němci a Čechy velmi vysoké a nepřekonatelné. Velká část německého obyvatelstva se začala vůči svým českým sousedům, vedle kterých do této doby žila, chovat nepřátelsky (STEUN a kol, 2016). V těžké situaci se ocitaly nejen rodiny české, ale i smíšená česko-německá manželství.

3.4.1 Období okupace (1938/39-1945)

Na konci září roku 1938 bylo Československo na základě mnichovské dohody nuceno akceptovat okupaci pohraničí hitlerovskými vojsky (ARBURG, STANĚK, 2010) a tím sudetoněmecké pohraničí připadlo Říši (ZIMMERMANN, 2012). Československá vláda toto rozhodnutí, i přes velké odhodlání lidu se bránit, přijala (BARTOŠ, 1986).

Územně správní uspořádání okupovaného pohraničí se stanovilo zákonem, který pochází ze dne 23. března 1939. Tehdy bylo okupací obsazeno i zbylé území českých zemí a byl zřízen protektorát Čechy a Morava. Zákon vstoupil v platnost 15. dubna 1939. Tento zákon zřídil říšskou župu Sudety, kterému vládl říšský místodržitel (BARTOŠ, 1986).

Ke konci války se německé obyvatelstvo především v říšské župě Sudety rozrostlo. Přicházeli sem Němci, kteří byli evakuováni v důsledku bombardování velkých měst, jako byly například Berlín, Drážďany a jiné. Do Sudet přišlo díky bombardování přibližně 30 000 Němců (ARBURG, STANĚK, 2010).

3.4.2 První poválečné desetiletí a odsun Němců

Ve světě se po porážce Německa v roce 1945 vytvořily nové mocenské poměry. Na politické scéně se do popředí dostali USA a Sovětský svaz, za nimi pak Velká Británie a Francie (KUKLÍK, KUKLÍK, 2002).

Co se týče územně správního vývoje na našem území, pouze 32 politických okresů ze všech 154 politických okresů (z předválečné doby) během let 1938/1939–1945, neprošlo územními změnami. Na konci II. světové války byl zaznamenán pohyb až 5,5 milionu migrantů. Buď to byli migranti opouštějící české země, jako například prchající a vysídlovaní Němci, nebo naopak migranti vracující se zpět do českých zemí (ARBURG, STANĚK, 2010).

Historicky největší migrací na našem území byl právě odsun sudetských Němců, který byl připravován již v exilu v Londýně a po rozhodnutí konference v Postupimi v roce 1945 měl být realizován od roku 1945 do roku 1947 (SOUMAR, 2002). Naše tehdy už londýnská vláda a domácí odboj chtěly, aby byla německá menšina, především z důvodu bezpečnosti státu, odsunuta. Buďto úplně celá nebo alespoň z části (STEUN a kol, 2016). Zprvu se ale využíval neorganizovaný odsun, tzv. divoký, který probíhal hned po skončení války. Tento odsun podporovali a prováděli samotní Češi, zvláště po poznání, jaký osud jim byl Německem připraven v případě nacistického vítězství (SOUMAR, 2002). Byli to především ti, co přicházeli z vnitrozemí, nikoliv jejich čeští sousedé. Šlo jim především o pomstu a získání majetku. Nechtěli tu žít. Většinou rozkradli vše, co se dalo a odešli (STEUN a kol, 2016). V jeho průběhu byli Němci ze svých domovů vyháněni tím nejkrutějším způsobem. Tento tzv. divoký odsun skončil v srpnu roku 1945 (SOUMAR, 2002). Organizovaný odsun Němců byl uskutečňován až od ledna 1946. Odsunem Němců bylo pověřeno ministerstvo vnitra v čele s komunistou Noskem (SLÁDEK, 2002). Nosek ještě předtím sice upozorňoval na to, že by mohly nastat problémy ve spojitosti s násilným vysídlením a s novým osidlováním, a to především nedostatek pracovních sil v zemědělství i průmyslu, ale i přesto prohlásil, že Němci a Maďaři musí ven a odsun Němců řídil (WIEDEMANN, 2016). V organizovaném odsunu bylo odsunuto 2 256 000 Němců. V následujícím roce 1947 ještě dalších 80 000 Němců. Dalších 660 000 Němců před odsunem uteklo nebo byli odsunuti zpočátku neorganizovaně (SOUMAR, 2002).

V roce 1950 při sčítání lidu se k německé národnosti hlásilo pouze 1,8 % veškerého přítomného obyvatelstva (což odpovídá 159 938 obyvatelům) (ARBURG, STANĚK, 2010). Na Šumavě odsunem německého obyvatelstva zanikla i řada vesnic, kde převažovalo právě německé obyvatelstvo (STEUN a kol, 2016).

3.4.3 Zemědělské a nezemědělské osidlování pohraničí

3.4.3.1 Zemědělské osidlování

Porážka Německa ve druhé světové válce vedla k rychlým a důsledným záměrům. Tyto záměry byly odstranit veškerou německou menšinu u nás, a to především konfiskací jejího majetku, jejím vysídlením za hranice republiky a zkonfiskovanou půdu rychle osídlit českými i slovenskými zemědělci (SLEZÁK, 1978). Pro všechny osídlence, kteří se rozhodli a odešli osídlit pohraničí, to byla cesta do neznáma a toto území pro ně bylo cizí. Čeští a slovenští osídlenci, ale i němečtí starousedlíci, museli počítat s tím, že zde budou vedle sebe žít, což pro mnohé z nich nemuselo být příjemné. Proto si hlavní proud osídlenců vybíral především místa, odkud byli Němci odsunuti hned v prvních poválečných měsících, aby se soužití s Němci vyhnuli (SLEZÁK, 2005).

Na území ČSR byly zkonfiskovány téměř 3 miliony hektarů zemědělské, ale i lesní půdy, která patřila především Němcům a Maďarům a dále lidem, kteří během války zradili zájmy republiky (SLEZÁK, 1978). Ne vždy však byla konfiskace půdy a majetku spravedlivá, často se jednalo o osobní mstu nebo snahu o získání majetku, či vlivu.

3.4.3.2 Nezemědělské osidlování

Co se týče nezemědělského osidlování, nejednalo se o osidlování zemědělci, ale například dělníky nebo živnostníky. Šlo o majetek Němců nebo osob, které byly prohlášeny za nespolehlivé, a proto jim byl majetek zkonfiskován. Jednalo se o továrny, podniky, bytové domy, dopravní prostředky, zařízení a další movité věci. Celý proces vyvlastňování a přidělování zmíněného majetku byl značně

komplikovanější než v zemědělské sféře. Zda byly při konfiskaci splněny všechny podmínky, rozhodoval okresní národní výbor (WIEDEMANN, 2016). Průmyslové podniky se prozatímně rozdělovaly do kategorií na základě toho, jaké měly vybavení, stav sociálního zařízení a stupeň mechanizace a modernizace. Podle jednotlivých oborů byly vypracovány plány na osídlení. Nejvýznamnější převod drobného zkonfiskovaného majetku začal v červnu roku 1947. Osídlencům se prodávala například bytová zařízení, jako koberce, porcelán, sklo, nábytek a podobně. Vše po Němcích. Luxusnější předměty, jako kožichy a šperky byly výjimkou (ČAPKA, 2005). Bylo ale jasné, že po odsunu Němců se nezajistí pracovní síly pro všechny podniky v pohraničí. Spousta podniků byla uzavřena a následně demontována a přestěhována například na Slovensko nebo do jiných koutů Čech. Stroje ze zrušených továren byly prodány, nejčastěji do zprovozněných podniků v jejich blízkosti (WIEDEMANN, 2016).

3.4.3.3 Reemigrace a osidlování zahraničními krajany

Reemigrace měla za úkol vrátit zpět všechny Čechy a Slováky z ciziny. Dalším důvodem reemigrace bylo překonat nedostatek pracovních sil a tím podpořit hospodářský plán země. Snahou reemigrace bylo také dokončit osidlování území a vrátit všechny reemigranty zpět do své rodné vlasti (VACULÍK, 2005). Po návratu do své vlasti se ale ocitali v zásadně odlišné situaci, než zde mělo ostatní obyvatelstvo. Dalo by se říci, že do země, odkud pocházeli a kterou opustili jejich předkové, vstupovali zpravidla poprvé. Mezi osídlenci se stali menšinou. Z novoosídlenců představovali asi 10 %. Většinou se s místními, z jakýchkoli příčin, dostávali do konfliktů. (WIEDEMANN, 2016). Aby reemigrace fungovala plánovitě, musel se nejprve stanovit soupis všech zájemců o reemigraci a zjistit, zda splňuje všechny okolnosti, které reemigraci ovlivňovaly. Na základě tohoto soupisu byl prováděn transfer, který řídila zvláštní reemigrační komise. Po transferu následovalo jejich usídlování (VACULÍK, 2005). Po návratu měli ale ztížené podmínky, především díky tomu, že osídlenci z vnitrozemí zde byli dříve. To omezovalo jejich možnost získat půdu nebo vhodnou práci. Po dlouhou dobu byli pro všechny prostě cizinci (WIEDEMANN, 2016). K září 1947 bylo 153 000 zájemců o půdu. Z toho 108 000 se usadilo na soběstačných usedlostech. Mezi reemigranty bylo nejvíce volyňských

Čechů (asi 8 000 rodin). Reemigrace byla ukončena přibližně kolem roku 1950. Lze říci, že reemigrací se v období od roku 1945 do roku 1950 vrátilo 202 526 krajanů. To představovalo přibližně 100 000 pracovních sil. Z toho vyplývá, že reemigrace byla pro ČSR velmi ekonomicky přínosná (VACULÍK, 2005).

3.5 Popis faktorů, které ovlivnily vývoj uspořádání sídel

3.5.1 Faktory ovlivňující vývoj venkova

Vývoj uspořádání sídel souvisí již od základů s vývojem osídlení. Vývoj osídlení na našem území byl velmi komplikovaný a byl ovlivněn faktory, které se navzájem prolínaly. Tyto faktory jsou především přírodní, ekonomické, sociální a geopolitické (HOLEČEK, 2003). Podle Davida a Soukupa (2000) je dnešní architektonická podoba a struktura venkovských sídel ovlivňována geografickými, sociálně ekonomickými, kulturně historickými, administrativně právními a také etnickými faktory.

Výsledkem procesu osidlování byly změny v rozmístění a počtu obyvatel na našem území, jak celkově, tak v jednotlivých regionech (HOLEČEK, 2003).

V krajině máme spoustu míst, která se od sebe liší mírou pravděpodobnosti, že budou zvolena pro osídlení lidmi. Pro zakládání tedy existují zvláště populární a preferovaná místa. První kultura, která přijde a najde toto místo, ho osídlí. Další kultury tento výběr následují (SÁDLO a kol, 2005).

Nejdůležitějším faktorem jsou určitě přírodní podmínky místa. Zejména přírodní podmínky určují zastoupení zemědělského půdního fondu a lesních ploch v území (BIČÍK a kol., 2010). Přírodní podmínky do značné míry ovlivňovaly, jaký materiál byl použit k výstavbě obydlí (DAVID, SOUKUP, 2000).

K rozhodování o výběru místa k osídlení se vážou i tyto hodnoty:

- Kvalita lokality
 - Mnohorozměrná veličina
- Rozpoznání vhodnosti lokality
 - Někdy se razila teorie vzít to první, co je přijatelné, jindy byl výběr pečlivější

- Následování už zavedeného areálu
 - I opuštěné místo může mít nějaké příznivé vlastnosti (např. přetrvávající odlesnění)
- Momentální velikost populace – kolonizační tlak
- Kulturní okolnosti (SÁDLO a kol., 2005)

4. Metodika

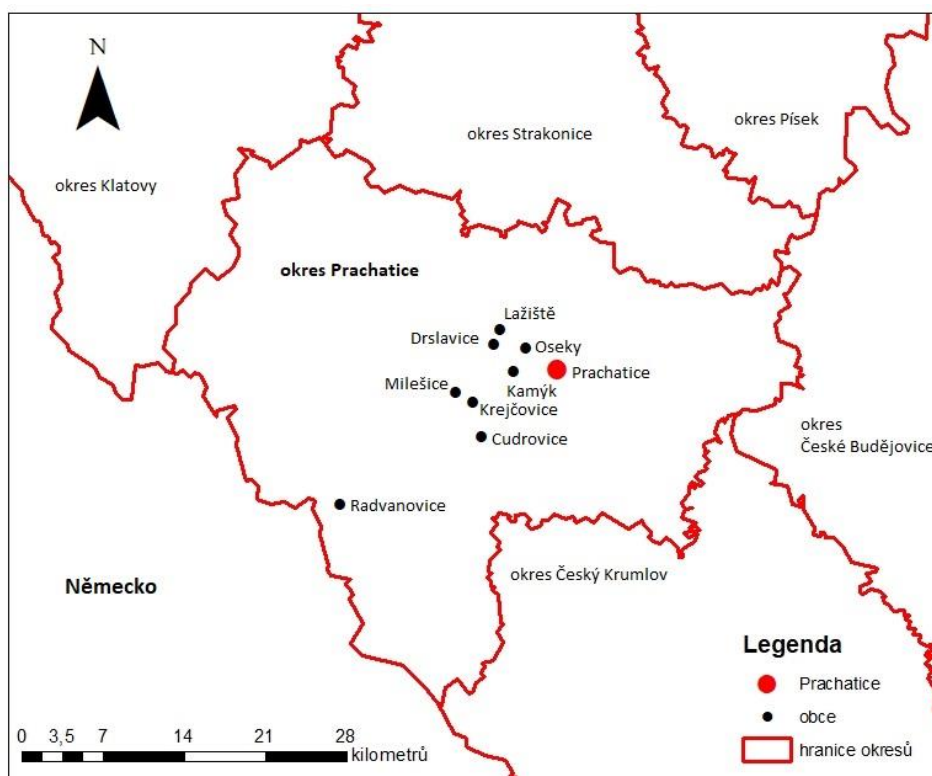
4.1 Materiál

4.1.1 Výběr lokality

Ke zmapování obcí byly vybrány obce Oseky, Kamýk, Krejčovice, Milešice, Radvanovice, Drslavice, Cudrovice a Lažiště. Obce byly vybrány na základě autorčina rodokmenu, kterým obce prostupují. Ve vybraných obcích její předkové žili nebo odtud pocházeli. Všechny obce leží v okrese Prachatice v Jihočeském kraji. Ve vybraných obcích docházelo k míšení české a německé národnosti. U některých obcí, kde převažovala národnost německá, došlo k částečnému nebo úplnému zániku.

4.1.2 Popis vybraných lokalit

V rámci praktické části diplomové práce došlo ke zmapování osmi vybraných obcí. Samotný podrobný průzkum, vývoj obcí a jejich současný stav je popsán v 5. kapitole – Výsledky a diskuze, společně s popisem autorčiny rodiny a rodinných osudů.

Mapa č. 1: Zkoumané obce v okrese Prachatice (zdroj: vlastní)

4.2 Metody

4.2.1 Sběr dat

Pro vypracování této diplomové práce byl sběr dat jednou z nejdůležitějších činností. Nejprve došlo ke shromáždění rodinné dokumentace – křestní a rodné listy, oddací listy, úřední listiny, svatební smlouvy, ale také rodinné fotografie a historické fotografie zkoumaných lokalit. Z rodinné dokumentace byl především vytvořen rodokmen, který sloužil jako hlavní podklad pro zmapování obcí.

Dalším důležitým bodem ve sběru dat byly obecní kroniky vybraných obcí dostupné na webových stránkách Státního oblastního archivu v Třeboni. Dále byly informace čerpány z odborné literatury a internetových článků, které sloužily především jako podklad pro vypracování literárního přehledu diplomové práce.

Co se týče vypracování map, byly důležitým podkladem archivní mapy dostupné na internetu poskytnuté Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním. Zde se jednalo především o mapy Stablního katastru, které byly následně zdigitalizovány a porovnány se současným stavem.

4.2.2 Vlastní průzkum terénu

K vlastnímu průzkumu terénu došlo v osmi vybraných obcích. Na základě kreslených plánek obcí byly nalezeny potenciální domy předků, které pak byly následně v terénu vyhledány. V zaniklých obcích se domy nedochovaly, proto došlo alespoň ke zmapování a fotodokumentaci míst, kde domy v minulosti pravděpodobně stály. Při vlastním průzkumu terénu nebyl kladen důraz pouze na domy, kde žili autorčini předci, ale také na památky, které se dochovaly, nebo pamětní desky, které na místa alespoň odkazují. K vlastnímu průzkumu terénu patřila samozřejmě i prohlídka okolí a jeho popis společně s fotodokumentací.

4.2.3 Zpracování a vyhodnocení dat

Důležitými daty jsou fotografie pořízené ve vybraných obcích. Tyto fotografie byly pořízeny, následně upraveny a použity v praktické části. V programu ArcGIS byla vytvořena přehledná mapa jednotlivých obcí a dále byly pro každou obec

vypracovány dvě mapy. První mapa představuje současný stav a druhá mapa je zdigitalizovaná mapa Stablního katastru. Tyto dvě mapy slouží k posouzení vývoje daných obcí na základě porovnání cest a rozmístění domů, co se týče i jejich úbytku, nebo přírůstku.

5. Výsledky a diskuze

5.1 Oseky (Wossek)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Prachatice

Katastrální území: Oseky

Počet obyvatel: 68 (2011) (*zdroj: www.risy.cz*)

5.1.1 Popis území a vývoj obce

Oseky jsou malá obec vzdálená pět kilometrů od Prachatic. První dochovaná zmínka o Osekách pochází již z roku 1370 (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). Německý název pro Oseky je Wossek. V průběhu let se podoba jména několikrát změnila, ale ponejvíce byly Oseky uváděné právě jako Wossek, někdy i s jednoduchým V.

Co se týče počtu obyvatel, máme k dispozici údaje z roků 1910 a 1950. Podle sčítání lidu bylo v roce 1910 v Osekách 33 domů a žilo zde 174 obyvatel, z toho se k českému občanství hlásilo 170 obyvatel (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). To znamená, že zde před první světovou válkou kolem roku 1910 žili pouze čtyři obyvatelé německé národnosti.

Podle statistického lexikonu obcí Republiky Československé (1955) měly v roce 1950 Oseky 27 domů a 109 obyvatel. Počet obyvatel je adekvátní k celkovému počtu domů. Plocha tenkrát činila 175 hektarů. Když porovnáme rok 1910 a 1950, došlo v Osekách nejen k poklesu obyvatel, ale i domů.

V dnešní době jsou obce Oseky, Kahov a Podolí součástí Prachatic. Fungují zde sbor dobrovolných hasičů a divadelní spolek HEROS. Jsem členem jak hasičského sboru, tak divadelního spolku. Hasiči a divadelníci v Osekách pořádají spoustu akcí a

snaží se o rozvoj zdejšího kulturního života. Mohu říci, že na to, jak jsme malá vesnice, žijeme plnohodnotným kulturním životem. Dodržujeme tradice, například stavění májky nebo masopustní průvod masek, který jsme před pěti lety obnovili. Naposledy se zde masopust konal v roce 1945.

5.1.2 Předkové a jejich život v Osekách

5.1.2.1 Kašpar a Marie Jarošovi

Při vytváření mého rodokmenu z matčiny strany jsem se v Osekách dostala nejdále přibližně kolem roku 1850, ale přesný rok se mi nepodařilo dohledat. Zde se objevuje můj **praprapraděda Kašpar Jaroš se svojí ženou Marií Jarošovou (roz. Vlkovou)**. Kašpar Jaroš se živil jako krejčí a v Osekách nechal vystavět naši chalupu, kterou moje matka zdělila polorozpadlou, můj otec ji svépomocí zrekonstruoval a dnes zde žijí. U Kašpara Jaroše neznám datum narození, ale jeho syn Rudolf Jaroš se narodil v roce 1869, takže můžeme předvídat, že se Kašpar Jaroš narodil přibližně kolem roku 1849, s odchylkou pár let.

Kašpar Jaroš si nechal vystavit povolení o stavbě naší chalupy, které znělo takto:

„Povolení k stavbě

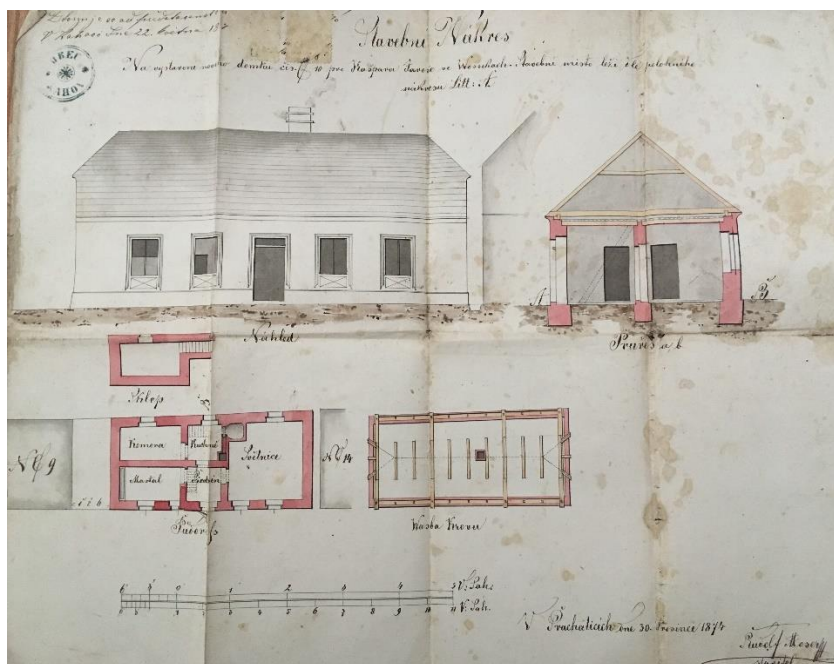
Kdežto se Kašparovi Jarošovi mistru krejčovskému z Vosek povoluje by směl na sbořeništi které od obce Vosecké byl koupil domek dle nástinu vystavěti.

Na důkaz toho že mu tato koupi od pol. úřadu povoleno bylo lze může svou stavbu prvočísti se tuto ztvrzuje.

Od představenstva obce Kahov dne 27/5 1875

Ján Beneš

představený“.

Obrázek č. 1: Stavební nákres domu čp. 32 v Osekách z roku 1875 (zdroj: vlastní)

Z povolení ke stavbě jsem zjistila novou informaci, že na místě, kde Kašpar Jaroš nechal vystavět naši chalupu, ještě před ní bylo zbořeniště. To znamená, že zde mohla dříve stát jiná chalupa, kde žila úplně jiná rodina a vytvářela zde svou rodinnou historii ještě před námi. Více informací se mi o tom ale nepodařilo zjistit, a proto otázka, co se zde odehrávalo před výstavbou naší chalupy, zůstává otevřená. Naše chalupa od počátku nese číslo popisné 32.

Kašpar a Marie Jarošovi, než začali stavět, žili v Osekách čp. 8. O jaký dům se jedná a zda to odpovídá dnešnímu č.p. 8, o tom nemám žádné informace. Ale značí to, že kořeny mé rodiny sahají v Osekách ještě hlouběji a neodpovídá to věku naší chalupy, jak jsem si doposud myslela. Kašpar a Marie měli syna Rudolfa, který se narodil 15. 4. 1869 (v jiném zdroji byl uveden datum 17. 4. 1868), o dalších sourozencích nevím.

Obrázek č. 2: Chalupa čp. 32 v Osekách (zdroj: vlastní)

5.1.2.2 Rudolf a Marie Jarošovi

Rudolf Jaroš (*15. 4. 1869 – †20. 6. 1943) se živil jako zedník a zůstal na chalupě čp. 32 v Osekách, kde se svojí ženou Marií, rozenou Pojslovou (*8.7.1878) vychovali čtyři děti. Rudolf a Marie se vzali 6. 7. 1897 v Lažišti. Jejich svatbě ale předcházela svatební smlouva, jelikož Marie Pojslová nebyla v době svatby plnoletá. Jejich svatební smlouvu si nechal vystavit otec nevěsty Mikuláš Pojsl, rolník z Lažišť a nechal ji sepsat u notáře Zdenka Ostádala v Prachaticích dne 16. června 1897. Rudolf Jaroš žil v Osekách do svých 75 let a v Osekách dne 20. 6. 1943 zemřel. Marie Pojslová-Jarošová zemřela velmi mladá, nebylo jí ještě ani 40 let. Rudolf pak vychovával děti sám.

Následná citace je přímým přepisem svatební smlouvy, pravopis nechávám v původním znění (tedy i s pravopisnými chybami).

Úvodní stránka smlouvy

„Mikuláš Pojsl rolník z Lažic propouští svou nezletilou dceru Marii Pojslovou z moci otcovské a prosí o soudní schválení.

Toto propuštění dne 18. července 1876 v Lažicích rozené Marie Pojslové dcery manželů Mikuláše a Magdalény Pojslových z Lažic z moci otcovské se bere k soudní vědomosti a vrchnopatrovnický se schvaluje. Předložený křestní list se vrací.

C. K. okresní soud v Prachaticích dne 11. června 1897.

C.K. okresní soudce: Chmelíček

Podmínky smlouvy

Císařsko-královského notáře v Prachaticích předstoupili dnešního dne mně osobně známý Rudolf Jaroš chalupník z Vosek s jeho mně osobně známou nevěstou Marií Pojslovou dcerou rolníka z Lažic dekretem ze dne 11. června 1897 čísla 4005 za zletilou prohlášenou, dále mně osobně známý Mikuláš Pojsl rolník z Lažic otec nevěsty a uzavřeli následující

Smlouvu svatební

- 1. Slibuje Rudolf Jaroš, že sobě Marii Pojslovou za manželku vezme. Taktéž slibuje Marie Pojslová, že sobě Rudolfa Jaroše za manžela vezme.*
- 2. Rudolf Jaroš jest podle odevzdací listiny od 19. března 1897 číslo 1943 vlastníkem domku číslo popisné 32 vložka 26 ve Vosekách, který sám obývá – a pro případ uzavření sňatku manželského s Marií Pojslovou, této manželce své polovici za 200 zlatých slovy dvě stě zlatých postupuje a toto přijímá.*
- 3. Otec nevěsty Mikuláš Pojsl vyplatil Rudolfovi Jarošovi postupní cenu per dvě stě zlatých, odbýváje tím dceru svou otcovským a mateřským podílem.*
- 4. Vlastnictví, užitky i břemena přechází na nastupující od dne sňatku.*
- 5. Náklad s vyhotovením a vtělením smlouvy této spojený o poplatek za přenesení vlastnictví zapraví nastupující ze svého.*
- 6. Svoluje Rudolf Jaroš, aby listina tato z vůli převodu práva vlastnického polovice domku číslo popisné 32 ve Vosekách na jeho manželku Marii po rodu Pojsl do knih pozemčních vložena byla.*

V uvedených smlouvách jest tento notářský spis zřízen, stranám přečten, od nich schválen a od nich přede mnou vlastnoručně podepsán.

V Prachaticích dne jedenáctého června roku jeden tisíc, osm set, devadesát sedm

Obrázek č. 3: Rudolf a Marie Jarošovi (zdroj: vlastní)

5.1.2.3 Děti Rudolfa a Marie Jarošových

Rudolf Jaroš (*3.11.1898 – †6.10.1916)

Osud Rudolfa Jaroše byl velmi smutný. Narodil se 3. listopadu 1898. Jako mladý a zdravý muž byl povolán do války, která se mu stala osudnou. Rudolf zahynul na italském bojišti 6. 10. 1916, na vrchu 144 u Jamiana. Nedožil se ani osmnácti let. Byl vojínem pěšího pluku rakouského č. 91. Jeho rodina o jeho smrti nedostala žádné informace. Od října roku 1916 přestaly od Rudolfa chodit dopisy a rodina nevěděla, co se s Rudolfem stalo. Od té doby byl vedený jako pohřešovaný a po válce v roce 1918 jeho matka Marie Jarošová zaslala na krajský soud v Písku žádost, ve které žádala o informaci, co se s jejím synem stalo a pokud je mrtvý, ať je za mrtvého prohlášen. První vyrozumění ze soudu jí přišlo 5. února 1925 a znělo takto:

„Zavedení řízení za účelem prohlášení za mrtvého.

Rudolf Jaroš, chalupník v Osekách, rozený v Lažištích 3. listopadu 1898, do Oseků, pol. okr. Prachatice, příslušný, katolík, ženatý, zúčastnil se války jako vojín pěš. pl.

rak. č. 91 v Čes. Budějovicích na bojišti italském, odkud naposledy domů psal v říjnu 1916, a dle sdělení Josefa Janouška byl zasypán v zákopech 6. října 1916 na vrchu 144 u Jamiana.

Poněvadž dle toho za to míti dlužno, že nastane zákonná domněnka smrti ve smyslu § ___ čís. 2 ob. zák. obč., zavádí se ku žádosti jeho matky Marie Jarošové, domkářky ve Vosekách č. 32 řízení za účelem prohlášení pohřešovaného za mrtvého.

Činí se tudíž všeobecné vyznání, by soudu byly podávány zprávy o jmenovaném.

Rudolf Jaroš se vyzývá, by se k podepsanému soudu dostavil aneb jiným způsobem jej o svém žití zpravil.

O prohlášení za mrtvého rozhodne soud po 15. srpnu 1925 k opětné žádosti.

Krajský soud v Písku, odd. I.,

dne 5. února 1925.“

Po 15. srpnu roku 1925 se sám Rudolf Jaroš nepřihlásil, což vykazovalo, že je nejspíše mrtvý. Bylo zde ještě svědectví dalšího rodáka z Osek Josefa Janouška, Rudolfova kamaráda, který vypověděl, že byl Rudolf u Jamiana zasypán. Na základě tohoto svědectví, byl Rudolf prohlášen za mrtvého a rodině toto prohlášení přišlo v této verzi:

„Prohlášení za mrtvého.

Krajský soud v Písku odd. I. prohlašuje

Rudolfa Jaroše

chalupníka v Osekách, rozeného v Lažištích 3. listopadu 1898 do Oseku /pol. okr. Prachatice/ příslušného, katolika, ženatého, jenž zúčastnil se války jako vojín pěš. pl. rak. č. 91 v Čes. Budějovicích na bojišti italském, odkud naposledy domů psal v říjnu 1916, a dle sdělení Josefa Janouška byl zasypán v zákopech 6. října 1916 na vrchu 144 u Jamiana, poněvadž po více jak dvě léta jest nezvěstným a jako účastník světové války, náležev k branné moci státu válčícího stal se nezvěstným – ku žádosti jeho matky Marie Jarošové, domkářky ve Vosekách č. 32 na základě konaného šetření a po bezvýsledně provedeném řízení vyzývacím

za mrtvého

a ustanovuje, že den 1. listopadu 1918 považovati jest za onen den, který nepřezil.

Krajský soud v Písku, odd. I.,

dne 10. října 1925.“

Pokaždé je rodinný stav Rudolfa Jaroše uváděn jako stav ženatý. Myslím si, že zde došlo k úřední chybě a Rudolf ve svých 17 letech ženatý nebyl. Slečnu ale v době, kdy byl odveden do války, nejspíš měl. Našla jsem dopis adresovaný právě Rudolfovi od jeho přítelkyně Kateřiny Sager. Následný opis dopisu je se všemi chybami, se kterými byl napsán.

„Milý Rudolfě!

Předně te musím oprosit, že jsem v neděli nepřišla, a moje slovo nedržela.

Nehnivej se na mne ja přídu po druhi. My jsme museli it s tatínkem; to by jsme si nemohli nic povědit. Dit se to eště nekda šikne ze tam přideme.

Nezlob se na mně

Pozdravuje tě tva upřimna přítelkině. Katherina Sager.

Naschledanou.

Nazdar.“

Obrázek č. 4: Rudolf Jaroš (vpravo) (zdroj: vlastní)

Marie Jarošová († 26. 5. 1928)

U Marie Jarošové nevím přesný datum narození. Zemřela ale jako mladá slečna, když přes tatínkův zákaz utekla oknem na taneční zábavu a zapomněla si doma kabát. Z vyprávění od mé babičky vím, že cestou domů nastydlá a jelikož měla v té době menstruaci, nastydnutí podlehla a zemřela. Mohlo jí být přibližně sedmnáct let, možná ani tolik ne.

František Jaroš (*29. 9. 1904)

František Jaroš měl být odveden na vojnu roku 1925. Jeho rodiče ovšem zažádali, aby na vojnu nastoupit nemusel. Důvodem bylo, že na Františkovi finančně závisel zbytek rodiny a bez něj by se rodina po dobu vojny neuživila. Na žádost jeho rodičů bylo odpovězeno kladně a František mohl opustit činnou vojenskou službu hned po výcviku.

František Jaroš nebyl odveden ani za druhé světové války. Pamětní kniha obce Oseky (1939-1943) uvádí, že byl František Jaroš v březnu 1942 povolán na práci do Říše. František byl stejně jako jeho otec vyučen zedníkem.

Obrázek č. 5: František Jaroš (zdroj: vlastní)

Jan Jaroš (*5. 11. 1901)

Jan Jaroš je otcem mé babičky z matčiny strany. Živil se jako pomocník v Osekách (takto je povolání uvedeno v oddacím listu). Z babiččina vyprávění vím, že byl pomocníkem zednickým. Údajně se narodil v Osekách č.p. 33, i když chalupa má č.p. 32. Zde se domnívám, že byla chyba v zápisu a jedná se pořád o chalupu s č.p. 32. Jan Jaroš byl dalším obyvatelem této chalupy a zdědil ji po svém otci a své zbylé sourozence vyplatil. Jeho otec Rudolf Jaroš napsal poslední vůli, kde uvedl:

„Poslední vůle!

K uvarování všech možných rozepří mezi mými příbuznými, které by po mojí smrti povstati mohli, piši tuto svojí poslední vůli při zdravém rozumu a za přítomnosti třech svědků.

Za hlavního dědice veškerého jmění mého ustanovuji mého syna Jana a ten jest povinen následující odevzdati a vyplatiti po mé smrti.

Z mého jmění, které pozůstává z chalupy čp. 32 v Osekách (polovice) pozemků (polovice) z toho vyplatí:

- 1) Jarošovi Františku, mému synu vyplatí 1 000 Kč t.j. jeden tisíc korun čsl., hned po svatbě mého syna Jana.*
- 2) Jarošové Marii, mé dceři vyplatí 1 000 Kč t.j. jeden tisíc korun čsl., hned po svatbě mého syna Jana.*

Toto jest má dobře uvážená při zdravém rozumu a za přítomnosti třech svědků sepsaná a podepsaná poslední vůle.

V Osekách, dne 25. února 1927

Dodatečně ten samý den: Právo bytu Janovi, Františku, Marii v chalupě čp. 32 v Osekách až do změny svého stavu totiž do ožení nebo provdání.“

5.1.2.4 Jan a Marie Jarošovi

Po smrti své sestry Marie Jarošové se Jan Jaroš oženil s Marií Ederovou, která se narodila 16. 7. 1910 v Kamýku (Wildberg). V době svatby sloužila a zároveň bydlela v Kahově č.p. 14. Svatba nebyla podle všeho z lásky, ale proto, že po smrti Janovy sestry chyběla v domě ženská ruka. Marie Ederová se narodila rodičům Eduardovi Ederovi (17. 3. 1883, Kamýk) a Marii Ederové rozené Pauleové (10. 7. 1881, Schillerberg – Radvanovice). Eduard Eder se živil jako nájemník v Kahově. Z pojmu nájemník si nedovedu představit, o jaké povolání vlastně šlo.

Jan Jaroš byl o devět let starší než Marie Ederová. V době jejich svatby nebyla Marie plnoletá, a proto byla před svatbou sepsána svatební smlouva, která byla uzavřena 9. srpna 1928 a tímto datem byla Marie prohlášena za zletilou. Svatba se konala 18. 8. 1928. Na základě svatební smlouvy Marie dostala věnem od své matky Marie Ederové 2 000 Kč československých a Jan od svého otce Rudolfa Jaroše polovinu chalupy a polovinu pozemků. Po provdání to byla již třetí Marie Jarošová v pořadí. Jan a Marie Jarošovi měli čtyři děti, a všechny byly dcery. Marii (2. 7. 1930) Annu (30. 12. 1931), Arnoštu (20. 1. 1939) a **Boženu** (14. 10. 1934) – mou babičku.

Obrázek č. 6: Zleva – Božena, Anna, Marie a Arnošta Irouškovy u chalupy čp. 32 (zdroj: vlastní)

Marie Jarošová byla původem Němka a Jan Jaroš byl původem Čech. Jejich sňatkem vzniklo smíšené manželství, a proto zde mohli zůstat jak před 2. světovou válkou, tak i po ní. Aby tady ale mohla Marie Jarošová jako Němka zůstat i po válce,

musel ji místní národní výbor, ale i ministerstvo vnitra prohlásit za spořádanou Češku. Prohlášení od místního národního výboru znělo takto:

„POTVRZENÍ o státoobčanské spolehlivosti.

Místní národní výbor v Osekách okr. Prachatice, potvrzuje tímto paní Marie Jarošové narozené dne 16. 7. 1910 v Kamýku obec Volovice okr. Prachatice příslušná do Osek okr. Prachatice, jest národnosti české, před okupací tak i během okupace se hlásila k národnosti české a v úředních záznamech jako Češka vedena, bydlela po celou dobu okupace v obci Oseky okr. Prachatice, po celou dobu pobytu v obci Oseky to je od roku 1925 bylo její chování a činnost v ohledu státním, národním a politickém z cela bezúhonná a nezávadná a proto jí vydává MNV v Osekách okr. Prachatice osvědčení o státní a národní spolehlivosti.

V Osekách 28. V. 1946

Předseda MNV.“

U chalupy s číslem popisným 32 se nacházel výminek s číslem popisným 31. Tento výminek byl zbořen v roce 1953 na základě žádosti Jana Jaroše a toto zbourání bylo schváleno národním výborem v Osekách. Znělo takto:

„Potvrzení:

M.N.V. v Osekách potvrzuje, že dům čp 31 v Osekách jest určen ku zbourání a místnost není v obci od roku 1946 vedena za byt.

Oseky dne 12. 4. 1953

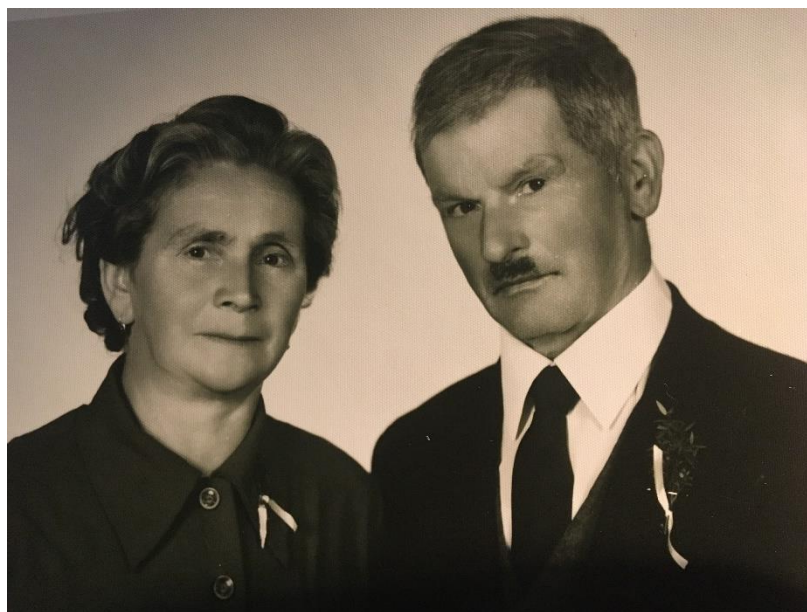
Vršíty“

Můj praděda Jan Jaroš se vyučil zedníkem. Pracoval nejen v okolí svého bydliště, ale často jezdil za prací zejména do Prahy. Ve třicátých letech prodělal španělskou chřipku. Přežil ji, ale zůstaly mu následky v podobě velkého třesu rukou. Přesto byl velmi zručný. Pletl košíky a zejména vyráběl dřeváky. Prý byl jejich výrobou tak vyhlášený, že jeden pár vlastnil i Waldemar Matuška. Dodnes se mě lidé na dědovy dřeváky vyptávají a chtějí je odkoupit. Kromě manuální zručnosti dělal i kapelníka vesnické kapely, hrál na klarinet a na trubku, sbíral lidové písničky. Během protektorátu byl ze zdravotních důvodů zproštěn vojenské služby a byl nasazen jako dělník do prachatické továrny.

Jan Jaroš zemřel 24. 4. 1984 v Osekách č.p. 32 na rakovinu konečníku. Bylo mu 82 let.

Moje prababička Marie Ederová – Jarošová pocházela z velmi chudé rodiny. Už od šesti let pracovala u sedláků v okolí svého bydliště. Nechodila vůbec do školy, nenaučila se číst a psát. Po sňatku s mým pradědečkem Janem Jarošem se starala o domácnost a pracovala společně s rodinou na soukromých polích. Po vzniku JZD pracovala v rostlinné výrobě, zatímco její muž, který byl v invalidním důchodu, převzal funkci hospodyně a vychovatele dětí a vnoučat. Moje maminka na něj vzpomíná s velkou úctou, protože byl moudrý a sečtělý. Líbilo se jí, že každý večer předčítal babičce z Klostermanna. Až o hodně později se dozvěděla, že to byla nutnost, protože babička byla negramotná.

Marie Jarošová zemřela 6. 12. 1998. Pamatuji si, že jsem jí jako malá chodila s babičkou a s rodiči navštěvovat do hospice, kde zemřela.

Obrázek č. 7: Marie a Jan Jarošovi (zdroj: vlastní)

5.1.2.5 Jan a Božena Michálkovi – moji rodiče

Ráda bych se zmínila o tom, jak se stalo, že moji rodiče nyní žijí v chalupě po mých prarodičích. Jak už jsem uvedla, měli moji prarodiče čtyři dcery. Manžel mé babičky Boženy, můj děda Josef Iroušek, svému tchánovi a tchýni hodně pomáhal ať už s chalupou, ale hlavně při zemědělských pracích. Protože byl hodně pracovitý, rozhodli se prarodiče, že moji prarodiče po jejich smrti chalupu zdědí. Můj děda

bohužel zemřel dříve, než mohl chalupu zdědit. Jak už to bývá, došlo ke zpochybnění přání praparodičů, chalupu chtělo více příbuzných, a tak chalupa postupně chátrala, až ji konečně po dlouhých letech v žalostném stavu zdělila moje matka, která zde byla jako malé dítě zejména svým dědečkem vychovávána, má k naší chalupě vřelý vztah a vážou ji k ní hlavně vzpomínky na své prarodiče. Moji rodiče začali pracovat na obnově zdánlivě neobnovitelného. Práce trvala dlouhých deset let a zajímavé je, že k chalupě během rekonstrukce získal mnohem vřelejší vztah můj otec než moje matka, která z Osek pochází. Zejména můj otec se zasloužil o to, že v chalupě snad bude dál pokračovat život mých předků.

Obrázek č. 8: Božena Michálková roz. Iroušková (na pozemku pod chalupou čp. 32) (zdroj: vlastní)

5.1.3 Pozemky v Osekách

Co se týče pozemků v Osekách patřících mé rodině, podařilo se mi dohledat výpis z německy psané pozemkové knihy z 21. 4. 1941. Tento výpis byl zhotoven pro Johanna a Marii Jarosch z Wossek, číslo popisné 32. Na zadní straně pod datem je opatřen razítkem s říšskou orlicí.

Grundbesitzbogen Nr. 32 (Vlastnictví č. 32)

Name und Wohnort des Grundbesitzers (Jméno a bydliště vlastníka pozemku):

Jarosch Johann und Marie, Wossek

Číslo pozemku	Název pozemku	Třída	Celkem				
			Plocha		Čistý zisk		
			a	m ²	florin (zlatka)	krejcar	
33	Na Velkých (dům čp. 32)		1	74	.	.	
160/4	Na Velkých	6	16	62	1	16	
284/4	Na vyhlídce	6	57	55	2	60	
273	Na vyhlídce	4	1	51	.	03	
274	Na vyhlídce	5	28	20	1	71	
		6	94	03	4	25	
276	Na vyhlídce	4	6	98	.	14	
277/1	Na vyhlídce	4	36	68	.	76	
143	Kahov		11	26			
144	Kahov		42	87			
Celkem			Plocha		Čistý zisk		
			ha	a	m ²	florin (zlatka)	krejcar
			2	97	44	10	65

Tabulka č. 1: Pozemky patřící Johannovi a Marii Jarosch – výpis z pozemkové knihy 1941
(zdroj: vlastní)

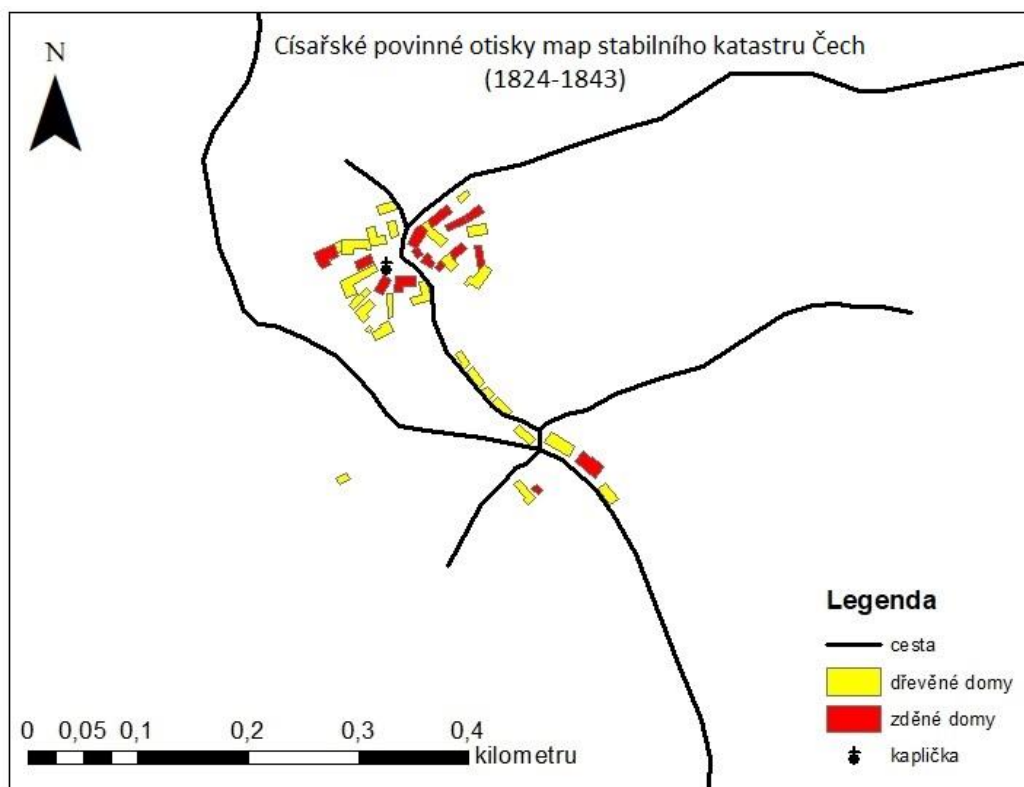
V dnešní době jsou pozemky patřící k chalupě čp. 32 v Osekách rozděleny na dva listy vlastnictví. Jeden patří mé matce Boženě Michálkové, na kterém jsou pozemky v blízkosti chalupy, jako je zahrada, sad, prostor před domem a samotný pozemek, kde stojí chalupa. Druhý list vlastnictví patří mé babičce Boženě Irouškové, na kterých jsou malé části lesa, příjezdové cesty, ale i trvalé travní porosty nebo orná půda.

LV 2515 – vlastník Božena Michálková		
Číslo parcely	Výměra (m²)	Druh
St. 33 (součástí pozemku stavba čp. 32)	174	Zastavěná plocha a nádvoří
143/1	69	Ostatní plocha
151/2	37	Zahrada
151/4	690	Trvalý travní porost
151/5	542	Zahrada
156/2	41	Trvalý travní porost
395	113	Ostatní plocha

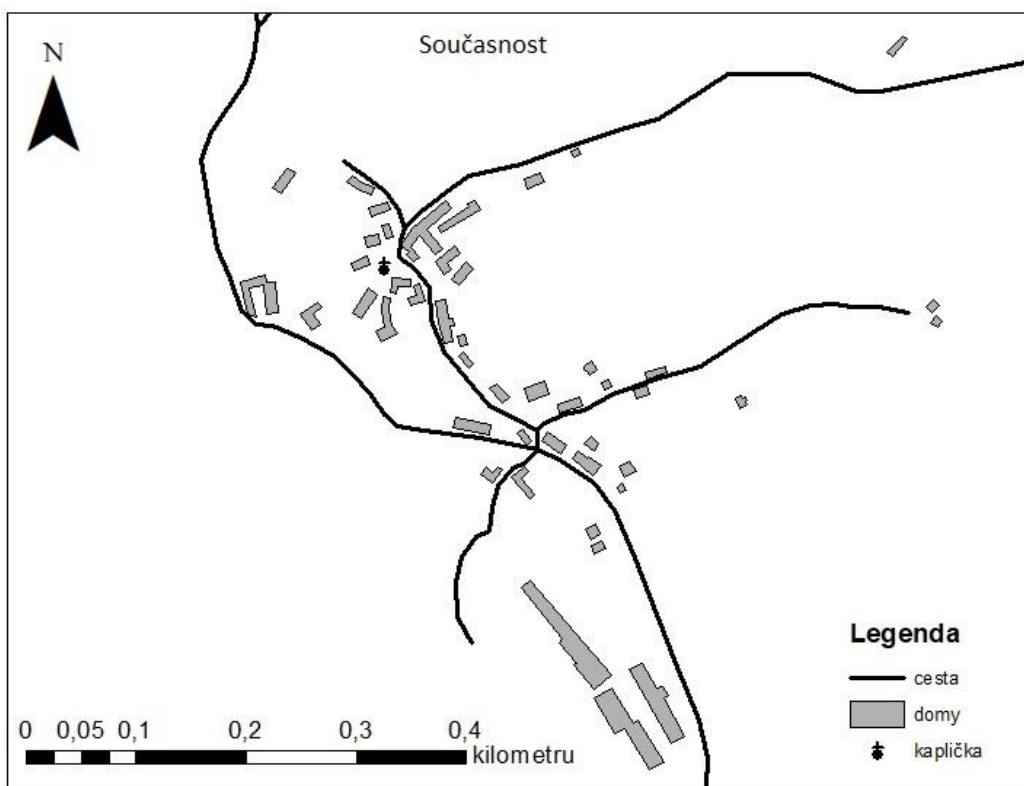
Tabulka č. 2: List vlastnictví č. 2515 – vlastník Božena Michálková
(zdroj: www.nahlizenidokn.cuzk.cz)

LV 311 – vlastník Božena Iroušková		
Číslo parcely	Výměra (m²)	Druh
161/11	1539	Trvalý travní porost
265/1	589	Orná půda
265/2	8	Ostatní plocha
265/4	26	Orná půda
265/6	11162	Orná půda
268/2	89	Ostatní plocha
273	151	Ostatní plocha
274/2	1061	Trvalý travní porost
276	698	Orná půda
277/1	3410	Lesní pozemek
277/2	474	Ostatní plocha
317/7	5755	Trvalý travní porost

Tabulka č. 3: List vlastnictví č. 311 – vlastník Božena Iroušková
(zdroj: www.nahlizenidokn.cuzk.cz)

Mapa č. 2: Oseky – císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843) (zdroj: vlastní)

Mapa č. 3: Současná mapa Osek (zdroj: vlastní)

5.2 Kamýk (Wildberg)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Prachatice (samoty Stádlá)

Katastrální území: Stádlá

Počet obyvatel: 0

5.2.1 Lokalizace obce

Kamýk je dnes již zaniklá obec, která se nacházela v těsné blízkosti Stádel. Stádlá jsou vlastně jen pár stavení, která patří jedné rodině, a proto se Stádlá označují jako samota, nikoliv obec. Nadmořská výška Stádel je 810 metrů n.m. Samota se nachází v kopcích, je obklopená lesy a loukami s nádherným výhledem do krajiny. Jediným pozůstatkem po obci Kamýk je samostatně stojící opravená chalupa s číslem popisným 4, která stojí v blízkosti lesní cesty vedoucí od Stádel a dnes již spadá pod katastrální území Stádlá.

Obrázek č. 9: Dům čp. 4 v Kamýku (zdroj: vlastní)

5.2.2 Vývoj obce

První písemná zmínka o obci Kamýk pochází již z roku 1456. Kamýk se v němčině označuje jako Wildberg (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). Název Kamýk prodělal během historie spoustu proměn. Nejstarší tvar německého místního jména je Wimperk (nemá žádnou spojitost s dnešním Vimperkem). Vznik jména Kamýk je přisuzován také staroslověnštině, kde je jeho původ prostý. Kamýk bylo označení pro kamének, kámen nebo skálu. Podle nejstarší písemné zprávy z roku 1456 v Deskách dvorských patřil Kamýk (v té době Wymperk) k panství a hradu Hus. Roku 1628 patřil Kamýk spolu s Horním Záblatím a Stádlý k tvrzi Drslavice (DEBNAR, 2011).

V roce 1910 zde bylo 5 domů a žilo zde 29 obyvatel, všichni německé národnosti (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). V roce 1921 byl Kamýk evidován jako část obce Volovice a stálo zde 6 domů s 32 obyvateli. Rok 1929 vykazuje při sčítání lidu stejné hodnoty jako rok 1921. Kamýk patřil úředně pod obec Záblatí, soudním okresem pod Prachatice. V roce 1930 je zde 30 obyvatel německé národnosti a po roce 1945 údaje o počtu obyvatel chybí. To naznačuje, že po válce byli všichni obyvatelé z Kamýku odsunuti a Kamýk zůstal prázdný. V letech 1945 až 1950 byla osada zničena a pravděpodobně rozebrána na stavební materiál (DEBNAR, 2011).

Podle Statistického lexikonu obcí Republiky Československé (1955) měl v roce 1950 Kamýk 4 domy a 7 obyvatel. Tento údaj spadá ke konci odsunu, kdy zde ještě 7 obyvatel německé národnosti žilo. Po roce 1950 zde již nežil nikdo. Kamýk byl vždy malá obec, a pouze německá. Tyto dvě vlastnosti byly příčinou úplného zániku osady.

5.2.3 Předkové v Kamýku

Z Kamýku pocházela, jak už jsem zmínila, má prababička Marie Ederová Jarošová, kterou si vzal můj praděda Jan Jaroš z Osek, jako nezletilou slečnu, jelikož v chalupě po smrti jeho sestry chyběla ženská ruka. Mariin otec, Eduard Eder, pocházel z Kamýku a vzal si za ženu Marii Pauleovou, která pocházela z Radvanovic (Schillerberg). Vzhledem k tomu, že se přímo v Kamýku narodila Marie Ederová mladší, předpokládám, že zde Eduard s Marií bydleli a vychovávali zde své děti do doby, než se s dětmi přestěhovali do Prachatic, do domu na náměstí.

V souvislosti s mou prababičkou Marií Ederovou – Jarošovou je zajímavý osud právě jejich rodičů a sourozenců po skončení 2. světové války.

Ederovi vychovávali čtyři děti: Rudolfa Pauleho (Mariin syn, který se narodil jako nemanželské dítě), Marii (provdanou Jarošovou), Annu (provdanou Geierovou) a Eduarda. Eduard bojoval během 2. světové války v německé armádě. V té době byl již ženatý. Jeho manželka Ema odešla dobrovolně po skončení 2. světové války společně se svými rodiči i se dvěma dětmi na odsun v domnění, že její manžel Eduard se z války už nevrátí. Eduard se ale vrátil a hned po návratu z války se nechal též dobrovolně odsunout do Německa za Emou a dětmi. Ona již v té době žila v Německu s jiným mužem, ale vrátili se k sobě a v Německu se jim narodila ještě jedna dcera.

Dcery Ederových, Marie a Anna, do odsunu nemusely, protože byly obě provdány za Čechy. Syn Eduard se svými sestrami žijícími v Československu udržoval písemný kontakt. Do Čech se přijel podívat až ve vysokém věku. Přivezla ho jeho nejmladší dcera, která se narodila v Německu.

Dojemný byl příběh rodičů Ederových: Eduarda a Marie. Jako Němcům se jim odsun nevyhnul. Oba šli do odsunu už ve vyšším věku. Marii bylo 65, Eduardovi 63. Byli odvezeni do bavorské vesnice (jméno jsem nezjistila), kde byli odsunutí Němci necháni na návsi a bavorští sedláci si je rozebírali jako nádeníky na práci. Oba na návsi seděli celý den až do pozdního večera, ale nikdo o ně vzhledem k vyššímu věku nejevil zájem. Nakonec se nad nimi slitoval jeden ze sedláků a podle vyprávění prý udělal dobře, protože zejména praprababička byla velmi pracovitá. Eduard zemřel dřív a Marie podlehla následkům zranění, když spadla z plně naložené fůry sena. Rodina bavorského sedláka prý nikdy nelitovala toho, že se obou starých lidí ujala. Nevím a není mi jasné, zda se syn Eduard někdy v Německu setkal se svými rodiči a proč se o ně nepostaral sám. Na tuto otázku mi nikdo odpověď nedal.

Ederovi v době odsunu bydleli v Prachaticích. Soumar (2002) uvádí, že v soudním okrese Prachatice žilo 45,2 % německého obyvatelstva. Prachatičtí Němci byli na odsun soustřeďováni ve sběrném středisku v tehdejších nových kasárnách. Prachatické sběrné středisko patřilo na jaře roku 1946 k největším sběrným střediskům v Čechách. Odtud pak byli Němci dopravováni na vlakové nádraží a z něj posláze do Německa. Předpokládám, že ve sběrném středisku byli právě i manželé Ederovi, než byli odvezeni do Bavorska.

Obrázek č. 10: Ederovi – rodinný portrét (zdroj: vlastní)

5.2.4 Vlastní průzkum obce

Na místo, kde dříve stával Kamýk, se dá dostat jediné přes samotu Stádlá. Kousek od nich stojí v blízkosti lesa dům s čp. 4 a naproti němu malý domek, který nejspíše slouží jako sklad. Dům čp. 4 mi jako jediný pomohl určit přibližnou lokalitu Kamýku. Z Kamýku nezbyl ani náznak, jak dříve mohla tahle malá obec vypadat, kudy vedly cesty nebo kde dříve stály domy. Lesní cesta, která vede kolem domu čp. 4 od Stádel dále do lesa, by mohla odpovídat jedné z cest na mapě stabilního katastru. Vydala jsem se tedy po této cestě s kresleným plánem Kamýku a došla přibližně na místo, kde dříve stály domy. Dnes je tady bukový les a v něm jsem mezi stromy postupně objevovala kamenné zídky přesně v místech, kde jsem předpokládala, že Kamýk stál. Nevím, zda zídky jsou pozůstatky domů či hospodářských stavení nebo hranic lesa, ale každopádně to vykazuje stopu člověka, který zde žil.

Ederovi bydleli v Kamýku na statku čp. 3, kde ovšem nebydleli sami. Podle sčítání lidu v roce 1910 žilo na statku celkem 13 lidí, dvě velké rodiny – Hafnerovi a Ederovi. Johann a Magdalena Hafnerovi měli šest dětí. Kdo Hafnerovi byli, a zda byli s Ederovými příbuzní, se mi nepodařilo zjistit. Co se týče Ederových, žili na statku v Kamýku Eduard a Marie Ederovi se svými dvěma dětmi – Eduardem a Marií

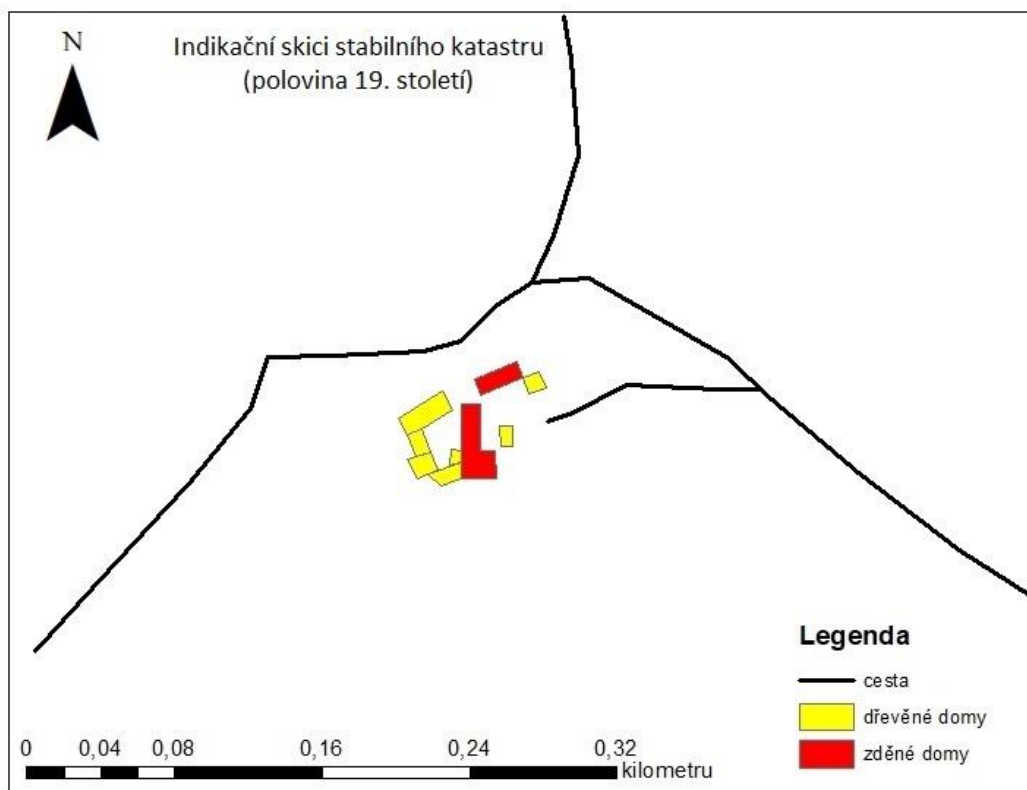
(Rudolf, první nemanželský syn Marie, s nimi očividně nebydlel a Anna se narodila až po roce 1910, proto ve sčítacím archu z roku 1910 není uvedena). Třináctým obyvatelem statku byla Aloisia Paule – Mariina matka, které v době sčítání lidu bylo 74 let.

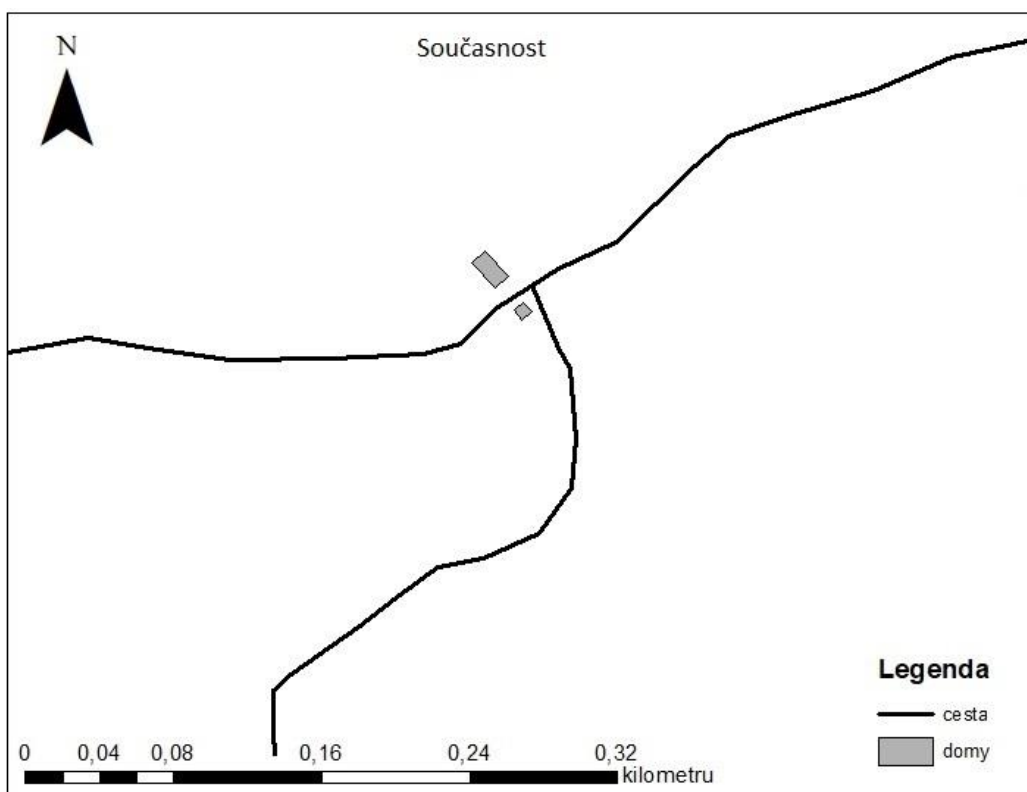
Obrázek č. 11: Lokalizace zaniklé obce Kamýk (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 12: Pozůstatky stavení v Kamýku (zdroj: vlastní)

Mapa č. 4: Kamýk – Indikační skici stabilního katastru (polovina 19. století) (zdroj: vlastní)

Mapa č. 5: Současná mapa Kamýku (zdroj: vlastní)

5.3 Radvanovice (Schillerberg)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Stožec

Katastrální území: Radvanovice

Počet obyvatel: 0 (2011) (*zdroj: www.risy.cz*)

5.3.1 Lokalizace obce

Radvanovice se nacházely v okrese Prachatice a v těsné blízkosti navazovaly na obec České Žleby. Radvanovice byly vzdáleny 30 kilometrů jihozápadně od Prachatic, 11 kilometrů jihozápadně od Volar a přibližně 5 kilometrů severozápadně od Stožce.

5.3.2 Vývoj obce

Pamětní deska v místě bývalých Radvanovic nám říká, že původ obce spadá přibližně do roku 1752. V té době přišli osadníci především ze sousedních Českých Žlebů a založili zde osadu. Na začátku bylo osadníků sedm, pocházeli nejen přímo z Českých Žlebů, ale také z Krejčovic, Milešic nebo Křišťanova. Živili se především prací v lese, ale také například tkaním. To souviselo s rozšířením pazderen v bývalých Radvanovicích a ještě v roce 1945 jich zde bylo evidováno sedm. V roce 1781 byla v Radvanovicích založena kovárna a ke vsi patřily ještě dvě hájovny.

Radvanovice byly založeny podél cesty vedoucí od Českých Žlebů a společně s domy byly kolem cesty i dvě výklenkové kapličky. V roce 1921 bylo v Radvanovicích 31 domů a 191 obyvatel. Radvanovice spadaly do hraničního pásma, a proto byla vesnice po roce 1950 vysídlena zcela. Jediné, co z Radvanovic po roce 1950 zůstalo, byl dům bývalého zámečnictví.

5.3.3 Předkové v Radvanovicích

Z Radvanovic pochází Marie Pauleová, která se v Radvanovicích narodila v roce 1881 rodičům Matějovi Pauleovi a Aloisii Pauleové rozené Breitové. Marie Pauleová se provdala za Eduarda Edera, který pocházel z Kamýku, kde po svatbě společně žili. Matka Eduarda Edera se jmenovala Anastázie Ederová a Eduardův otec je v matrice uveden jako neznámý. To samé je v matrice uvedeno u rodičů Anastázie Ederové – matka Theresie Eder a otec neznámý. Pauleovi se odstěhovali z Radvanovic před rokem 1900, proto nejsou uvedeni ve sčítacím archu a nemohla jsem dohledat přesně jejich dům.

Po svatbě se Marie a Eduard Ederovi přestěhovali do Prachatic a odtud byli po válce jako Němci odsunuti do bavorské vesnice, kde se jich ujal bavorský sedlák, u kterého pracovali a žili. V té době bylo Marii 65 a jejímu muži Eduardovi o dva roky méně. Marie Pauleová zemřela v Bavorsku při pádu z plně naložené fůry sena. Osud Ederových je popsán podrobněji v předešlé kapitole o obci Kamýk.

5.3.4 Vlastní průzkum a současnost

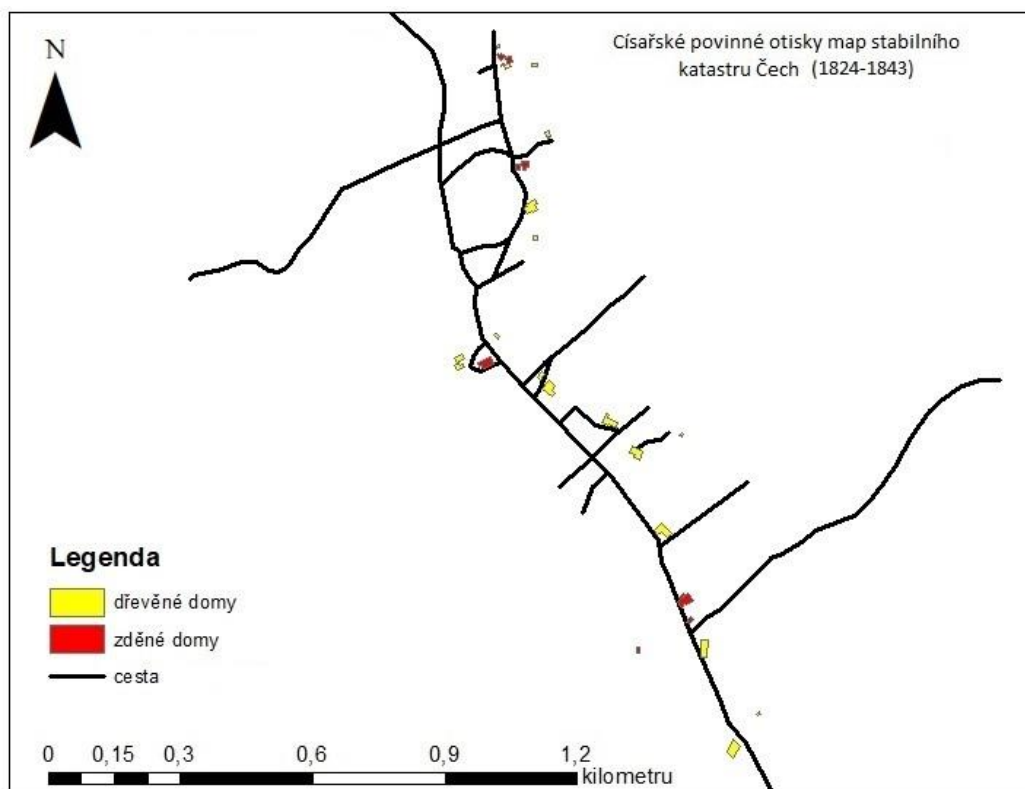
Dnes bývalé Radvanovice připomíná pamětní deska, která byla vytvořená díky projektu „Album Šumavy“. V blízkosti pamětní desky se nachází velký kámen, na kterém je deska s názvem vesnice – Radvanovice a roky existence – 1752 až 1956. V místech zcela zaniklé vesnice Radvanovice můžeme při průzkumu nalézat bývalé hranice polí a lesů tvořené velkými, dnes již zarostlými, kameny. V jednom místě byl dokonce i náznak zbytků cihlové zdi, zda to ale byla část domu nelze určit.

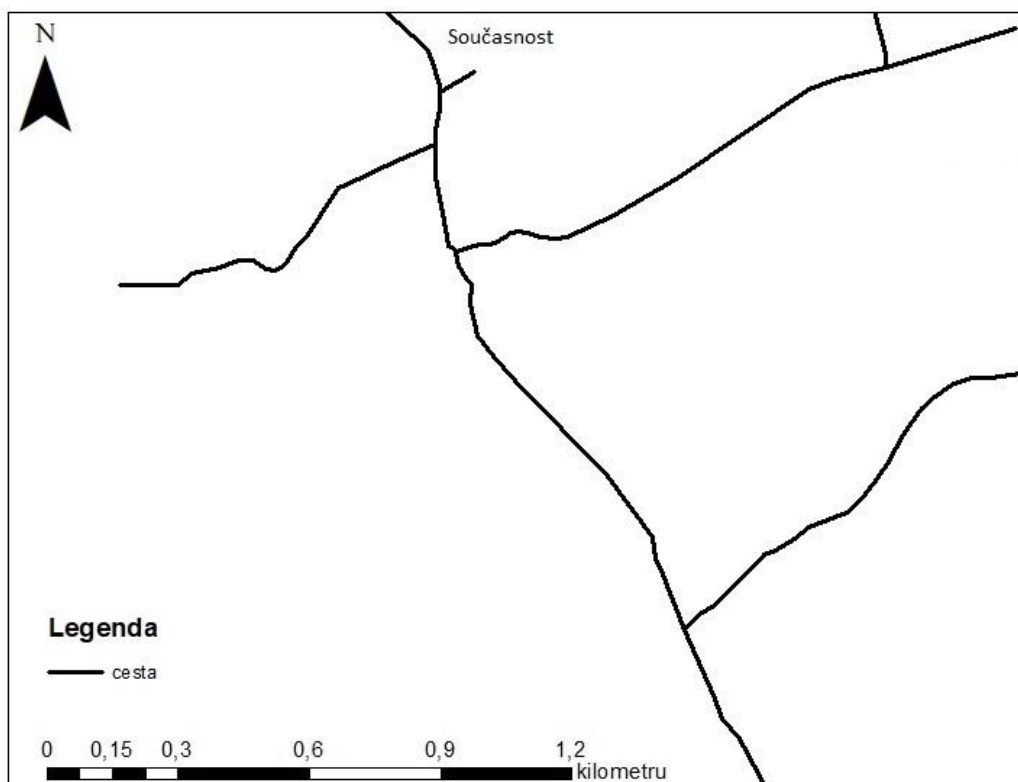
Obrázek č. 13: Památník Radvanovic
(zdroj: vlastní)

Obrázek č. 14: Lokalita bývalých Radvanovic
(zdroj: vlastní)

Mapa č. 6: Radvanovice – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843)
(zdroj: vlastní)

Mapa č. 7: Současná mapa Radvanovic (zdroj: vlastní)

5.4 Krejčovice (Schneiderschlag)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Volary

Katastrální území: Krejčovice

Počet obyvatel: 11 (2011) (*zdroj: www.risy.cz*)

5.4.1 Lokalizace obce

Krejčovice leží přibližně osm kilometrů od Prachatic směrem na jihozápad a necelých deset kilometrů severně od Volar. Nacházejí se v nadmořské výšce 680 metrů. Kolem Krejčovic protéká Milešický potok a nedaleko se vlévá do Blanice. Louky a pastviny v okolí Krejčovic jsou převážně kopcovité a na některých místech hodně strmé. Jen když přijíždíme do Krejčovic od obce Mlynářovice, klesáme téměř o 109 výškových metrů.

5.4.2 Vývoj obce

Německý název pro Krejčovice je Schneiderschlag. První písemné zmínky o vzniku obce pocházejí již z roku 1359.

Informace o místním obyvatelstvu pocházejí však až z roku 1910. V tomto roce zde proběhlo sčítání lidu a domů. Výsledky sčítání říkají, že v tomto roce bylo v Krejčovicích 33 domů a žilo zde 181 obyvatel. Všech 181 obyvatel vykazovalo německé občanství (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000).

Další údaje o vývoji osady a života obyvatel v Krejčovicích máme z roku 1950. Statistický lexikon obcí Republiky Československé (1955) uvádí, že v roce 1950 měly Krejčovice 29 domů a 14 obyvatel. Na 29 domů je 14 obyvatel podstatně málo. Kdybychom počet obyvatel obce statisticky spočítali, není to ani půl obyvatele na jeden dům. Do počtu obyvatel a domů se značně promítl odsun německého obyvatelstva po roce 1945. V roce 1950 byla plocha Krejčovic 264 hektarů.

Dnes jsou Krejčovice oficiálně vedené jako zaniklá obec (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). Krejčovice jsou sice vedeny jako obec zaniklá, ale zaniklé jsou jen částečně. V Krejčovicích stojí v současnosti devět domů a kaplička, na kterou obyvatelé obce shánějí sponzory a vybírají příspěvky, aby mohlo dojít k její celkové rekonstrukci.

5.4.3 Předkové v Krejčovicích

V mém rodokmenu je poměrně dost jmen spjata právě s Krejčovicemi. Krejčovická linie je spjata s předky mého dědy Josefa Irouška, otce mé matky. Začnu popořadě a pokusím se o přehledný a srozumitelný výčet.

Josef Iroušek, můj děda, se narodil jako poslední dítě rodičům **Janu Irouškoví** a **Anežce Irouškové rozené Müllerové**. Byl z osmi sourozenců a během války si Jan a Anežka adoptovali ještě válečného sirotka Wernera. Neměli moc peněz a museli uživit osm dětí, proto se rozhodli, že udělají dobrý skutek a zároveň za Wernera dostávali finanční příspěvek, který se jim velmi hodil a uživit osm nebo devět dětí pro ně nebyl už tak velký rozdíl. Werner se jim prý svým chováním ale moc neodvděčil, kradl, v dospělosti hodně pil a nechal se svými adoptivními rodiči i žít, protože se často vyhýbal práci. Anežka a Jan Irouškoví žili v Drslavicích. Jan Iroušek pocházel právě z Krejčovic, kde si jeho otec **Tobiáš Iroušek** z Milešic vzal za ženu **Veroniku Schönbauerovou**, která pocházela přímo z Krejčovic.

Tobiáš Iroušek měl za rodiče **Tomáše Irouška** z Krejčovic a matku **Marii Irouškovou rozenou Heinzlovou**, která pocházela z Milešic. Veronika Schönbauerová se narodila rodičům **Juliovi Schönbauerovi**, který pocházel z Krejčovic a **Marii Netrval Schönbauerové**, která pocházela z Nedanic (v dokumentech uváděno pouze německy, jako Nedanitz).

U těchto předků se hodně prolínají Krejčovice a Milešice, až je kolikrát matoucí, kdo odkud pocházel a kdo kde přesně bydlel. Důvod je ale prostý. A to ten, že Krejčovice a Milešice jsou od sebe vzdáleny přibližně dva kilometry a jsou spojeny polní cestou, která dříve sloužila jako jediná spojnice mezi oběma vesnicemi. Krejčovice a Milešice, dalo by se říci, fungovaly jako jeden velký celek dohromady.

Číslo popisné	Místní název	Majitel
Č.p. 10	„Stejklhea“	Iroushek
Č.p. 11	„Pintahouns“	Iroushek
Č.p. 29	„Pinta“	Iroushek

Tabulka č. 4: Domy patřící rodině Iroushek v Krejčovicích v roce 1945 (zdroj: Kamil Klusák <http://www.zanikleobce.cz/index.php?detail=199902>)

Obrázek č. 15: Jan a Anežka Irouškoví (zdroj: vlastní)

5.4.3.1 Potomci Jana a Anežky Irouškových

Jak jsem již nastínila, můj děda Josef Iroušek byl z osmi sourozenců, ke kterým během války přibyl ještě adoptovaný válečný sirotek Werner. Můj děda zemřel, když mi byl 1 rok, a proto toho o jeho sourozencích moc nevím. O kom bych se určitě chtěla podrobněji zmínit jsou jeho dva bratři – Johann a Rudolf Irouškoví.

Zde uvádím výčet dětí Jana a Anežky Irouškových, seřazeny od nejstaršího po nejmladší:

- Kateřina Iroušková Tvrdková (*13. 11. 1918 - † 9. 4. 2010)
- Terezie Iroušková Kuthejlová (* 3. 10. 1920 - † 3. 3. 1993)
- Františka Iroušková Kolafová (* 10. 6. 1625 - † 25. 4. 2011)
- Johann Iroušek (*26. 6. 1922 - †17. 2. 1944)
- Rudolf Iroušek (*25. 8. 1923)
- Anežka Iroušková Škopková (*1. 4. 1928 - † 27. 1. 1993)
- Marie Iroušková Moserová (*16. 7. 1930)
- **Josef Iroušek (*18. 9. 1932 - †23. 4. 1996)**
- Werner – adoptovaný válečný sirotek (?)

Johann Irauscheck

Johann Irauscheck (další poněmčená verze příjmení Iroušek) se narodil 26. 6. 1922. Jako mladý a zdravý muž musel přibližně v roce 1941 narukovat do války, konkrétně na ruskou frontu. Když přijel domů na Vánoce, brečel mamince, že už se do Ruska nevrátí, že se jistě vrací na smrt. Věděl, jak to v Rusku chodí a bál se. Rodiče ho i přesto museli doprovodit na vlak a v slzách se spolu rozloučili. Jejich syn se domů již nikdy nevrátil a místo něj přišel jen dopis, kde bylo úmrtní oznámení s Johannovou fotkou. Na úmrtním listu stálo, že Johann Irauscheck padl při těžkých ofenzivních bojích 17. 2. 1944. Je zde uvedeno, že Johann byl hlavním odstřelovačem granátů – „Obergrenadier“. Johann padl 30 kilometrů jihovýchodně od Kriwoj-Rogu na Ukrajině. Bylo mu 21 let, když zemřel.

Myslím si, že ve svých 21 letech toho dokázal mnoho, i když se bohužel zrovna jedná o válku. Byl hlavním odstřelovačem, to už o něčem podle mého názoru vypovídá, a na úmrtní oznámení vložili i jeho fotku, což si myslím, byla velká pocta.

Obrázek č. 16: Oznámení o smrti Johanna Irauschecka (zdroj: vlastní)

Rudolf Iroušek

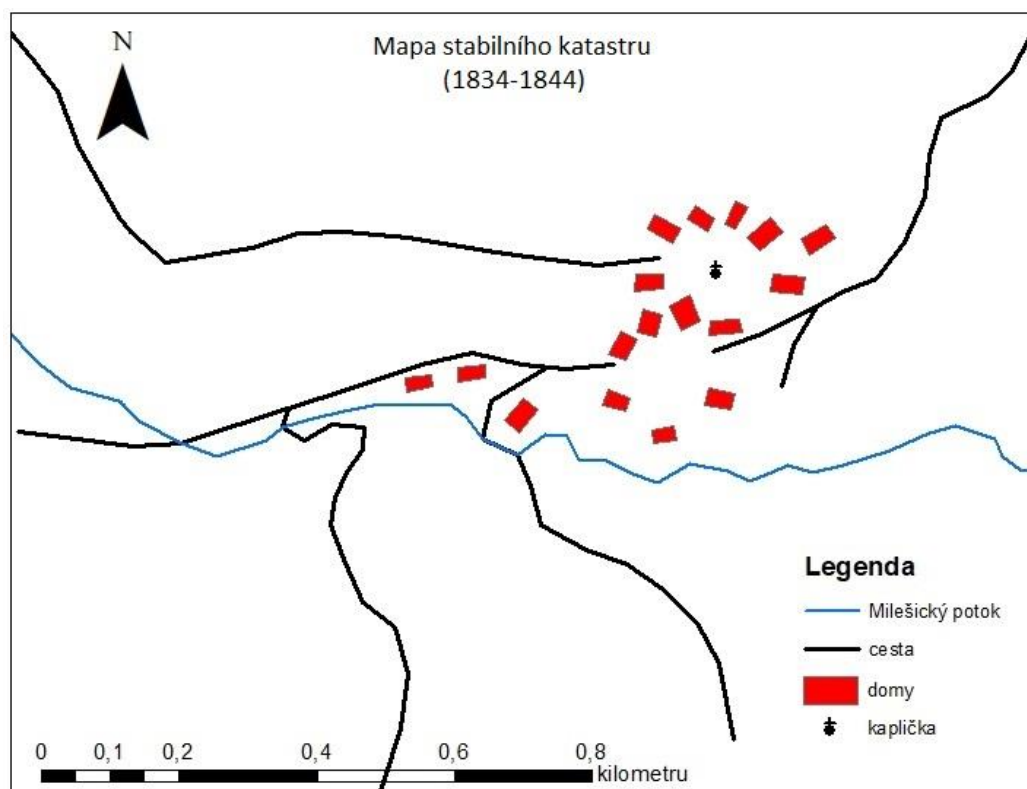
Rudolf Iroušek je další z dědových sourozenců, který bojoval ve válce. Rudolf měl oproti svému bratrovi Johannovi štěstí a po válce se domů vrátil. I když jeho návrat přišel o dost později, než samotná válka skončila. Rudolf Iroušek padl ve Francii do zajetí, kde strávil dlouhý čas. Z vyprávění mé babičky vím, že po válce přišlo na Rudolfa udání, že během války spolupracoval s gestapem, a proto by měl být jako nepřítel republiky poslán na odsun. Rudolf se rehabilitoval a zůstal v Čechách, kde založil rodinu a vychoval se svou ženou čtyři děti. Nikdy se ale nedozvěděl, odkud udání pocházelo a čím bylo motivováno.

5.4.4 Vlastní průzkum

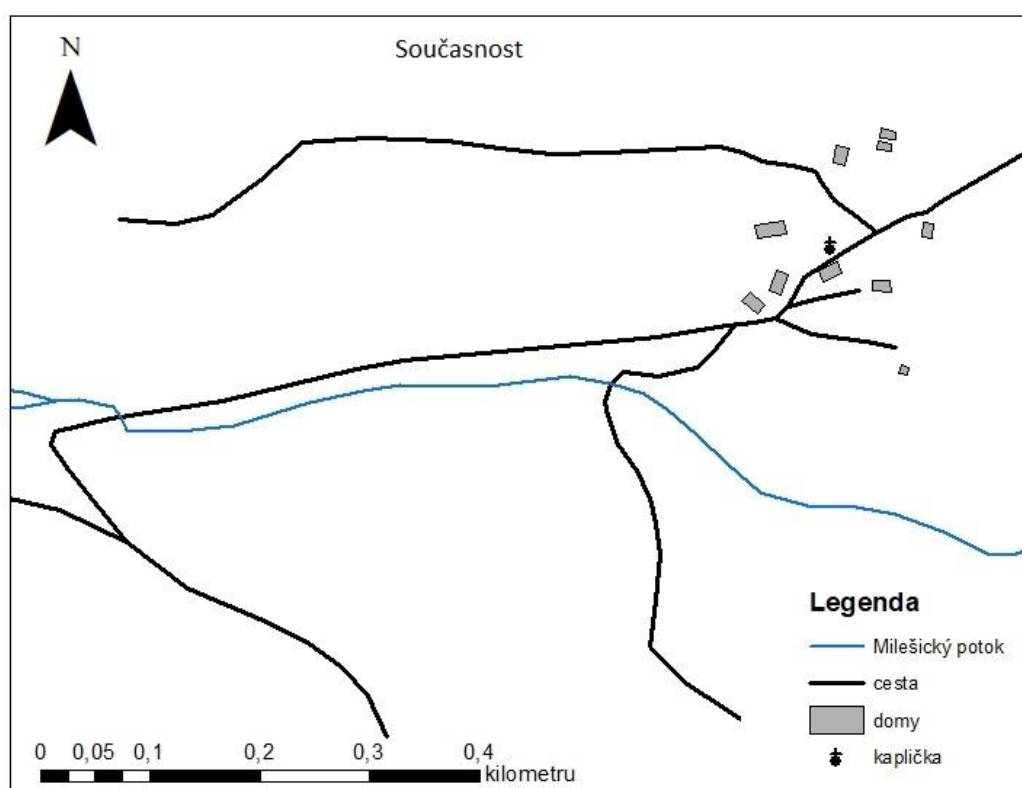
Příjezdová cesta do Krejčovic je hodně strmá a vede lesem. Těsně před samotnou obcí se přejede Milešický potok vedoucí přímo pod cestou a projíždí se kolem vysokých skal. Krejčovice jsou samy o sobě položeny v hlubokém údolí, které je obklopené kopci. I louky a pastviny patřící k obci mají strmé svahy a v okolí jsem snad nezahlédla jedinou louku, která by byla na rovině. Uprostřed obce se nachází zachovalá krejčovická kaplička, na kterou místní vybírají finanční příspěvky a snaží se zajistit její celkovou rekonstrukci, která už nyní pomalu probíhá. V okolí kapličky stojí asi sedm domů, které se zachovaly. Podle plánu Krejčovic, jsem našla louku mezi dvěma domy, kde dříve stály hned nad sebou dva domy patřící rodině **Irouschkových**, byla to čísla popisná 10 a 11. Kolem domů patřící Irouschkovým vedla cesta přímo do Milešic, které jsou, jak jsem již uvedla, vzdálené přibližně dva kilometry. V dnešní době zde cesta stále je, ale louka, přes kterou vede, je obehnaná elektrickým ohradníkem s upozorněním na plemenného býka ve stádě, a proto jsem se tudy do Milešic raději neodvážila. Dále by rodině Irouschkových mělo patřit stavení s č.p. 29, které na plánu není zakreslené, a proto jsem ho nemohla v Krejčovicích dohledat.

Obrázek č. 17: Lokalizace místa, kde stály domy čp. 10 a 11 (zdroj: vlastní)

Mapa č. 8: Krejčovice – Mapa stabilního katastru (1834-1844) (zdroj: vlastní)

Mapa č. 9: Současná mapa Krejčovic (zdroj: vlastní)

5.5 Milešice (Oberschlag)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Volary

Katastrální území: Milešice

Počet obyvatel: 7 (2011) (*zdroj: www.risy.cz*)

5.5.1 Lokalizace obce

Milešice leží v blízkosti obce Krejčovice, vzdáleny od sebe přibližně dva kilometry a severně devět kilometrů od Volar. Milešice spadají do okresu Prachatice. Milešice se nachází v těsné blízkosti obory Boubín a přímo z Milešic lze do obory Boubín vstoupit a pokračovat dále po turisticky vyznačených stezkách. Samotný Boubín není od Milešic daleko, stejně tak jako Velký Bobík.

5.5.2 Vývoj obce

O obci Milešice moc historických údajů není. Jediné, co trochu přiblíží například velikost obce nebo počet obyvatel a jeho složení, je sčítání lidu.

Německý název pro Milešice je Oberschlag. Vznik této obce je datován do roku 1359. V roce 1910 sčítání lidu ukázalo, že přímo v Milešicích žilo 428 obyvatel pouze české národnosti. Domů zde bylo 80 (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). V roce 1921 bylo v Milešicích 1002 obyvatel a 191 domů (Anonymous (e), 2015). To je oproti roku 1910 značný rozdíl. Vysvětlení je jednoduché. Rok 1910 uvádí pouze Milešice, zatímco sčítání z roku 1921 započítává i okolní samoty. Například Horní Milešice, Kubernu, samoty U Bašty, Milešickou hájovnu a hájovnu U Palečka, možná se sem započítávala i blízká osada Putín. Samotné Milešice měly ale i tak před 2. světovou válku kolem 900 obyvatel, což je poměrně velké číslo (RŮŽIČKA, 2018).

Podle statistického lexikonu obcí Republiky Československé (1955) měly v roce 1950 Milešice 36 domů a 23 obyvatel. Milešice byly postupně po roce 1945 vysídlovány, a především se zde podepsal odsun německého obyvatelstva.

5.5.3 Osudy v Milešicích

Moji rodinu v Milešicích jsem představila u předešlé obce, u Krejčovic. Krejčovice a Milešice fungovaly dohromady jako jedna vesnice, a proto bych zde chtěla zmínit někoho jiného z Milešic, nikoliv mého předka.

V německém časopise „Böhmerwäldler Heimatbrief“ jsem našla báseň, kterou v roce 1946 napsal rodák z Milešic – pan Josef Reif. Když ho v roce 1946 vyháněli z jeho rodných Milešic, své pocity sepsal do básně, kterou si vzal s sebou do Německa. Báseň našel Josefův syn a v roce 2005 ji odeslal právě do tohoto časopisu, kde ji otiskli jako vzpomínku na Josefovou rodnou Šumavu.

„Vysoko při Bobíku a při Boubíně

*Při Bobíku a při Boubíně nahoře leží ještě dnes,
Oberschlag námi zdávna zvaná, domovská naše rodná ves.
Tam, kde les tak tajemně šumí a kde nejkrásněji zpívá pták,
kde pramen z luk i lesa stále prýští svou čistou vodu tak,
kde po staletí naši staří s rodinami i dětmi stavěli dům, vzdělali pole,
která vnuk s úctou podědí, tam, kde muž v lese stromy kácí,
vypěstěné tu ve stráních, aby je pak co poklad z hory
sám dolů svážel na saních, tam, kde i řemeslo nám kvetlo,
s fortelem, pílí nejraděj, my všichni jsme svůj domov měli,
věc, která není na prodej. Násilí však má právo vlastní
nikdo se před ním neschová, dům otců všechn nám tu vzali,
pryč vyhnali nás z domova. Naposled ještě do světnice,
na dvůr, dům, pole pohled zpět, než vydáme se do neznáma,
kde čeká nový, cizí svět. V duchu vidíme zraky předků,
jasné jsou jak náš horský vzduch: Věřte, sem vrátíte se zase,
svou rukou divy činí Bůh.“*

Josef Reif, 1946 (zdroj: časopis Böhmerwäldler Heimatbrief, 2005)

Josef Reif žil v Milešicích v domě s číslem popisným 19, kde se svojí ženou vychoval deset dětí, z nichž pět dětí zemřelo již v dětském věku. Zemřel 10. června 1990 v Pettendorfu, kde je pochován (Anonymous (f) (2018).

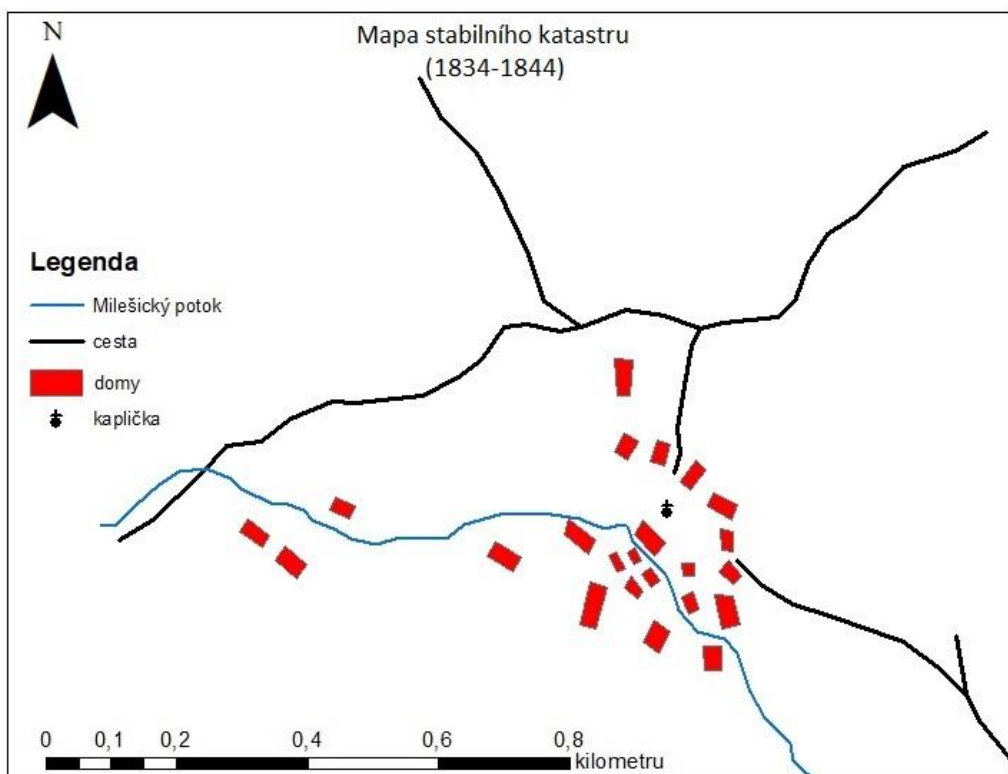
Sama si nedovedu představit, jaké pocity bych zažívala já, kdyby mě odsunuli z mého domova do Německa. Proto mě báseň oslovila a přišla mi důležitá.

5.5.4 Vlastní průzkum obce

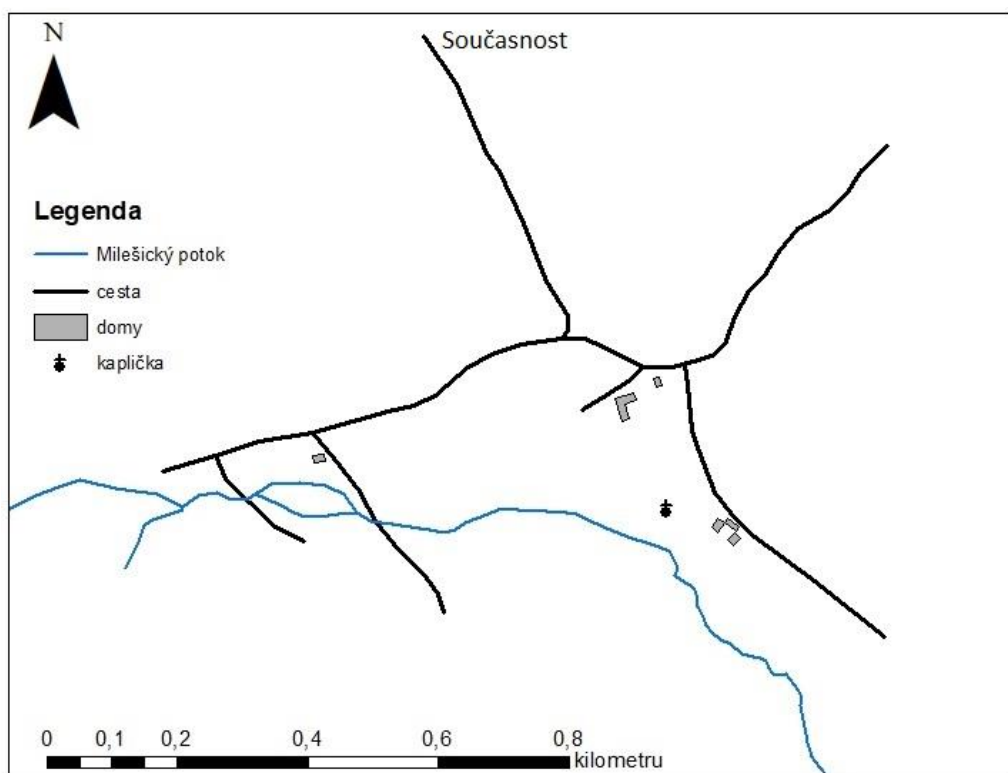
Do Milešic v dnešní době vede jen jediná příjezdová cesta od Řepešína, na které jsou hned dva zákazy vjezdu. Cesta v obci Milešice končí před branou do obory Boubín. Turista může v Milešicích do obory vstoupit a pokračovat dále po vyznačených turistických značkách. V Milešicích se nachází jen čtyři domy, z toho tři jsou na jednom pozemku a slouží společně jako apartmán. Cesta, která dříve spojovala Milešice a Krejčovice se dochovala, je ale schůdná pouze pěšky a vede přes pastvinu ohraničenou elektrickým ohradníkem. V Milešicích je opravdu nádherná krajina, ještě s krásnějším výhledem. Ještě před rokem 2000 se zde zbytky některých stavení zachovaly, ale jak je tomu v dnešní době, nevím. Při vlastním průzkumu jsem žádné pozůstatky domů neobjevila. Ve sčítacím archu se mi jména mých předků nepodařilo dohledat.

Obrázek č. 18: Milešice (zdroj: vlastní)

Mapa č. 10: Milešice – Mapa stabilního katastru (1834-1844) (zdroj: vlastní)

Mapa č. 11: Současná mapa Milešic (zdroj: vlastní)

5.6 Drslavice (Drißlawitz)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Prachatice

Katastrální území: Švihov u Lažišť

Počet obyvatel: 48 (2011) (*zdroj: www.risy.cz*)

5.6.1 Lokalizace obce

Drslavice německy jsou Drslawitz. Drslavice se nachází v okrese Prachatice a od Prachatic jsou vzdálené přibližně deset kilometrů severozápadním směrem. Drslavice leží v blízkosti Kratušina a hned na ně navazuje obec Švihov, která spadá přímo pod obec Drslavice. Švihov je od Drslavic vzdálený ani ne půl kilometru a je to malá vesnice. Společně se Švihovem spadají pod Drslavice ještě Chválův, Trpín a Škarez.

5.6.2 Vývoj obce

První zmínky o obci jsou datovány do roku 1384 (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000), i když údajně zde goticko-renesanční drslavická tvrz stála o dost dříve. Z obecní kroniky (1920) lze vyčíst, že název Drslavice vznikl podle jména Drslav, samotného zakladatele obce, který žil v 11. století za vlády knížete Břetislava a byl synem zbrojnoše Bořity. Drslav získal rytířský stav za věrné služby a darem obdržel území dnešních Drslavic, kde nechal vystavět tvrz. Můžeme tudíž říci, že tvrz pochází již z 11. století a v této době byla jediným obydleným stavením v Drslavicích, i když se počátek obce datuje až do roku 1384.

Zajímavé je, že Drslav zřejmě darem nedostal jen území dnešním Drslavic na Prachaticku, ale ještě jedno území na Klatovsku. Zde leží též jedny Drslavice a také s tvrzí. Další zajímavostí je, že u Drslavic na Prachaticku se nachází v blízkosti vesnička Švihov a u Drslavic na Klatovsku se nachází ve vzdálenosti asi deseti kilometrů vodní zámek Švihov. Jestli byl na Klatovsku stejný zakladatel jako na Prachaticku zaručit nemůžeme (PIXOVÁ, 2016).

Dále je v obecní kronice uvedeno, že do první světové války tvořily Drslavice společně s Chlístovem a Švihovem jeden celek, takzvanou rychtu, v čele s rychtářem. Švihov je v obecní kronice uváděn jako Šihov s poznámkou, že dříve se Šihov označoval jako Švihov stejně, jako je tomu i dnes. Po první světové válce v roce 1918 došlo k rozdělení rychty a Chlístov se osamostatnil. V Drslavicích a Švihově byl posléze zvolen jeden společný starosta, nikoliv už rychtář, pan Jan Mareš ze Švihova.

Drslavice byly české a na konci 19. století zde žilo 257 obyvatel ve 43 domech. Od roku 1886 zde fungovala škola, která farou spadala k osadě Lažiště (PODHOLA, 2017).

Ještě před první světovou válkou, v roce 1910, bylo v Drslavicích podle sčítání lidu 43 domů a žilo zde 238 obyvatel. Z toho 235 obyvatel byli Češi (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000).

V obecní kronice Drslavic jsou uvedeny údaje ze sčítání lidu z 28. října roku 1936 a zápis do kroniky udělal sám starosta Jan Mareš, který byl členem čítací komise, i v roce 1930. V roce 1930 bylo sečteno 332 obyvatel (společně i se Švihovem a Škarezem). V roce 1936 bylo ve Švihově 18 čísel popisných, v Drslavicích 41 a na Škarezu 4 čísla popisná. Statistický lexikon obcí Republiky Československé (1955) uvádí, že v roce 1950 měly Drslavice 41 domů a 137 obyvatel. V Drslavicích od roku 1910 do roku 1950 ubyly pouze dva domy, ale počet obyvatel se snížil skoro o polovinu.

Co mě nejvíce zaujalo v drslavické kronice, byl zápis o tom, že stránky 25, 26 a 27 jsou značně poškozené lepidlem a písmo na některých místech nelze přecíst. Tyto stránky pojednávaly zrovna o T. G. Masarykovi jako o osvoboditeli. Jsou zde údaje o jeho životě a o tom, jak starosta obce Drslavic poslal po Masarykově smrti jeho rodině kondolenční dopis. V době protektorátu se musely veškeré kroniky odevzdat na příslušný úřad a tehdejší starosta stránky o TGM ze strachu sám zalepil, jelikož hrozilo, že by za zápis o prezidentovi osvoboditeli mohl sám jít do koncentračního tábora nebo by mu dokonce hrozila i smrt. Po válce, když se kronika vrátila zpět do obce, starosta tyto stránky opět odlepil a připsal zápis o důvodu, proč jsou tyto stránky jako jediné z celé kroniky poničeny.

5.6.3 Drslavická tvrz

Jak už bylo řečeno, drslavická tvrz je nejstarší stavení v Drslavicích. Původně malá tvrz se průběhem času stále přistavovala a rozšiřovala (PIXOVÁ, 2016). V polovině 15. století tvrz získali vladykové z Újezda, dalším majitelem byl Volf Vidnar z Muranu, který ji v roce 1549 prodal Vilémovi z Rožmberka a Petrovi Vokovi. V roce 1603 byla tvrz kvůli zadluženosti prodána nejvyššímu zemskému sudímu Volfovi Novohradskému z Kolovrat, ale ani jemu se nepovedlo z dluhů vymanit (VODĚROVÁ, 2008). Následně byla tvrz poničena, když ji v roce 1619 vypálilo císařské vojsko. Na drslavické tvrzi se vystřídaly tři významné šlechtické rody: Rožmberkové, Eggenbergové a Schwarzenbergové. Schwarzenbergové tvrz vlastnili jako poslední a používali ji už jen jako sýpky. Nakonec v roce 1803 části tvrže rozprodali i s pozemky nejen místním, ale i obyvatelům okolních vesnic (PIXOVÁ, 2016). Všechny části tvrže byly rozděleny na malé obytné části, jen nejstarší část tvrže zůstala v panském vlastnictví. Až v roce 1931 byla i tato část prodána, a to Josefovi a Marii Švejdovým, kteří se v tu chvíli stali vlastníky největší části tvrže (VODĚROVÁ, 2008). Josef Švejda byl totiž synem Vojtěcha Švejdy, mlynáře, který přišel z Lažišť a usadil se na tvrzi i se svojí ženou. Vojtěch Švejda zde založil hospodu, kterou po něm převzal jeho syn Josef a k hospodě právě v roce 1931 zřídil i taneční sál v nejstarší části tvrže, který fungoval až do roku 1968 (PIXOVÁ, 2016).

Důležitým mezníkem pro tvrz byl rok 1948, kdy bez ohledu na to, že tvrz podílově vlastnilo pět rodin, došlo k zabrání tvrže státem. Následujících 40 let se s tvrzí velmi špatně zacházelo, například kameny ze zdí byly použity na stavbu místního kravína nebo staleté trámy se používaly jako palivové dříví. Až v roce 1994 tvrz zachránil vnuk Marie a Josefa Švejdových – Zdeněk Švejda, bývalý stíhací pilot, který tvrz odkoupil od ostatních spolumajitelů. Tvrz byla ve špatném stavu, některé části byly zřícené a statika hodně narušená (VODĚROVÁ, 2008).

Zdeněk Švejda se svojí ženou Věrou a synem Josefem na rekonstrukci tvrže pracují tvrdě dodnes. Chtěl by na tvrzi vytvořit několik středověkých pokojů, kapli, galerii, rytířský sál, hostinec, vinný sklep, dokonce i stáje. Chce obnovit původní pokoje, kde přebývali Petr Vok a Vilém z Rožmberka. Zdeněk Švejda ví přesně, kde pokoje byly, kde přesně stál krb nebo kde byla kuchyň. Vše by chtěl zachovat a zpřístupnit veřejnosti (PIXOVÁ, 2016).

Obrázky č. 19 a 20: Drslavická tvrz (vlevo – pohled zespoda, vpravo – pohled z boku)
(zdroj: vlastní)

5.6.4 Předkové v Drslavicích

V Drslavicích žili můj pradědeček a prababička Johann a Anežka Irouchkovi. Zde vychovali tři syny (Jana, Rudolfa a Josefa – mého dědečka), pět dcer (Kateřinu, Terezii, Anežku, Františku a Marii) a již zmíněného válečného sirotka Wenera. Když se jejich nejstarší dcera Kateřina provdala, vyměnili moji praprarodiče drslavickou chalupu za chalupu na Chválově, odkud pocházel Kateřinin manžel Jan Tvrdek. Po válce se Johann, Anežka a jejich dvě nejmladší děti (Marie a můj dědeček Josef) dostali do sběrného střediska v Prachaticích na odsun, i když se jednalo o smíšené manželství. Jejich zeť, manžel dcery Anežky, Jaroslav Škopek ze Záblatí, věnoval značné úsilí, aby své příbuzné z odsunu dostal. Panu Škopkovi se podařilo dokázat, že moji prarodiče nebyli nepřáteli naší republiky, a byli proto od odsunu osvobozeni. Když zemřela moje prababička Anežka Iroušková (počeštěné příjmení) a můj pradědeček se o sebe nemohl kvůli stáří starat, ujala se ho nejstarší dcera Kateřina Tvrdková i se svým mužem, Janem Tvrdkem, a v klidu se u nich dožil 94 let. Ve svém stáří se tedy dostal zpátky do svého původního domova – do Tvrdkovny v Drslavicích.

Obrázek č. 21: Chalupa na Chválově (původně patří Janu Tvrdkovi)
(zdroj: vlastní)

5.6.5 Vlastní průzkum obce

Drslavice nepatří mezi zaniklé obce, ba naopak. I když zde byl v průběhu let zaznamenán značný pokles obyvatelstva, převažovalo zde především české obyvatelstvo, a proto zde k významným a velkým změnám nedošlo. Od roku 1950, kdy zde žilo 137 obyvatel, se počet snížil přibližně o 50 obyvatel. Příčina je podle mě především ve stěhování lidí z vesnic do měst, v případě Drslavic do blízkých Prachatic s plnou občanskou vybaveností.

Už jen při příjezdu do Drslavic na odbočce z hlavní cesty mě zaujala krásná boží muka a za nimi výhled na louky, lesy a samotné Drslavice. Krajina je zde opravdu nádherná a dokázala bych si Drslavice představit jako místo k trvalému bydlení. Dominantou vesnice je samozřejmě již zmiňovaná tvrz a zachovalé domy.

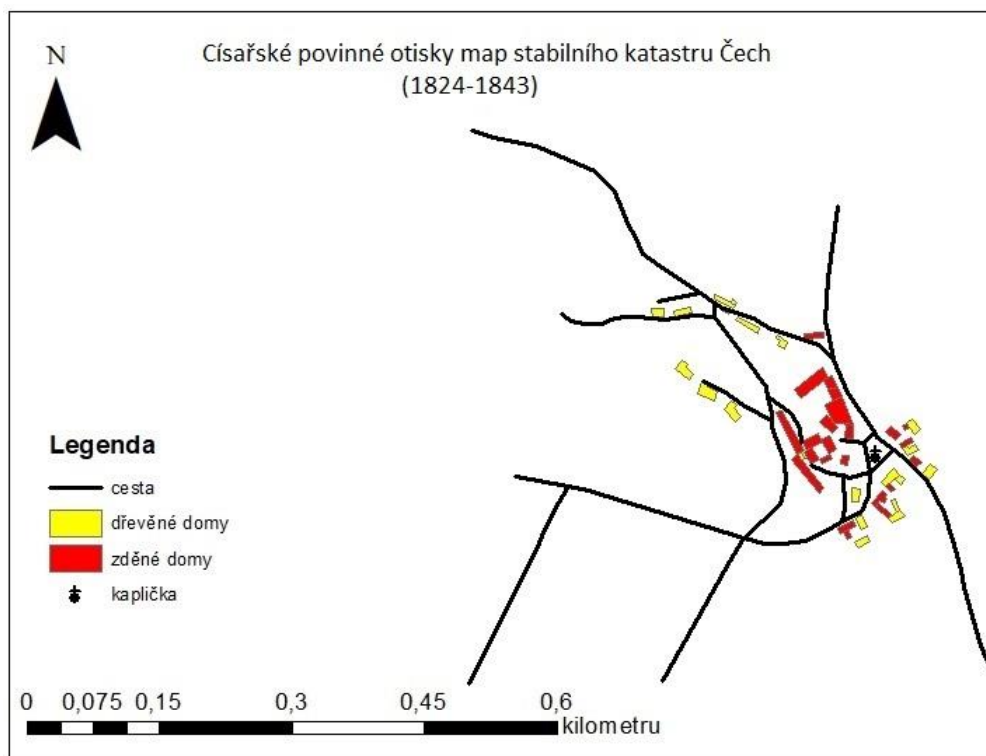
Mě nejvíce zajímalo stavení s číslem popisným 34, tzv. Tvrdkovna, kde můj praděda Johann Irouschek dožil. Dnes už chalupu vlastní cizí lidé, kteří ji nejspíš využívají jen přes léto a přes rok je chalupa hlídána psem. Nahlédla jsem přes plot a podle starých fotek našla částečně zachovalé zápraží, kde praděda sedával. Na chalupě se nic zásadního nezměnilo, jsou patrné jen malé úpravy.

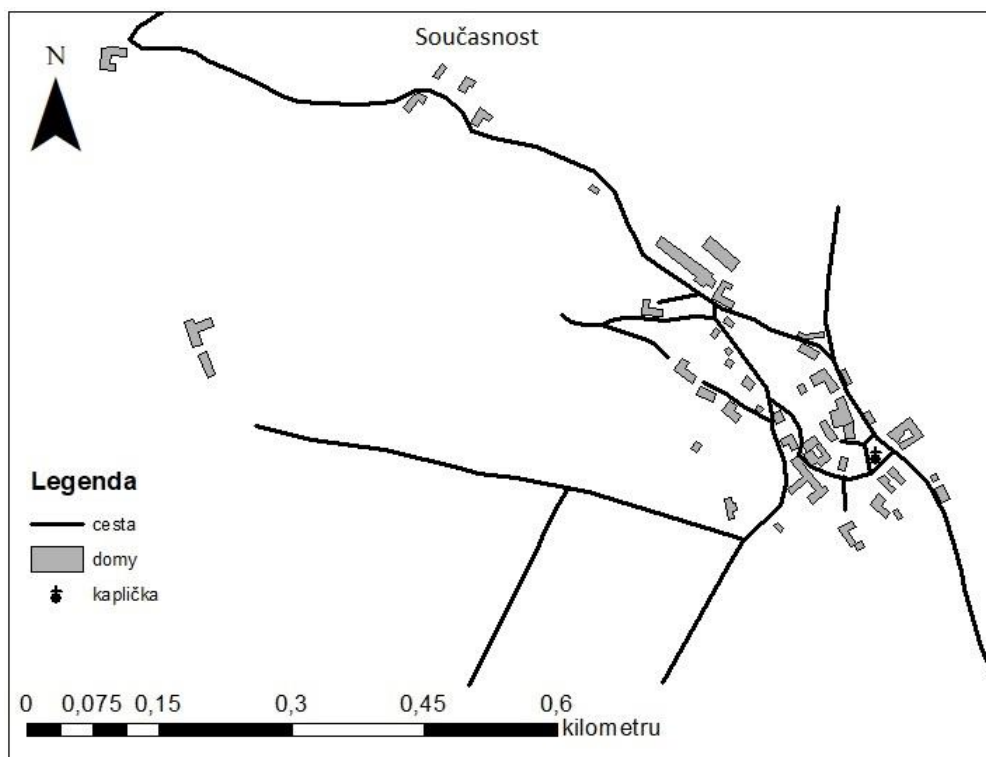
Obrázek č. 22: Praděda Johann Irouschek sedící před Tvrdkovnou (zdroj: vlastní)

Obrázky č. 23 a 24: Dům čp. 34 tzv. „Tvrdkovna“ (vlevo – pohled z cesty, vpravo – pohled ze zahrady) (zdroj: vlastní)

Mapa č. 12: Drslavice – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843)
(zdroj: vlastní)

Mapa č. 13: Současná mapa Drslavic (zdroj: vlastní)

5.7 Cudrovice (Zuderschlag)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Volary

Katastrální území: Cudrovice

Počet obyvatel: 3 (2011) (*zdroj: www.risy.cz*)

5.7.1 Lokalizace obce

Cudrovice jsou dnes již zaniklá obec v prachatickém okrese. Bývalé Cudrovice leží v nadmořské výšce 775 m n. m. Nacházejí se osm kilometrů od Prachatic, v blízkosti Blažejovic. Nedaleko bývalých Cudrovic teče řeka Blanice, nad kterou se vypíná zřícenina hradu Hus. Od Cudrovic vede ke zřícenině vyznačená turistická stezka vedoucí kolem cudrovického hřbitova.

5.7.2 Vývoj obce

Německý název pro tuto obec je Zuderschlag. Vznik obce se datuje do roku 1456 (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). Cudrovice byly založené českými kolonisty. Až později se začalo objevovat i německé označení Cuderlendschlag a v roce 1595 Cuderschlag. První velký zásah do života obce způsobila třicetiletá válka. Její běsnění mělo na svědomí spoustu lidských sídel i život obyvatel Cudrovic. Od poloviny 17. století se tady začali usazovat hlavně němečtí kolonisté, a tím došlo i ke změně jména na Zuderschlag. Český výraz se začal v průběhu 18. století úplně vytrácet. Až na počátku první světové války se opět začalo o Cudrovicích mluvit jak o české, tak o německé obci zároveň.

V roce 1790 zde údajně stálo 11 domů a v roce 1840 zde bylo domů 13 a obyvatel 150 (FRIDRICOVÁ KUNEŠOVÁ, 2013). Od roku 1871 zde fungovala dvoutřídní škola, která se nacházela v domě čp. 17. V roce 1918 ji navštěvovalo 98 žáků. V čp. 15 býval hostinec, který patřil prachatickému měšťanskému pivovaru a v čp. 14 bývala hájovna (PODHOLA, 2017).

Sčítání z roku 1910 nám přináší tyto informace: bylo zde 20 domů a žilo zde 140 obyvatel pouze německé národnosti (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000).

Po druhé světové válce došlo k odsunu německého obyvatelstva a vzhledem k národnostnímu složení Cudrovic není divu, že obec po odsunu zcela osiřela. Byla sice znovu dosídlena, od hranic byla docela daleko, ale i přesto v roce 1953 zanikl místní národní výbor. Samotná obec zanikla hned tři roky potom (FRIDRICHOVÁ KUNEŠOVÁ, 2013).

Statistický lexikon obcí Republiky Československé (1955) říká, že v Cudrovicích v roce 1950 bylo na ploše 695 hektarů 26 domů a pouze dva obyvatelé. U Cudrovic je z uvedených obcí počet obyvatel nejnižší. Pouze dva obyvatelé na 26 domů je opravdu málo.

5.7.3 Význam jména Cudrovice

Jméno obce má původ ve slově cúdař, v němčině zuder. Toto slovo znamená soudce. Přípona – ovice dříve nahrazovala Lhoty. V německé verzi se přidávala koncovka – schlag, což znamená paseka a objevuje se od roku 1503. Tato koncovka se objevuje hojně v horním Rakousku hlavně ve 14. století. Odtud se šířila na Českokrumlovsko, kde se vyskytuje nejčastěji. Kolem Cudrovic se vyskytuje hned 16 obcí s touto koncovkou (PULKRÁBEK, 2008).

5.7.4 Zaniklý kostel v Cudrovicích

V Cudrovicích byl kostel postaven v roce 1850. Zasloužil se o to děkan Jan Matiaš Paule. Kostel byl zasvěcen Korunování Panny Marie a po 40 letech byl kostel povýšen na kostel farní (FRIDRICHOVÁ KUNEŠOVÁ, 2013). Kostel byl jednodlní, obdélný s půlkruhovým závěrem. Hlavní i boční oltář byly od Jana Biebla z Prachatic a do kostela byly dodány v roce 1865 (BARTUŠEK, WIRTH, 1957).

Kostel se začal stavět v roce 1849 a už v prosinci 1850 byl vysvěcen. Jak už jsem zmínila, iniciátor stavby byl Matiaš Paule, vitorazský děkan. Díky němu byly v kostele dary pocházející z mariánského kostela v dolnorakouské Vitorazi (FRIDRICHOVÁ KUNEŠOVÁ, 2013). Roku 1894 byl kostel povýšen z lokálie na vlastní farnost. Varhany byly do kostela odkoupeny z kostela v Chrobolech. Obec Chroboly a dva manželské páry věnovaly kostelu ještě čtyři zvony od mistra Pernera

z Českých Budějovic (PODHOLA, 2017). V roce 1916, za první světové války, byly dva největší zvony odevzdány pro vojenské účely. Nové zvony byly vysvěceny a pověšeny až v letech 1923 a 1928.

V dubnu 1955 do kostela vtrhli brigádníci z Blažejovic, oltář zavázali řetězem, který zavěsili za traktor, strhli ho a následně spálili. Vandalsky zničili i kazatelnu a způsobili na kostele i spoustu jiných škod. Tento vandalismus vedl k rozhodnutí celý kostel zbourat a srovnat ho se zemí (FRIDRICHOVÁ, KUNEŠOVÁ, 2013).

Člověk neví, co si o tomto činu má myslet. Kdo je schopný napáchat takové škody a za jakou cenu? Možná to nejsme schopni pochopit z toho důvodu, že žijeme v jiné době a možná byl tenkrát pro ty brigádníky cudrovický kostel symbolem Němců, nacismu a veškeré zloby, kterou napáchali Němci českému lidu a z nenávisti k nim spáchali tento čin. Důvod jejich počinu mohl být ale také daleko jednodušší a prostší. Mohli být opilí a nedocházelo jim, co v danou chvíli provádějí.

Poslední zbytky, které zbyly z kostela ale i z ostatních staveb, byly odstraněny do deseti let od zániku obce (PODHOLA, 2017). V roce 1993 byl obnoven místní hřbitov a na místě, kde stával kostel vztyčen dřevěný kříž a pamětní deska s textem (FRIDRICHOVÁ KUNEŠOVÁ, 2013).

Obrázky č. 25 a 26: Kříž připomínající kostel v Cudrovicích a pamětní deska (zdroj: vlastní)

5.7.5 Farář Emil Hübsch – známá osobnost z Cudrovic

Pan Emil Hübsch se narodil v Neštěmicích u Ústí nad Labem. Narodil se 13. ledna 1887. Emil byl jedináček a už od dětství se chtěl stát knězem. 24. července 1910 se mu dostalo kněžského svěcení, a to ve Vídni. V roce 1939 přichází do Cudrovic. Už jako kněz byl v invalidním důchodu, ve svých 52 letech trpěl vážnou plicní chorobou. I když byli z Čech vyhnáni téměř všichni farníci, on mohl zůstat, měl totiž rakouské státní občanství. Cudrovice byly po roce 1946 pusté a pan Emil Hübsch v nich zůstal sám. (MAREŠ, 1995). Podle pamětníků sloužil v Cudrovicích i po odsunu německého obyvatelstva, dokonce ještě i v roce 1950 pro pár zbylých osob (PODHOLA, 2017). Opustila ho i jeho hospodyně ze strachu, že nebude dostávat důchod. On sám nedostával žádný plat. Sloužil mši pravidelně a když pán Bůh dal, přišli na jeho nedělní mši i čtyři lidé. Pak zůstal už úplně sám a začalo se to na jeho životě silně projevovat. Neměl pomalu co jíst, žil v hrozné bídě, a to neušlo pozornosti úřadů. Ty se ho chtěly za každou cenu zbavit. Udaly důvod, že kněz, ještě ke všemu Němec, by mohl v tak pusté a vylidněné obci napomáhat nepřátelským živlům. Mohl by je zde nechávat přespat a ukrývat je. V červnu 1951 byl násilně přestěhován do Prachatic. Hned ten den utekl zpět do Cudrovic. Pak byl opět proti své vůli přestěhován na Libínské Sedlo, ale opět se vrátil do Cudrovic. Tato situace vyvrcholila až tak, že byl násilně posazen do auta a odvezen až do severních Čech. Netrvalo to ani dva měsíce a pan Hübsch se znovu objevil v Prachaticích, tentokrát si ale zažádal o vystěhování do Rakouska. Zde 18. března 1967 zemřel ve Spannbergu a je zde i pochován (MAREŠ, 1995).

5.7.6 Předkové v Cudrovicích

Z rodokmenu, který jsem vypracovala, pochází z Cudrovic pouze jedna žena. Tou ženou je **Franciska Müller rozená Kieweg**. Franciska se narodila rodičům Kieweg, kteří pocházeli přímo z Cudrovic. Bohužel jejich křestní jména ani další údaje jsem nedohledala. Franciska se provdala za Johanna Müllera a měli spolu dcery Anežku a Marii (ostatní sourozence neznám). Anežka Müllerová je matkou mého dědy, Josefa Irouška. **Franciska Kieweg byla tudíž moje praprababička.**

Číslo popisné	Číslo stavební parcely	Číslo knihovných vložek	Vlastník
Čp. 2	10	2	Wenzel a Aloisia Kieweg
Čp. 3	14	3	Josef a Aloisia Kieweg
Výměnek k čp. 3	11	3	Josef a Aloisia Kieweg
Pazderna	13	3	Josef a Aloisia Kieweg

Tabulka č. 5: Majetek rodin Kieweg v Cudrovicích (zdroj:

<http://www.zanikleobce.cz/index.php?obec=536>)

Nevím, kteří Kieweg jsou zrovna rodiči Francisky Kieweg. Předpokládám ale, že i tak byli příbuzní, a proto hrají obě manželství důležitou roli v mém rodokmenu. Proto jsem se ve vlastním průzkumu obce Cudrovice zaměřila především na domy v jejich vlastnictví.

5.7.7 Vlastní průzkum obce

Co se týče domů, nachází se zde v dnešní době jen dvě stavení, která jsou hned vedle sebe a údajně vznikla až po zániku obce. Dále zde stojí kříž s pamětní deskou připomínající dřívější cudrovický kostel a dvě kapličky, které byly zrekonstruované a také připomínají existenci Cudrovic.

Při vlastním průzkumu jsem hledala především místa, kde stály **domy s číslem popisným 2 a 3**, které patřily rodině Kieweg. Důležitým pomocníkem mi byl kreslený plánec Cudrovic, podle kterého jsem se orientovala. Nejprve jsem hledala dům s číslem popisným 2, který patřil Wenzelovi a Aloisii Kieweg a nacházel se v blízkosti kostela. V místě, kde kdysi dům čp. 2 stával, se dnes nachází pouze náletové rostliny a keře. Jejich tvar výskytu ale připomíná obdélník a z toho můžeme odvodit, že rostliny při růstu kopírovaly zbytky obvodového zdiva, které zde po zániku obce ještě stálo a dnes nám mohou pomoci blíže určit přesné místo, kde se dům nacházel (na fotce to není bohužel dobře vidět).

Obrázek č. 27: Místo, kde stával dům čp. 2 (zdroj: vlastní)

Dále mě zajímal dům s čp. 3, který patřil Josefovi a Aloisii Kieweg. Najít dům s čp. 3 bylo o něco těžší. Když jsem ale došla na přibližné místo, kde dům mohl stát, našla jsem zbytky obvodového zdiva, které bezpochyby představovalo právě pozůstatky tohoto domu. K domu patřil ještě výměnek, jehož polohu je dnes nemožné identifikovat. Josef a Aloisia Kieweg vlastnili ještě pazdernu, jejíž polohu neznám.

Obrázek č. 28: Místo, kde stával dům čp. 2 (zdroj: vlastní)

Další důležitou zastávkou v Cudrovicích byl samozřejmě památník kostela Korunování Panny Marie. Přesně v místech, kde kostel stával, stojí přibližně od roku 2004 dřevěný kříž a památná deska. Dodnes je vidět, že se o místo někdo stále stará. Stejně tak je udržovaný i znovu vzniklý hřbitov v blízkosti Cudrovic. Obnova hřbitova byla podle mě velkým symbolem a ukazatelem toho, že zde dříve žili lidé a stály domy. Při likvidaci Cudrovic byly totiž náhrobní kameny nahnuty bagrem do lesa, aby po Cudrovicích nezůstalo opravdu nic. Našli se naštěstí ale dobrovolníci, kteří pár náhrobních kamenů z lesa zachránili a umístili je na místě, kde dříve hřbitov stával.

Poslední ze staveb, které přežily samotné Cudrovice, jsou dvě kapličky. Dlouhou dobu jen chátraly a přibližně před šesti lety došlo k jejich rekonstrukci. O malby ve vnitřku každé z kapliček se zasloužila bývalá profesorka prachatického gymnázia paní Vladimíra Fridrichová Kunešová. První kaplička stojí stranou od současné cesty na vyvýšeném místě blízko lesní cesty. Kaplička je otočená směrem z kopce a je obklopena stromy. Druhá kaplička stojí vedle cesty vedoucí od Blažejovic a k cestě je otočená zády. Je to z toho důvodu, že původně byla kaplička otočená k cestě, která vedla do vsi a nyní už zde tato cesta není. Nynější cesta byla vystavěná za kapličkou a vede jinudy. Což mohu dokázat i na porovnání současné mapy s mapou stabilního katastru, na které cesty vedou úplně jinudy a mapy si nejsou moc podobné.

Obrázek č. 29: Kaplička u lesní cesty – 2006
(zdroj: <http://www.zanikleobce.cz>)

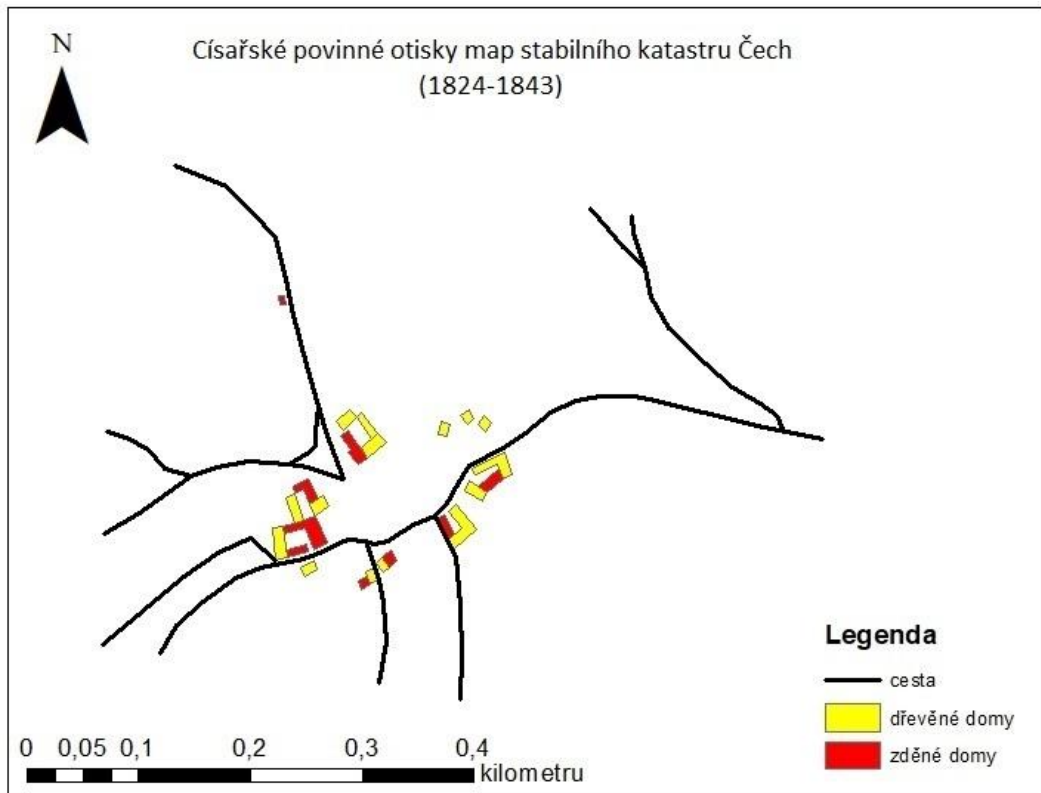
Obrázek č. 30: Kaplička u lesní cesty – 2019
(zdroj: vlastní)

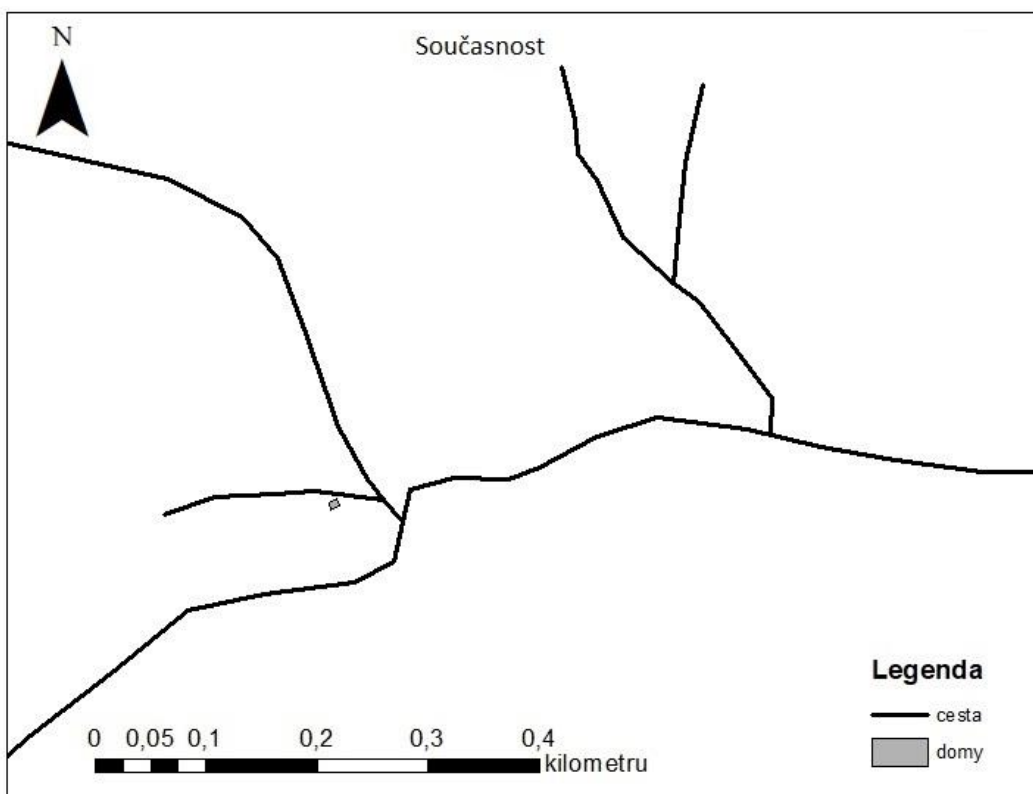
Obrázek č. 31: Kaplička u původní cesty – 2006
(zdroj: <http://www.zanikleobce.cz>)

Obrázek č. 32: Kaplička u původní cesty – 2019
(zdroj: vlastní)

Mapa č. 14: Cudrovice – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843)
(zdroj: vlastní)

Mapa č. 15: Současná mapa Cudrovic (zdroj: vlastní)

5.8 Lažiště (Laschitz)

Kraj: Jihočeský

Okres: Prachatice

Část obce: Prachatice

Katastrální území: Lažiště

Počet obyvatel: 293 (2011) (*zdroj: www.risy.cz*)

5.8.1 Lokalizace obce

Lažiště se nachází v okrese Prachatice, 6 kilometrů severozápadně od Prachatic v nadmořské výšce 663 metrů n. m. Lažiště leží v šumavském podhůří v povodí Žárovenského potoka, který necelé dva kilometry od vesnice ústí do řeky Blanice (PEŠTA, 2004). Lažiště se v němčině uvádí jako Laschitz (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000).

5.8.2 Vývoj obce

Lažiště bylo celou dobu v průběhu historie přirozeným střediskem okolního osídlení, které je tvořeno hustou sítí okolních malých vesnic. Osídlení v této poměrně vysoko položené krajině ovlivnilo například i rýžování zlata na řece Blanici (PEŠTA, 2004). První dochovaná zmínka o Lažišti spadá do roku 1352 (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000). Nepochybně původ vesnice sahá daleko hlouběji do historie, důkazem je lažišťský kostel sv. Mikuláše, který má prvky románského stylu a až ve 14. století byl přestavěn do stylu gotického. Kdo se ale zasloužil o založení vesnice, není známo.

Vývoj obce je úzce spjat s nedalekými Drslavicemi a jejich tvrzí. Lažiště od roku 1360 patřilo pánům z Janovic a vesnice byla příslušná k Vimperku. Když vymřeli pánové z Janovic, připadlo Lažiště hradu Hus. Po zániku hradu Hus v roce 1441 se Lažiště připojilo k Drslavické tvrzí. Nejprve Lažiště vlastnili Rožmberkové, poté Novohradští z Kolovrat a od nich ho roku 1627 odkoupili Eggenberkové a připojili vesnici k Vimperku. Roku 1654 bylo v Lažišti zapsáno 26 usedlostí (PEŠTA, 2004).

V roce 1910 zde žilo 369 obyvatel, všichni české národnosti. Stálo zde 66 domů (ZÁRUBA, KOBLASA, 2000).

Podle Statistického lexikonu Republiky Československé (1955) žilo v roce 1950 v Lažišti 291 obyvatel. Bylo zde 75 domů a plocha činila 427 hektarů.

Lažiště zasáhlo období socialismu tím, že došlo k poškození jádra vsi nově vystavěnými rušivými novostavbami. Jednou z nově postavených staveb byl i rozsáhlý areál zemědělské výroby na jižním kraji vesnice, který poškodil především vzhled obce.

I přes veškerou modernizaci obce si i tak Lažiště zachovalo své přednosti a můžeme o něm mluvit jako o cenném souboru pošumavské lidové architektury, kterou představují roubené i zděné domy, které se zachovaly dodnes a není jich zde málo. Od roku 1995 je vesnice vedena jako vesnická památková zóna (PEŠTA, 2004).

Obrázek č. 33: Kostel sv. Mikuláše v Lažišti (zdroj: vlastní)

5.8.3 Předkové v Lažišti

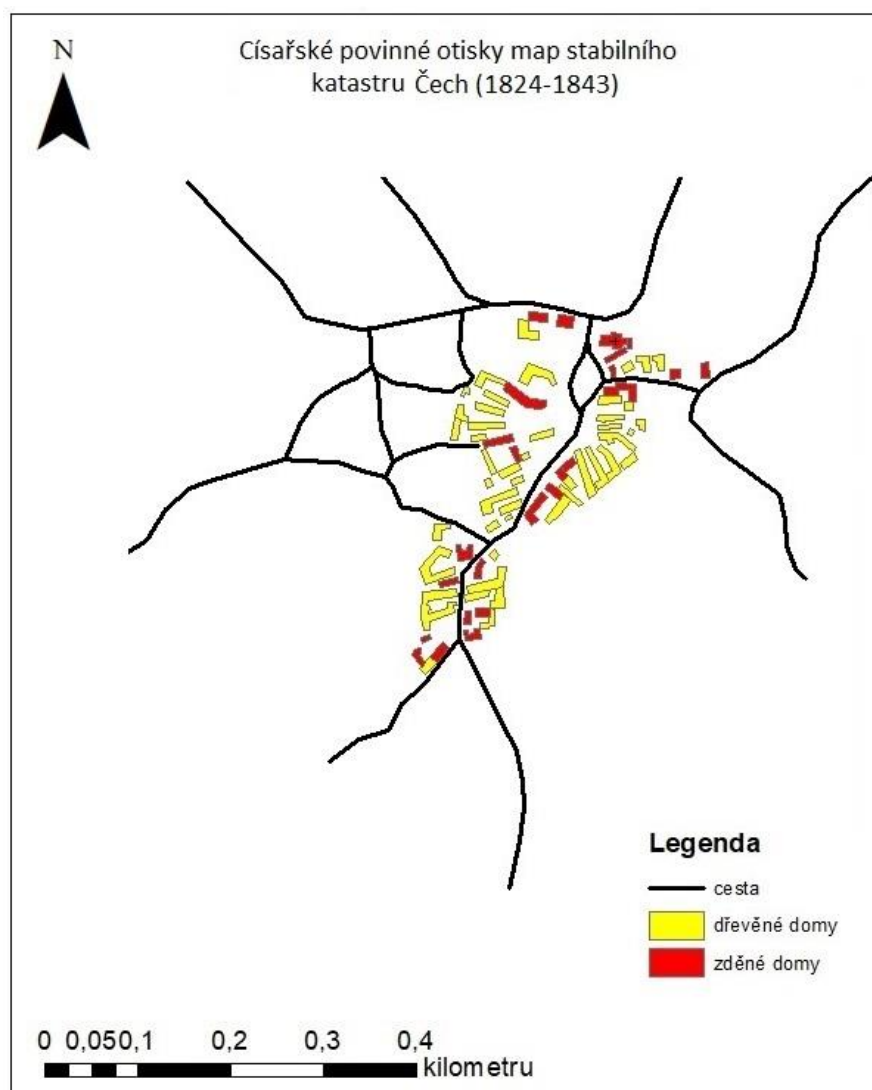
Z Lažiště pocházela rodina Pojslova, konkrétně Mikuláš Pojsl, který si vzal Magdalenu Pojslovou. U Magdaleny Pojslové bylo uvedeno rodné příjmení i příjmení po svatbě stejné – Pojslová. Jak tomu ale ve skutečnosti bylo, se mi nepodařilo dohledat. Mikulášovi a Magdaleně se narodila dcera Marie, kterou její otec provdal ještě jako nezletilou slečnu za Rudolfa Jaroše z Osek – mého prapradědu. Marie se za

Rudolfem přestěhovala do chalupy čp. 32 v Osekách, kde spolu žili. Údaje o Marii, Rudolfovi a jejich dětech jsem popsala v kapitole Oseky.

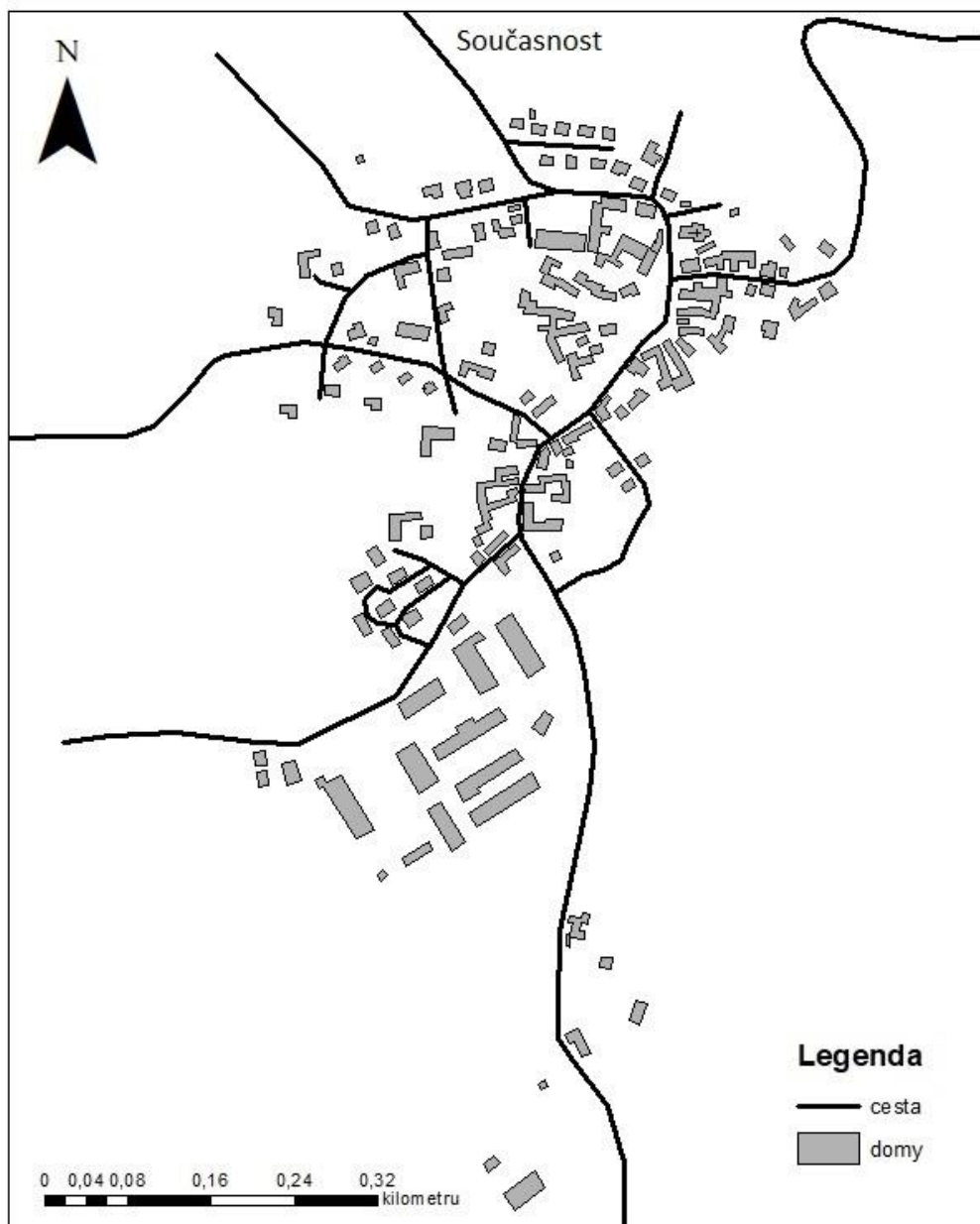
Pojslovi žili v Lažišti v domě čp. 55. Dále se v Lažišti konaly svatby a křty, které se týkaly i mé rodiny. V přílohách pro ukázkou přikládám oddací list právě Rudolfa Jaroše a Marie Pojslové ze dne 6. července 1897.

5.8.4 Současný stav obce

Vesnice Lažiště zůstala velmi dobře zachována a značně se rozšířila. V poslední době došlo k rozšíření sportovního areálu na kraji obce, kde je fotbalové a tenisové hřiště, dále pak koupaliště a zázemí areálu.

Mapa č. 16: Lažiště – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843)
(zdroj: vlastní)

Mapa č. 17: Současná mapa Lažiště (zdroj: vlastní)

6. Závěr

Jsem moc ráda, že jsem mohla spojit vypracování diplomové práce s mou rodinou. Kdy jindy by se mi naskytla příležitost prozkoumat rodokmen naší rodiny, mé předky a především místa, kde žili. Zřejmě bych si jinak nenašla čas vše sepsat a vytvořit „knihu“, která částečně pojednává i o mé rodině. Během zpracování diplomové práce jsem hodně času strávila i u své babičky povídáním o jejích zážitcích z dětství, které prožila během války i z dob jejího dospívání. Jsou to zážitky, které si dnes nedokážeme vůbec představit. Babička jako malé vesnické děvče válku vnímala například úplně jinak, než jak si ji představujeme my. My o ní máme nějakou představu, kterou jsme získali ve škole v hodinách dějepisu. Učili jsme se, které mocnosti proti sobě bojovaly, kdo stál na straně vítězné, kdo na straně poražené. Učili jsme se o bojích na východní a západní frontě, o válečných ztrátách, o poválečném uspořádání světa, ale babička si z dob války pamatuje, kam chodila do školy a jaké hry s dětmi ve vesnici hrála. Kdo proti komu bojoval a kde v tu chvíli vůbec nevnímala. Babička sice v době války byla malá, ale její rodina válku vnímala jako něco, co jim vzalo členy rodiny a v mé rodině to byli hned dva vojáci, kteří se z války domů už nevrátili. Kromě babiččina vyprávění jsem ráda, že se v mé rodině uchovaly vzpomínky a především dokumenty, které pojednávají o důležitých událostech té doby a já je mohla prostudovat a vytáhnout z nich to důležité pro sepsání své diplomové práce. Zvláštní pocity jsem zažívala, když jsem procházela místa, kde dávno přede mnou žili své obyčejné životy moji předci.

Přínosem diplomové práce pro mě nebyla samozřejmě jen má rodina, ale také obecné informace o vývoji osídlení na našem území, především v pohraničí. Díky tomu jsem si vytvořila v hlavě ucelenou představu o tom, jak to na našem území probíhalo a jaké důležité události byly mezníkem právě ve vývoji osídlení.

7. Seznam použité literatury a zdrojů

7.1 Seznam literatury

1. ARBURG, Adrian von a Tomáš STANĚK, ed. *Vysídlení Němců a proměny českého pohraničí 1945-1951: dokumenty z českých archivů*. Ve Středoklukách: Zdeněk Susa, 2010. ISBN 9788086057668.
2. BAROŠ, Adam, Ivana BAROŠOVÁ, Stanislav BOČEK, et al. *Metodika pro výběr vhodných druhů dřevin a bylin pro venkovská sídla: certifikovaná metodika VÚKOZ*. Průhonice: [Výzkumný ústav Silva Taroucy pro krajinu a okrasné zahradnictví], 2014. ISBN 9788087674048.
3. BARTOŠ, Josef. *Okupované pohraničí a české obyvatelstvo 1938-1945*. Praha, 1986.
4. BARTUŠEK, Antonín, WIRTH, Zdeněk, ed. *Umělecké památky Čech*. Praha: Nakladatelství Československé akademie věd, 1957. Umělecké památky republiky Československé, sv. 1
5. BIČÍK, Ivan a kolektiv. *Vývoj využití ploch v Česku*. Praha: Česká geografická společnost, 2010. Geographica. ISBN 9788090452138.
6. ČAPKA, František, Lubomír SLEZÁK a Jaroslav VACULÍK. *Nové osídlení pohraničí českých zemí po druhé světové válce*. Brno: Akademické nakladatelství CERM, 2005. ISBN 8072044192.
7. DAVID, Petr a Vladimír SOUKUP. *555 památek lidové architektury České republiky*. Praha: Kartografie, 2000. ISBN 8070116749.
8. FENCL, Pavel. *Šumava bez hranic – Böhmerwad ohne Grenzen*. Prachatice, 2000.
9. FRIDRICHOVÁ KUNEŠOVÁ, Mirka. Zaniklé kostely Šumavy Cudrovice. *Sv. Jan Prachatický*. Vikariátní měsíčník regionu sv. Jana Neumanna. Římsko katolická farnost Prachatice, 2013, číslo 3, str. 14-18. ISSN 1801-4380
10. HLAVAČKA, Milan a Petr ČORNEJ. *Dějepis pro gymnázia a střední školy*. Praha: SPN – pedagogické nakladatelství, 2001. ISBN 8072351729.
11. HOLEČEK, Milan. *Zeměpis České republiky: učebnice pro střední školy*. Praha: Nakladatelství České geografické společnosti, 2003. ISBN 8086034534.

12. KUKLÍK, Jan a Jan KUKLÍK. *Dějepis pro gymnázia a střední školy*. Praha: SPN – pedagogické nakladatelství, 2002. ISBN 8072351753.
13. LOŽEK, Vojen. *Zrcadlo minulosti: česká a slovenská krajina v kvartéru*. Praha: Dokořán, 2007. ISBN 9788073630959.
14. MANDELOVÁ, Helena. *České země v pravěku*. Ilustroval Lubomír ANLAUF. Praha: Albatros, 1997. Dějiny v obrazech. ISBN 8000005239.
15. MAREČEK, Jiří. *Krajinářská architektura venkovských sídel*. V Praze: Česká zemědělská univerzita, 2005. ISBN 8021313242.
16. MAREŠ, Jan. Poslední z věrných: za P. Emilem Hübschem. *Česko-bavorské Výhledy*. 1995, 6(3).
17. PEŠTA, Jan. *Encyklopedie českých vesnic: vesnické památkové rezervace, zóny a ostatní památkově hodnotná vesnická sídla v Čechách Díl II. Jižní Čechy*. Praha: Libri, 2004. ISBN 8072771493.
18. PĚLUCHA, Martin. *Venkov na prahu 21. století: venkov a jeho rozvoj na přelomu milénia, územní dopady znalostní ekonomiky na venkov, souvislosti vztahů města a venkova v globalizované ekonomice*. Praha: Alfa Nakladatelství, 2012. Ekonomie studium. ISBN 9788087197493.
19. PIXOVÁ, Jaroslava. *Zámečky a tvrze jižních Čech, aneb, Jak se na nich žije dnes*. Putim: Blanice, 2016. ISBN 9788090550179.
20. PODHOLA, Roman. *Odkaz staré Šumavy*. Český Těšín: Finidr, 2017.
21. PULKRÁBEK, Jaroslav. Cudrovice. *Vítaný host na Šumavě a v Českém lese: Čtvrtletník příznivců přírody, památek a lidí*. 2008, (03), 32-33.
22. REIF, Josef. *Böhmerwäldler Heimatbrief*. 2005, (6), 24
23. SÁDLO, Jiří a kolektiv. *Krajina a revoluce: významné přelomy ve vývoji kulturní krajiny Českých zemí*. Praha: Malá Skála, 2005. ISBN 8086776026.
24. SLÁDEK, Milan. *Němci v Čechách: německá menšina v českých zemích a Československu 1848-1946*. Praha: Pragma, c2002. ISBN 8072059017.
25. SLEZÁK, Lubomír. *Zemědělské osidlování pohraničí českých zemí po druhé světové válce*. Brno: Tisk, knižní výroba, 1978.
26. SPURNÝ, Matěj, ed. *Proměny sudetské krajiny*. Praha: Antikomplex, 2006. ISBN 8086125752.
27. *Statistický lexikon obcí Republiky československé 1955: podle správního rozdělení 1. ledna 1955, sčítání lidu sčítání domů a bytů 1. března 1950*. V Praze: Nákladem Statistického a evidenčního vydavatelství tiskopisů, 1955

28. STEUN, Eduard, Karel DENK, Jan KOPP, et al. *Šumavští rodáci vzpomínají*. Líbeznice: Víkend, 2016-. ISBN 9788074331664
29. VODĚROVÁ, Hana. Drslavická tvrz. *Vítaný host na Šumavě a v Českém lese: Čtvrtletník příznivců přírody, památek a lidí*. 2008, (03), 10-11.
30. WIEDEMANN, Andreas. *"Pojď s námi budovat pohraničí!": osídlování a proměna obyvatelstva bývalých Sudet 1945-1952*. Přeložil Petr DVOŘÁČEK. Praha: Prostor, 2016. Obzor (Prostor). ISBN 9788072603374.
31. ZÁRUBA, Vladimír a Pavel KOBLASA. *Šumava: místopisný slovník*. České Budějovice: P. Koblasa, 2000.
32. ZIMMERMANN, Hans Dieter. *Dějinné sousedství Čechů a Němců*. Praha: Ústav T.G. Masaryka, 2012. ISBN 9788086142456.
33. *Pamětní kniha obce Drslavice-Švihov*. Švihov, 1920.

7.2 Seznam elektronických zdrojů

34. Anonymous (a). *100+1 zahraniční zajímavost: Historie jednoho pojmu: Odkud se vzalo slovo Sudety?*. Redakce Kauzy (extra Historie), 2017. Dostupné také z: <https://www.stoplusjednicka.cz/historie-jednoho-pojmu-odkud-se-vzalo-slovo-sudety>
35. Anonymous (b). *Území a osídlení* [online]. 2006 [cit. 2019-02-04]. Dostupné z: http://www.uur.cz/principy/konference/KapitolaB/B21_UzemiOsidleni_20060919.pdf
36. Anonymous (c). *Vývoj osídlení a zalidnění České republiky – Sídlní struktura* [online]. 2011 [cit. 2019-02-04]. Dostupné z: http://galerie.gymjil.cz/sg_web1/vyvoj_osidleni_a_zalidneni_sidelni_struktur_a.htm
37. Anonymous (d). *Zelené zprávy.cz: Chataření a chalupaření* [online]. 2012 [cit. 2019-02-19]. Dostupné z: <http://www.zelenezpravy.cz/chatareni-a-chalupareni/>
38. Anonymous (e). *Zaniklé obce: Milešice (Oberschlag)* [online]. 2015 [cit. 2019-03-26]. Dostupné z: <http://www.zanikleobce.cz/index.php?obec=3407>

39. Anonymous (f). *Kohoutí kříž: Šumavské ozvěny – Josef Reif* [online]. 2018 [cit. 2019-03-26]. Dostupné z: <https://www.khoutikriz.org/autor.html?id=reij>
40. ČERŇANSKÝ, Martin. *Lidová architektura: Raabizační vesnice* [online]. [cit. 2019-02-04]. Dostupné z: <http://www.lidova-architektura.cz/architektura-historie/vesnice-osidleni/vesnice-raabizacni.htm>
41. DEBNAR, Alexandr. *Zaniklé obce: Kamýk (Wildberg) - Stručná historie osady* [online]. 2011 [cit. 2019-03-06]. Dostupné z: <http://www.zanikleobce.cz/index.php?detail=1457461>
42. HRON, Lukáš. *Cestování iDnes.cz: Paměti nenasytné hydry. Třicetiletá válka psala dějiny po celém Česku* [online]. 2018 [cit. 2019-02-16]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/cestovani/po-cesku/tricetileta-valka-historie-mista-v-cesku-cesko-cr.A180606_154020_po-cesku_hig
43. KASTNER, Quido. *Studie - "Procesy formování obyvatelstva českého pohraničí od května 1945"* [online]. 2015 [cit. 2019-01-01]. Dostupné z: http://studie.soc.cas.cz/upl/texty/files/180_96-12wptext.pdf
44. *Regionální informační servis* [online]. 2016 [cit. 2019-03-28]. Dostupné z: www.risy.cz
45. RŮŽIČKA, Emil. *Zaniklé obce: Milešice (Oberschlag)* [online]. 2018 [cit. 2019-03-26]. Dostupné z: <http://www.zanikleobce.cz/index.php?obec=3407>
46. ŠKVRŇÁK, Jan. *Středověk: Kolonizace* [online]. 2008 [cit. 2019-02-04]. Dostupné z: <http://www.e-stredovek.cz/view.php?cisloclanku=2008020006>

7.3 Ostatní podklady

47. Ústřední archiv zeměměřictví a katastru. *Stabilní katastr: Archiválie – ÚAZK* [online]. 2018, [cit. 2019-02-09]. Dostupné z: <http://archivnimapy.cuzk.cz/uazk/pohledy/archiv.html>
48. *Digitální archiv: Státní oblastní archiv v Třeboni* [online]. [cit. 2019-02-05]. Dostupné z: <https://digi.ceskearchivy.cz/>
49. Rodinná dokumentace

8. Seznam obrázků, tabulek, map a příloh

Obrázek č. 1: Stavební nákres domu čp. 32 v Osekách z roku 1875 (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 2: Chalupa čp. 32 v Osekách (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 3: Rudolf a Marie Jarošovi (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 4: Rudolf Jaroš (vpravo) (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 5: František Jaroš (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 6: Zleva – Božena, Anna, Marie a Arnošta Irouškovi u chalupy čp. 32

(zdroj: vlastní)

Obrázek č. 7: Marie a Jan Jarošovi (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 8: Božena Michálková roz. Iroušková (na pozemku pod chalupou čp. 32)

(zdroj: vlastní)

Obrázek č. 9: Dům čp. 4 v Kamýku (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 10: Ederovi – rodinný portrét (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 11: Lokalizace zaniklé obce Kamýk (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 12: Pozůstatky stavení v Kamýku (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 13: Památník Radvanovic (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 14: Lokalita bývalých Radvanovic (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 15: Jan a Anežka Irouškovi (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 16: Oznámení o smrti Johanna Irauschecka (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 17: Lokalizace místa, kde stály domy čp. 10 a 11 (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 18: Milešice (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 19: Drslavická tvrz (pohled zespoda) (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 20: Drslavická tvrz (pohled z boku) (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 21: Chalupa na Chválóvě (původně patřící Janu Tvrdkovi)

(zdroj: vlastní)

Obrázek č. 22: Praděda Johann Irouscheck sedící před Tvrdkovnou (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 23: Dům čp. 34 tzv. „Tvrdkovna“ – pohled z cesty (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 24: Dům čp. 34 tzv. „Tvrdkovna“ – pohled ze zahrady (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 25: Kříž připomínající kostel v Cudrovicích (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 26: Pamětní deska Cudrovic (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 27: Místo, kde stával dům čp. 2 (zdroj: vlastní)

Obrázek č. 28: Místo, kde stával dům čp. 2 (zdroj: vlastní)

- Obrázek č. 29: Kaplička u lesní cesty – 2006 (zdroj: <http://www.zanikleobce.cz>)
- Obrázek č. 30: Kaplička u lesní cesty – 2019 (zdroj: vlastní)
- Obrázek č. 31: Kaplička u původní cesty – 2006 (zdroj: <http://www.zanikleobce.cz>)
- Obrázek č. 32: Kaplička u původní cesty – 2019 (zdroj: vlastní)
- Obrázek č. 33: Kostel sv. Mikuláše v Lažišti (zdroj: vlastní)
- Tabulka č. 1: Pozemky patřící Johannovi a Marii Jarosch – výpis z pozemkové knihy 1941 (zdroj: vlastní)
- Tabulka č. 2: List vlastnictví č. 2515 – vlastník Božena Michálková (zdroj: www.nahlizenidokn.cuzk.cz)
- Tabulka č. 3: List vlastnictví č. 311 – vlastník Božena Iroušková (zdroj: www.nahlizenidokn.cuzk.cz)
- Tabulka č. 4: Domy patřící rodině Irouschek v Krejčovicích v roce 1945 (zdroj: Kamil Klusák <http://www.zanikleobce.cz/index.php?detail=199902>)
- Tabulka č. 5: Majetek rodin Kieweg v Cudrovicích (zdroj: <http://www.zanikleobce.cz/index.php?obec=536>)
- Mapa č. 1: Zkoumané obce v okrese Prachatice (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 2: Oseky – císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 3: Současná mapa Osek (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 4: Kamýk – Indikační skici stabilního katastru (polovina 19. století) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 5: Současná mapa Kamýku (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 6: Radvanovice – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 7: Současná mapa Radvanovic (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 8: Krejčovice – Mapa stabilního katastru (1834-1844) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 9: Současná mapa Krejčovic (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 10: Milešice – Mapa stabilního katastru (1834-1844) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 11: Současná mapa Milešic (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 12: Drslavice – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech (1824-1843) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 13: Současná mapa Drslavic (zdroj: vlastní)

- Mapa č. 14: Cudrovice – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech
(1824-1843) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 15: Současná mapa Cudrovic (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 16: Lažiště – Císařské povinné otisky map stabilního katastru Čech
(1824-1843) (zdroj: vlastní)
- Mapa č. 17: Současná mapa Lažiště (zdroj: vlastní)
- Příloha č. 1: Stavební povolení vystavené pro Kašpara Jaroše v roce 1875
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 2: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 1. strana
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 3: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 2. strana
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 4: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 3. strana
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 5: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 4. strana
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 6: Dokument o řízení za účelem prohlášení Rudolfa Jaroše za mrtvého
z roku 1925 (zdroj: vlastní)
- Příloha č. 7: Dokument o prohlášení Rudolfa Jaroše za mrtvého z roku 1925
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 8: Dopis pro Rudolfa Jaroše od Katheríny Sager (zdroj: vlastní)
- Příloha č. 9: Poslední vůle Rudolfa Jaroše z roku 1927 (zdroj: vlastní)
- Příloha č. 10: Potvrzení o státoobčanské spolehlivosti pro Marii Jarošovou z roku
1946 (zdroj: vlastní)
- Příloha č. 11: Grundbesitzbogen, Jan a Marie Jarošovi z roku 1941 – úvodní strana
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 12: Grundbesitzbogen, Jan a Marie Jarošovi z roku 1941 – 2. strana
(zdroj: vlastní)
- Příloha č. 13: Grundbesitzbogen, Jan a Marie Jarošovi z roku 1941 – 3. strana
(zdroj: vlastní)

Příloha č. 14: Grundbesitzbogen, Jan a Marie Jarošovi z roku 1941 – 4. strana

(zdroj: vlastní)

Příloha č. 15: Oddací list Jana Jaroše a Marie Eder z roku 1928 (zdroj: vlastní)

Příloha č. 16: Oddací list Rudolfa Jaroše a Marie Pojslové z roku 1897

(zdroj: vlastní)

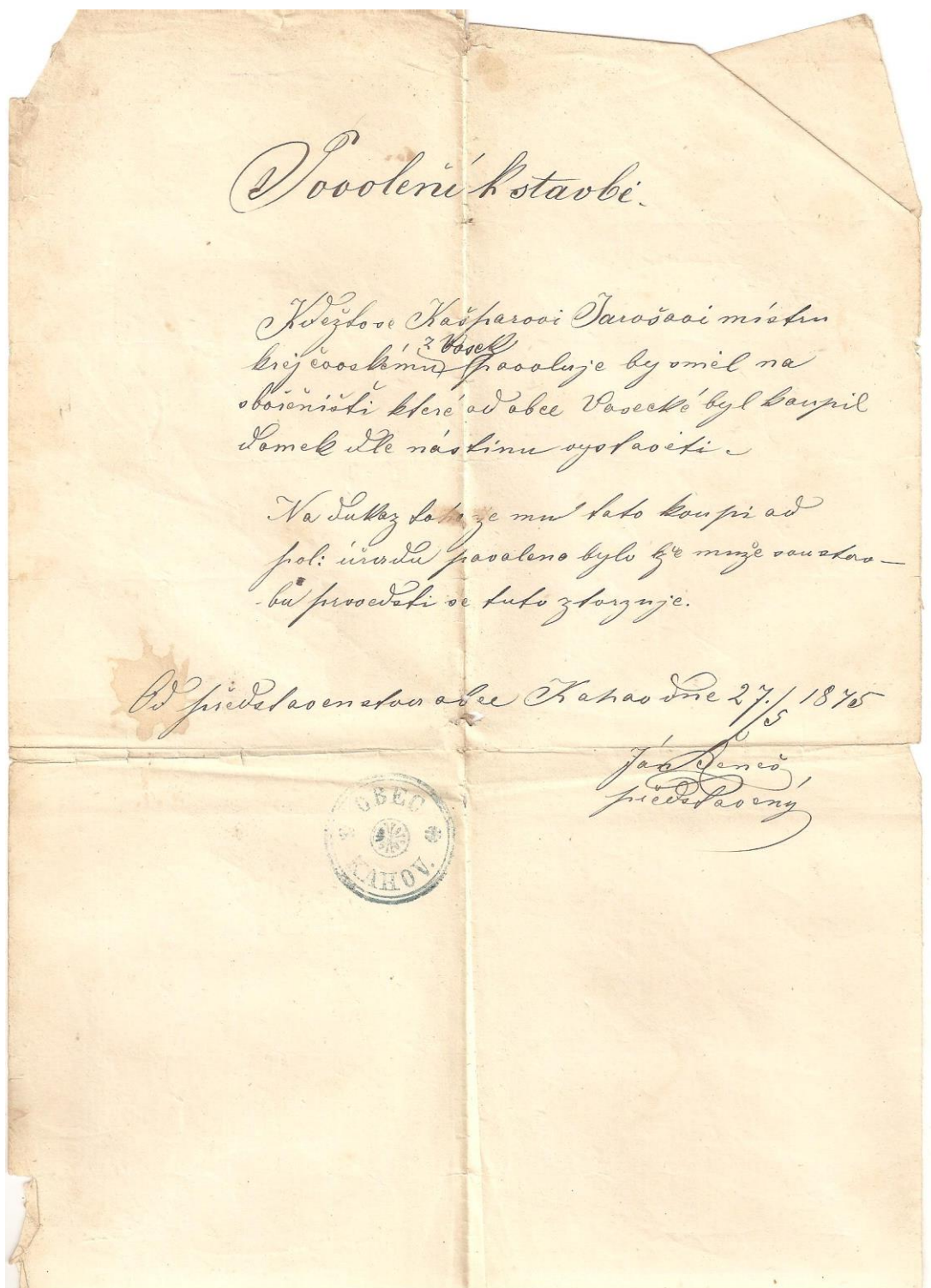
Příloha č. 17: Plánek Cudrovic (zdroj: www.zanikleobce.cz)

Příloha č. 18: Plánek Milešic (zdroj: www.kohoutikriz.org)

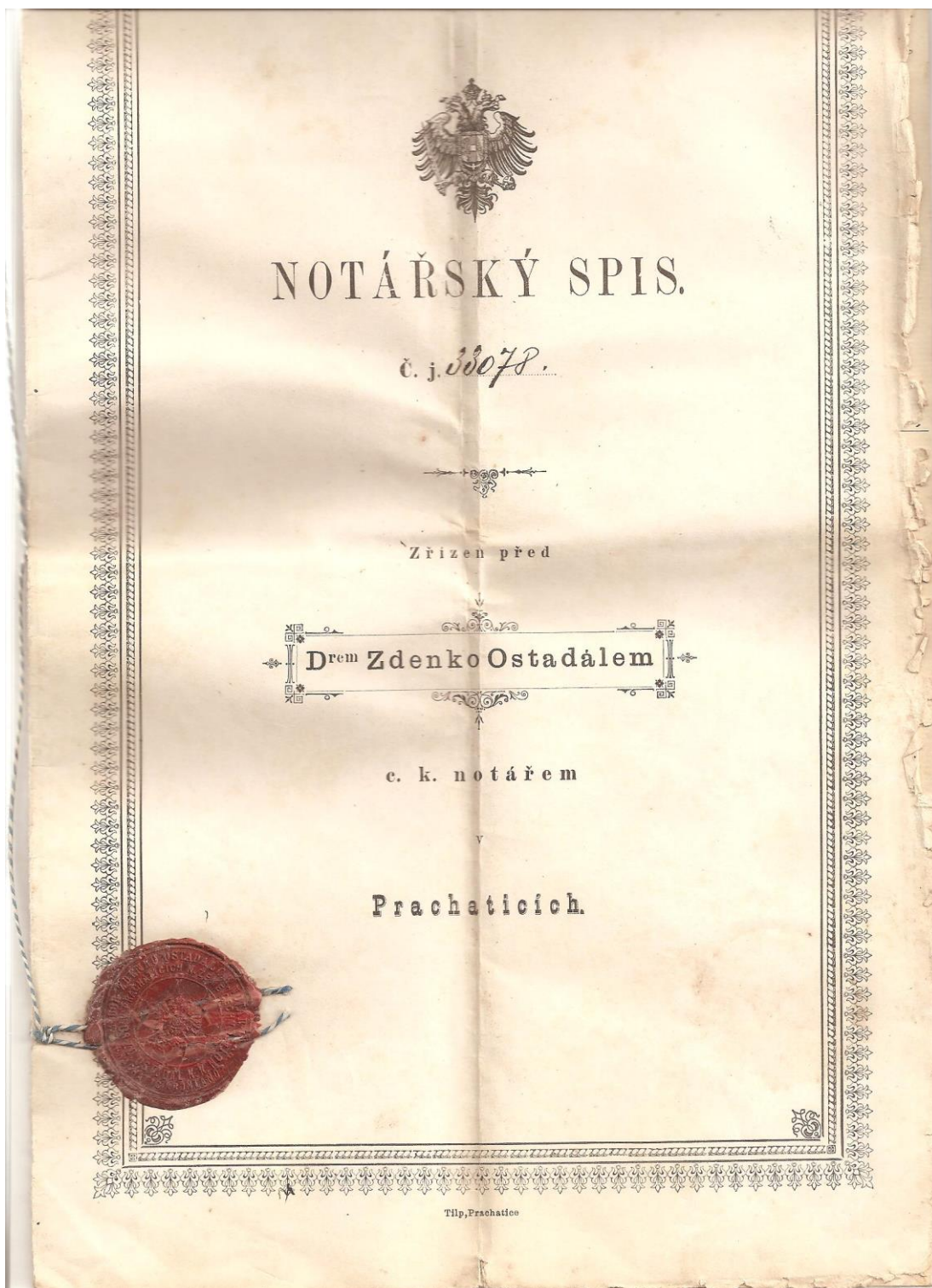
Příloha č. 19: Plánek Krejčovic (zdroj: www.zanikleobce.cz)

Příloha č. 20: Rodokmen mé rodiny (zdroj: vlastní)

9. Přílohy

Příloha č. 1: Stavební povolení vystavené pro Kašpara Jaroše v roce 1875 (zdroj: vlastní)

Příloha č. 2: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 1. strana (zdroj: vlastní)

Kraus

Rehner

Mikuláš Pojsl rolník
z Lazic

propouští svou nezl. dcera
Marii Pojslovou z moci
otcovské a prosí o soudní
schválení

číslo 4005 civ.

Toto propuštění dne 18. července 1896
v Lazicích rozpuš. Marie Pojslové dcery
manželů Mikuláše a Majdaleny Pojslo-
vých z Lazic z moci otcovské se bere
o soudní vědomosti a oroknoopa,
tronuický se schvaluje.

Předloženy čistý list se oraci,
o. k. okresní soud v Prachaticích
dne 11. června 1897.

o. k. okresní soudce:

A. S. Čameliček

Číslo jedn. 33078.

50² Kčs.

Príloha z spisu notářského.

Předemně J. M. Pa. Jdenko, Otadala,

Příloha č. 3: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 2. strana (zdroj: vlastní)

císařsko-královského notáře v Pražaticích
předstoupili dle svého dnešní osobně známý
Rudolf Jaros Chalupník z Vosek s j.
ho dnešní osobně známou nevěstou Marií
Pojšlovou dcerou rolníka z Lazie sekretem
ze dne 11. června 1897 čísla 4005 za přítomnosti
prohlášenou, také dnešní osobně známý
Mikuláš Pojsl rolník z Lazie otec nevěs-
ty a uzavřeli následující

smlouvy svatební:

1. Slibuje Rudolf Jaros, že sobě Marii
Pojšlovou za manželku vezme, takéž
slibuje Marie Pojšlová, že sobě Rudolf
Jaros za manžela vezme.
2. Rudolf Jaros jest podle odevzdání list,
čímž od 19. března 1897 čísla 1940 vlast-
níkem kauce čísla popisné 32 plošná
26ve Vosekách čtený sám obývací - a pro
případ uzavření svátku manželského
s Marií Pojšlovou této manželce své
polovsí za - - - 200 zlatých
slony dnešně zlatých postupuje a tato
přijímá.
3. Otec nevěsty Mikuláš Pojsl vyplatil
Rudolfu Jarosovi postupný cenou per
dnešně zlatých, odbyvaje tím dceru

Příloha č. 4: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 3. strana (zdroj: vlastní)

rosu, otcovským a mateřským podílem. —
 4. Vlastnictví, užitély i břemena přechází na
 nastupující od dne sňatku. —
 5. Náklad s vyhotovením a vtělením smlouvy,
 vy této spojiny a poplatky za přenesení
 vlastnictví zapraví nastupující ze svého.
 6. Svoluje Rudolf Jaros, aby listina tato byla
 ouli převodu práva vlastnického polovi-
 ce souku číslo popisné 82 ve Konečích
 na jeho manželku Marii po rodu Pojsl
 se knih pozemkových olozina byla. —
 O uvedených smlouvách jest tento no-
 tářský spis zřízen, stranám přečten, od
 nich schválen a od nich předemnou vlast-
 noručně podepsán. —
 V Pražatích dne jedemáctého června,
 roku jeden tisíc, osm set, devadeát, sedm. —
 Poplatky:
 honorár — 1/-
 sepsání — 40. Rudolf Jaros
 kolek — 50. Mikoláš Pojsl
 Sa. 1/90. Marie Pojslová
 J. Al. F. Jdeuko Ostatně,
 o. k. notář

 L. S.

Příloha č. 5: Svatební smlouva z roku 1897 vystavená pro Mikuláše Pojsla – 4. strana (zdroj: vlastní)

Zavedení řízení účelem prohlášení
z a m r v é h o.

R u d o l f J a r o š, chalupník v Osekách, rozený v
Lažištích 3. listopadu 189 do Oseká, pol. okr. Prachatic, se
příslušný, katolík, ženatý zúčastnil se války jako voják pěš.
pl. rak. č. 91. v Čes. Budjovicích na bojišti Italském, odkud
naposledy domů psal v říjnu 1916, a dle sdělení Josefa Janouš-
ka byl zasypán v zákopech 6. října 1916 na vrchu 144 u Jamiana.

Poněvadž dle toho zato má dlužno, že nastane zákonná
domněnka smrti ve smyslu § 13, čís. 2 ob. zák. obč., zavádí se
ku žádosti jeho matky Marie Jarošové, domkárky ve Osekách č.
32 řízení za účelem prohlášení pohřešovaného za mrtvého.

Činí se tudíž všeobecné vyzvání, by soudu byly podávány
zprávy o jmenovaném.

Rudolf Jaroš se vyzývá, by se k podepsanému soudu dostavil
aneb jiným způsobem jej o svém životě zpravil.

O prohlášení za mrtvého rozhodne soud po 15. srpnu 1925
k opětné žádosti.

Krajský soud v Písku, odd. I.,

dne 5. února 1925.

Jaroslav Matzner,

ředitel úřadu
pro řízení za účelem prohlášení

Příloha č. 6: Dokument o řízení za účelem prohlášení Rudolfa Jaroše za mrtvého z roku 1925 (zdroj: vlastní)

Prohlášení za mrtvého.

Krajský soud v Písku odd. I. prohlašuje

Rudolfa J a r o š e

chalupníka v Osekách, rozeného v Lažištích 3. listopadu 1898 do Oseku /pol.okr. Prachatice/ příslušného, katolíka, ženatého jenž zúčastnil se války jako vojín pěš.pl. rak.č.91. v Českých Budějovicích na bojišti italském, odkud naposledy domů psal v říjnu 1916 a dle sdělení Josefa Janouška byl zasypán v zákopech 6.října 1916 na vrchu 144 u Janiána, poněvadž po více jak dvě léta jest neznámým a jako účastník světové války, náležev k branné moci státu válčícího stal se neznámým - ku žádosti jeho matky Marie Jarošové, domkářky ve Vosekách č.32. na základě konaného šetření a po bezvýsledně provedeném řízení vyzývacím

za mrtvého

a ustanovuje, že den 1. listopadu 1918 považovati jest za onen den, který nepřežil.

Krajský soud v Písku odd. I.

dne 10. října 1925.

Jaroslav Matzner.
Ze souhlasu vyšetřovací
a soudní komise

Čestný

Příloha č. 7: Dokument o prohlášení Rudolfa Jaroše za mrtvého z roku 1925 (zdroj: vlastní)

Milý Rudolfe!
Předně te musím oprositi, že
jsem v neděli nepřišla, a moje
slovo nedržela.

Odhnivej se na mne já přidu
po druhu. My jsme museli it
s tatínkem; ~~to~~ by jsme si nemohli
nic povědit. Dit se ta čestě někda
šikne ze tam přiučeme.

Perlob se na mně

Pozdravuje tě tvoje upřímná
přítelkyně. Kateřina Sager.

Kaschledanov.

Kazda.

Příloha č. 8: Dopis pro Rudolfa Jaroše od Kateřiny Sager (zdroj: vlastní)

Poslední vůle:

K uzavření všech možných rozepří mezi mými příbuznými, které by po mojí smrti povstati mohli, píši tuto svoji poslední vůli při zděření rozumu a za přítomnosti všech svědků.

La hlavních dědiců svého jmění mého ustanovuji mého syna Jana a ten jest povinen následující odezdati a vypláti po mé smrti.

Z mého jmění které požívá z chalupy čp. 32 v Osekách, (polovice) požívá (polovice) z toho vypláti:

1) Jarošovi Františku, mému synu vypláti 1000 Kč t. j. jeden tisíc korun čsl., ~~při příchodu~~ hned po svatbě mého syna Jana.

2) Jarošovi Marii, mé dceři vypláti 1000 Kč t. j. jeden tisíc korun čsl. hned po svatbě mého syna Jana.

Toto jest má dobře uvážena při zděření rozumu a za přítomnosti všech svědků sepsaná a podepsaná poslední vůle.

V Osekách, dne 25. února 1927

Dodatečně ten samý den: Právo bytu Janovi, Františku, Marii v chalupě čp. 32 v Osekách až do změny svého stavu totiž do ženění nebo provdání.

Maur
svědek

Matěj Pavelka
svědek

Jan Maur
svědek

Rudolf Jaroš

Ch. j. 549

P O T V R Z E N Í.
o státoobčanské spolehlivosti.

Místní národní výbor v Osekách okr. prachatic, potvrzuje tímto paní Marie Jarošové narozené dne 16.7.1910 v Kamfku obec Volovice okr. Prachatice příslušná do Osek okr. Prachatic, jest národnosti české, před okupací tak i během okupace se hlásila k národnosti české a úředních záznamech jako česká vedena, bydlela po celou dobu okupace v obci Oseky okr. Prachatic, po celou dobu pobytu v obci Oseky toje od roku 1925 bylo její chování a činnost v ohledu státním národním a pátickém z cela bezúhonná a nezávadná a proto jí vydává M N V. v Osekách okr. Prachatice osv ědění o státní a národní spolehlivosti.

V Osekách dne 28.V.1946.

Předseda MNV.

Ch. j. 549

Příloha č. 10: Potvrzení o státoobčanské spolehlivosti pro Marii Jarošovou z roku 1946 (zdroj: vlastní)

Nr. des Grundbesitzbogens: 35

Land: Bayern.

Gerichtsbezirk: Drahotitz

Finanzamtsbezirk: Drahotitz

Katastralgemeinde: Wossek

Zahl der Grundbesitzstücke: 87, 26, 11

Abschrift.

Grundbesitzbogen

C.-Nr. <u>32</u>	Ortschaft	Platz Straße Or- Gasse
”	”	”
”	”	”

Name und Wohnort des Grundbesitzers: Jarošek Johann und Marie,
Wossek.

Příloha č. 11: Grundbesitzbogen, Jan a Marie Jarošovi z roku 1941 – úvodní strana (zdroj: vlastní)

Blatt-Nr. d. Mappe	Nr. des Grundstückes	Zahl der Grund- buchseinlage	Benennung des Riedes	Klasse	Äcker				Wiesen				Gärten				Weingärten				Hutw.			
					Fläche		Rein- ertrag		Fläche		Rein- ertrag		Fläche		Rein- ertrag		Fläche		Rein- ertrag		Fläche			
					ha	a	m ²	fl	kr	ha	a	m ²	fl	kr	ha	a	m ²	fl	kr	ha	a	m ²	fl	kr
			<u>G. G. 26.</u> (Klaus. N ^o 33) da velkých.																					
	33		<u>G. G. 87.</u>																					
	160 4		da velkých 6						1662	116														
	284 4		daroghlidce 6		5755	260																		
			<u>G. G. 111.</u>																					
	273		daroghlidce 4																					
	274		" 5		2820	171																		
	"		" 6		9403	425																		
	276		" 4																					6
	277 1		" 4																					36
			<u>Stand 1940</u> Kath. Klášov		17978	856			1662	116														45
	143								1126	*														
	144								4287	*														
									<hr/>															
									7075	116														

Príloha č. 12: Grundbesitzbogen, Jan a Marie Jarošovi z roku 1941 – 2. strana (zdroj: vlastní)

Böden, Sümpfe und Teiche		Baufläche	Unproduktive Flächen		Sonstige steuerfreie Flächen		Zusammen		Nachweisung d. Veränderungen	
Fläche	Reinertrag		Fläche	Reinertrag	Fläche	Reinertrag	Fläche	Reinertrag	Zunahme von dem Abfall an den	Post-Nr. d. Änderungs-anweises
ha	a m ² fl kr	ha	a m ²	ha	a m ²	ha	a m ² fl kr	Grundbesitzbogen-Nr.	Jahr	
		174				174	..			
						1662	116			
						5755	260			
						151	13			
						2320	171			
						9413	425			
						698	14			
						3668	76			
		174				24331	1065			
						1126 ^{m²}				
						4287 ^{m²}				
						29744				
										2180
										232
										2482

Die Besitze des ... (für seinen eigenen ...)
 Einlieferungsschein
 Sorgfältig aufbewahren
 Reichsamt
 das Finanzamt
 PRACHATIZ
 165.41.-9

Příloha č. 13: Grundbesitzbogen, Jan a Marie Jarošovi z roku 1941 – 3. strana (zdroj: vlastní)

Oddací list.

Česko-Slovenská republika.
Respublika Čecho-Slovenica.

Okresní úřad fary Prachatic.
Districtus polit. parochiae Prachaticae.

Okresní soud fary Prachatic.
Districtus judicialis parochiae Prachaticae.

Testimonium copulationis

Diecéze česko-budějovická.
Dioecesis Boh.-Budvicensis.

Vikariát
Vicariatus

Fara Prachatic
Parochia Prachaticae

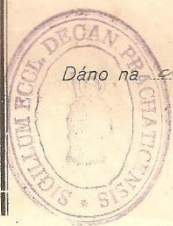
Matriky oddaných: *Ka. Kniha I List 20* Číslo post. *28*
Libri copulatorum: *Tomus Folium Num. currens*

Č. Exh.

Den, měsíc a rok oddavek Dies, mensis et annus copulationis	Dne <i>18. VIII. 1928</i> to jest dne <i>osmnáctého srpna</i> roku: <i>tisício devítistého dvacátého osmého</i> oddáni byli v <i>Prachaticích</i>	
Jméno a příjmení stav čili zaměstnání, bydli, místo narození, číslo domu, někdejší obydlí, okresní soud a úřad: jméno, příjmení a stav rodičů, obydlí jejich, číslo domu a náboženství Nomen, conditio, locus domicilii, et nativitatis nra domus, prius domicilium, districtus iudic. et officium district.; nomen, conditio, domicilii, et religio parentum	Ženich Sponsus	Nevěsta Sponsa
	<i>Jan Jaroš, rednický pomocník v Osekách č. 32, narozen v Osekách č. 32, okr. Prachatic, manž. syn Rudolfa Jaroše, redníka v Osekách č. 32, a Marie roz. Poisklové z Lažického č. 1.</i>	<i>Marie Eder, bydlící v Kálově č. 14, naroz. v Hamýsku (Wildberg) č. 3, okr. Prachatic, manž. dcera Eduarda Edera, nájemníka v Kálově č. 14, a Marie, roz. Pauly ze Sl. Werbergu č. 2.</i>
Náboženství-Religio	<i>ř. - Katol.</i>	<i>ř. - Katol.</i>
Věk - Aetas	<i>26</i> nar. <i>5. 11. 1901</i>	<i>18</i> nar. <i>16. 7. 1910</i>
Stav Conditio, an gravis iam matrimonio juncti fuerint	<i>svobodný</i>	<i>svobodná</i>
Kněz oddávací Sacerdos copulans	<i>Jan Kolba, kaplan</i>	
Svědkové oddavek Testes copulationis	<i>Václav Javorka, vyměnkář v Kálově č. 8. Jan Heinal, mistr truhlářský v Láblati č. 14. Oba nábož. ř. - Katol.</i>	
Prohlásky staly se Proclamationes factae	<i>5. VIII., 12. VIII., 15. VIII.</i>	

Na důkaz toho stůj zde podpis a pečť farního úřadu.
In quorum fide manu propria subscripsi et sigillo parochiali munivi.

Dáno na *děkanském* úřadě v *Prachaticích*
Datum in officio in

dne *4. listop.* 19 *45*
die *7a.*
Dr. Kar. Vráň,
Katecheta v. v.

Příloha č. 15: Oddací list Jana Jaroše a Marie Eder z roku 1928 (zdroj: vlastní)

Království České. R. Bohemiae.

Diecése Budějovická. Budvicena.

Okres { politický: Prachatic
Districtus { politicus: Prachatic
 { soudní: Prachatic
 { judicialis: Prachatic

Vikariat: Prachatický
Fara: Lančnická
Parochia: Lančnická

Oddací List.

Nr. Exh. 79.

Testimonium copulationis.

Matriky oddaných: Kniha V List 308 Číslo post.
Libri copulatorum Tomus Folium Num. currens

Den, měsíc a rok oddavek Dies, mensis et annus copulationis	Dne 6 července 1897 to jest dne: šestého	léta: Tisícího osmistého devadesátého devátého oddáni jsou byli	
Jméno a příjmení stav čili zaměstnání, obydlí, místo narození, číslo domu, někdejší obydlí, okres a hejtmanství; jméno příjmení a stav rodičů, obydlí jejich, číslo domu a náboženství Nomen, conditio, locus domicil. et nativitatis, nrus domus, prius domicilium, districtus judic. et politic.; nomen, conditio, domicil. et religio parentum	Zenich Sponsus Rudolf Jaroš kovář z Kosek č. 32 syn manželky Kajfara Jaroše krejčího z Kosek č. 8 a manželky jeho Marie rozené Běhové z Basen č. 8 okresu Prachatického.	Nevěsta Sponsa Marie Pojslová včera manželka Mikuláše Pojsla sedláka z Lanč. č. 55 a jeho manželky Marie Galeny rozené Pojsl z Káňova č. 8 okresu Prachatického.	
Náboženství Religio	římskokatolického	římskokatol.	
Věk Aetas	28 roků	20 roků	
Stav Conditio, an prius jam matrimonio juncti fuerint	svobodný	svobodná	
Kněz oddávající Sacerdos copulans	Václav Majer farář		
Svědkové oddavek Testes copulationis	Jan Chovár Pomeřan z Lanč. č. 55 Pojsl Václav svobodný syn Mikuláše z Lanč. č. 55.		
Prohlásky staly se Proclamationes factae	20. 27 června a 4 července		

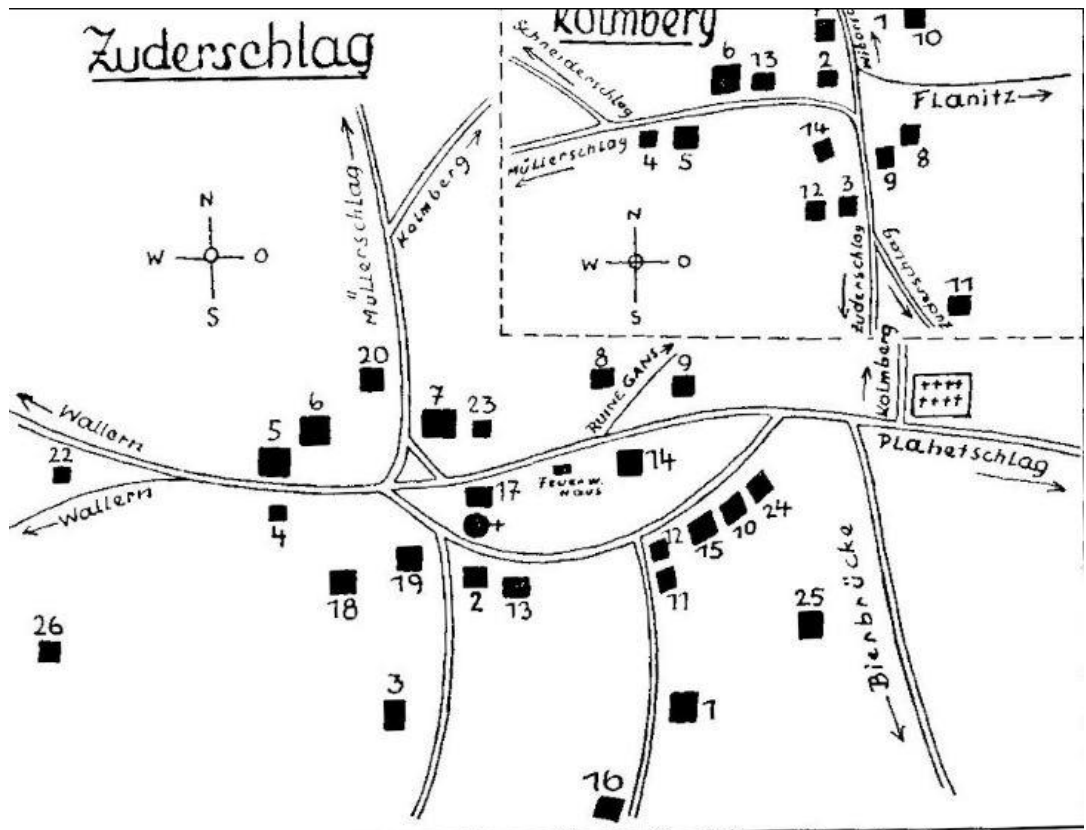
Na důkaz toho stůj zde podpis a pečeť farního úřadu.

Dáno na farním úřadě v Lančicích

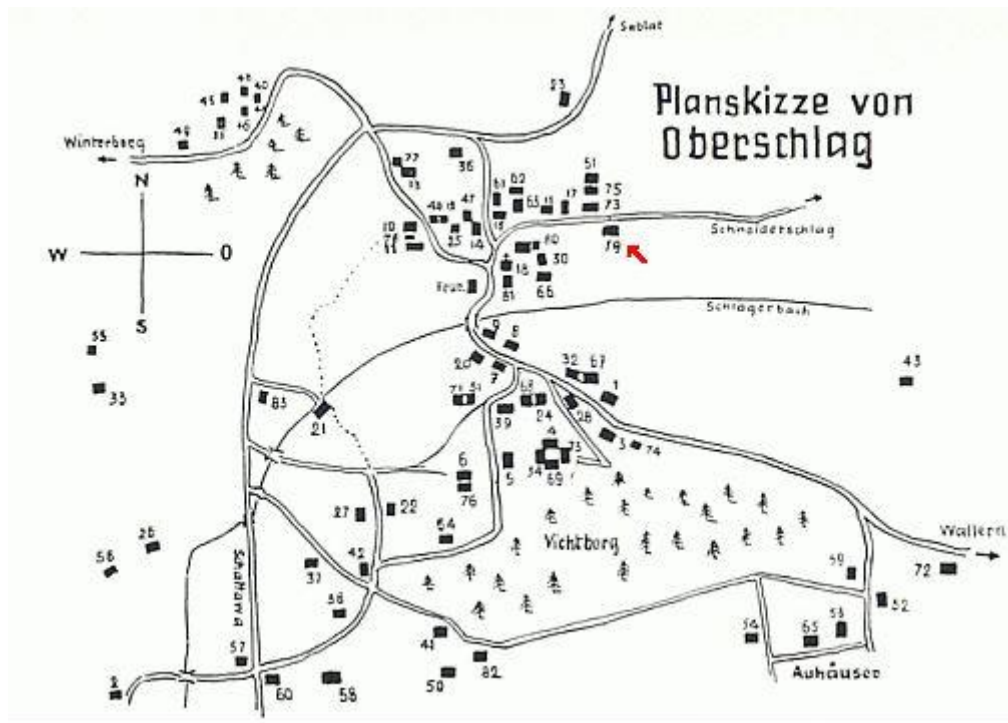
dne 1. srpna 1897

Václav Majer

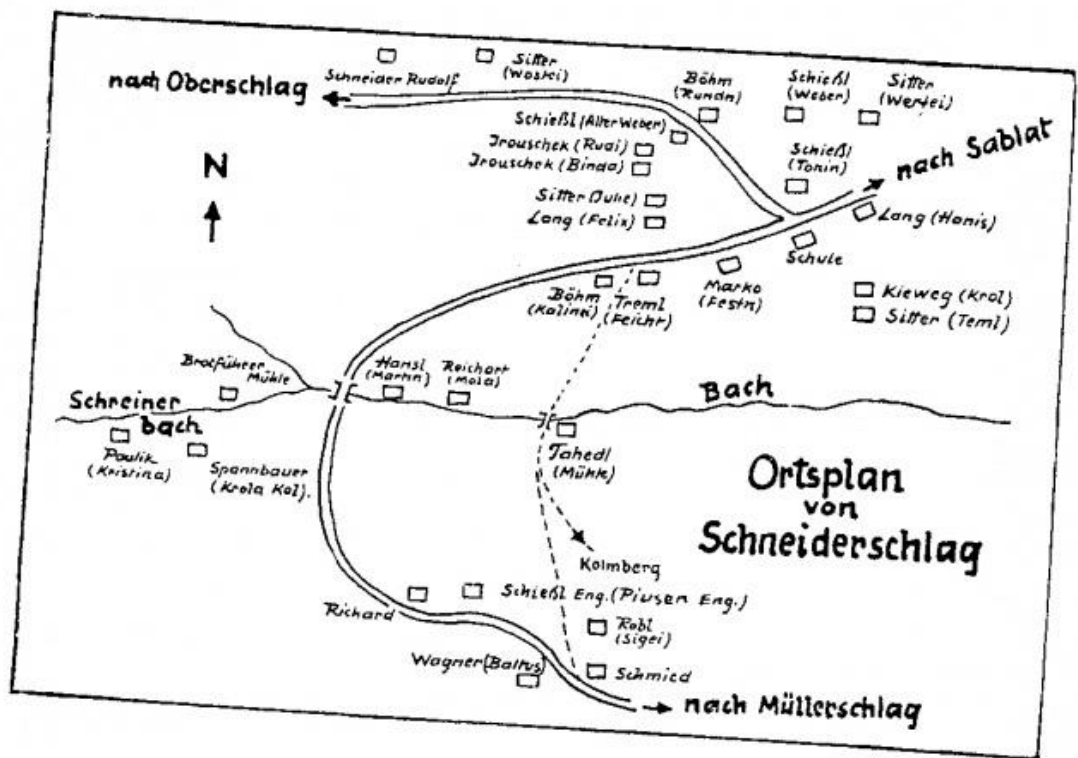
Příloha č. 16: Oddací list Rudolfa Jaroše a Marie Pojslové z roku 1897 (zdroj: vlastní)

Příloha č. 17: Plánek Cudrovic (zdroj: www.zanikleobce.cz)

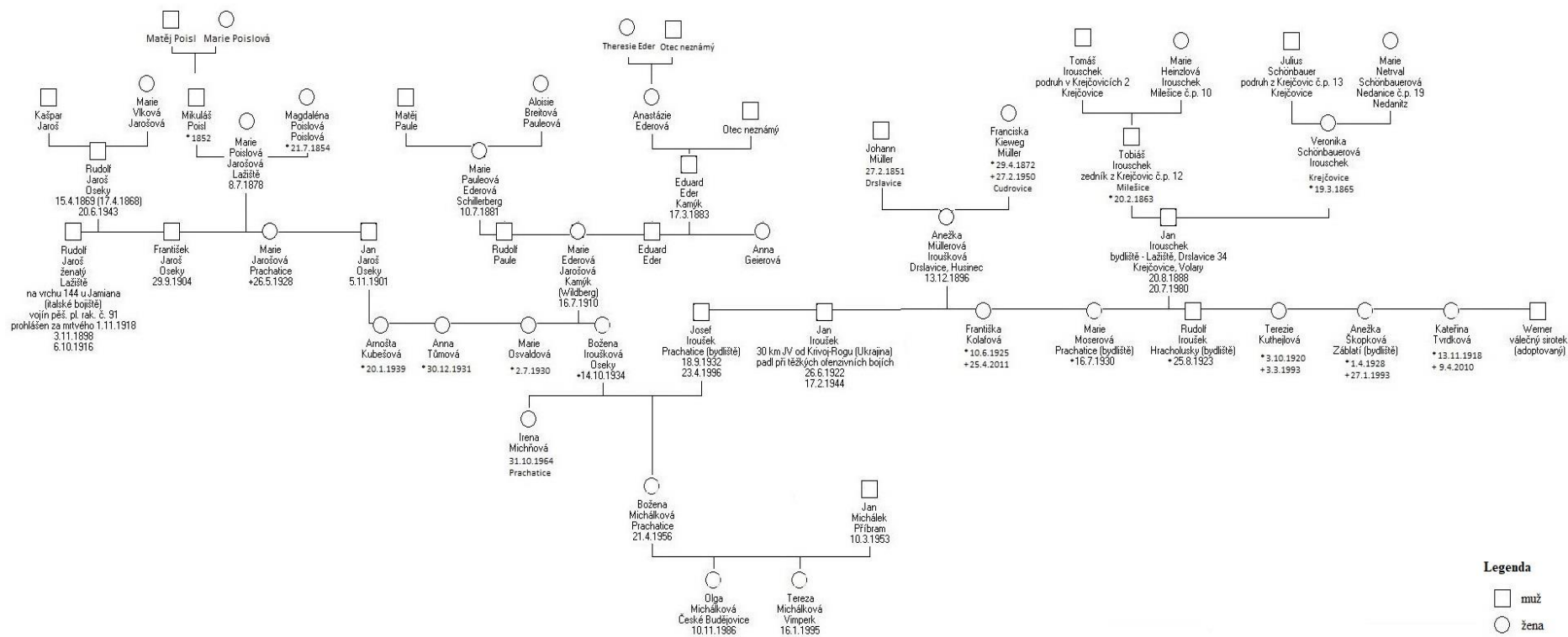

Příloha č. 18: Plánek Milešic (zdroj: www.kohoutikriz.org)

Příloha č. 19: Plánek Krejčovic (zdroj: www.zanikleobce.cz)

Rodokmen

Příloha č. 20: Rodokmen mé rodiny (zdroj: vlastní)